

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MARIE FORCE

Resilience After Dark

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HAVA KARARDIKTAN SONRA ESNEKLIK

GANSETT ADASI SERİSİ, 25. KİTAP

MARIE FORCE

OceanofPDF.com

Karanlıktan Sonra Direnç
Gansett Adası Serisi, 25. Kitap

Yazan Marie Force
HTJB, Inc. tarafından
yayınlanmıştır.
Telif Hakkı 2022. HTJB, Inc.
Kapak Tasarımı: Diane Luger
Baskı Düzeni by E-book Formatting Fairies
ISBN: 978-1952793769

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen marie@marieforce.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

MARIE FORCE ve GANSETT ISLAND, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi nezdinde tescilli ticari markalardır.

marieforce.com

İletişimde kalmanın en iyi yolu haber bültenime abone olmaktır. marieforce.com adresine gidin ve Ekranın üst kısmındaki adınızı ve e-postanızı isteyen kutuya abone olun. Benden düzenli olarak haber alamıyorsanız, lütfen spam filtrenizi kontrol edin ve e-postanızı mesajlarımın size ulaşmasına izin verecek şekilde ayarlayın, böylece yeni bir kitabı, harika ödüller kazanma şansını veya bölgenizdeki olası bir görünümü asla kaçırmazsınız.

Gansett Adası Serisi

Kitap 1: [Aşk Hizmetçisi](#)

(Maddie & Mac)

Kitap 2: [Aşk Aptalı](#)

(Joe & Janey)

Kitap 3: [Aşka Hazır](#)

- (Luke & Sydney)
- Kitap 4: [Aşka Düşmek](#)
(Grant & Stephanie)
- Kitap 5: [Aşk Ummak](#)
(Evan & Grace)
- Kitap 6: [Aşk Mevsimi](#)
(Owen & Laura)
- Kitap 7: [Aşka Özlem](#)
(Blaine & Tiffany)
- Kitap 8: [Aşk Beklerken](#)
(Adam & Abby)
- Kitap 9: [Aşk Zamanı](#)
(David & Daisy)
- Kitap 10: [Meant for Love](#)
(Jenny & Alex)
- Kitap 10.5: [Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası](#) (Jared & Lizzie)
- Kitap 11: [Karanlıktan Sonra Gansett](#)
(Owen & Laura)
- Kitap 12: [Karanlıktan Sonra Öpücükler](#)
(Shane & Katie)
- Kitap 13: [Karanlıktan Sonra Aşk](#)
(Paul & Hope)
- Kitap 14: [Karanlıktan Sonra Kutlama](#)
(Big Mac & Linda)
- Kitap 15: [Karanlıktan Sonra Arzu](#)
(Slim & Erin)
- Kitap 16: [Karanlıktan Sonra Işık](#)
(Mallory & Quinn)
- Kitap 17: [Victoria & Shannon](#) (Bölüm 1)
- Kitap 18: [Kevin & Chelsea](#) (Bölüm 2)
- [Bir Gansett Adası Noel Novellası](#) Kitap
- 19: [Karanlıktan Sonra Benim](#)
(Riley & Nikki)
- Kitap 20: [Karanlıktan Sonra Senin](#)
(Finn & Chloe)
- Kitap 21: [Karanlıktan Sonra Bela](#)
(Deacon & Julia)
- Kitap 22: [Karanlıktan Sonra Kurtarma](#)
(Mason & Jordan)
- Kitap 23: [Karanlıktan Sonra Karartma](#)
(Tam Kadro)

Kitap 24: Karanlıktan Sonra Baştan Çıkarma
(Gigi & Cooper)

Kitap 25: Karanlıktan Sonra Direnç
(Jace & Cindy)

Gansett Adası Kutulu Set, 1-3. Kitaplar

Gansett Adası Kutulu Set, 4-6. Kitaplar

Gansett Adası Kutulu Set, 7-9. Kitaplar

Gansett Adası Kutulu Set, 10-12. Kitaplar

Gansett Adası Kutulu Set, 13-16. Kitaplar

Gansett Adası Serisi Kutulu Set, 17-20. Kitaplar

McCarthy Aile Ağacını buradan görüntüleyin.

Gansett Adası'nda Kim Kimdir listesini buradan görüntüleyebilirsiniz.

Gansett Adası haritasını görüntüleyin.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Sonsöz

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

*Eijay Jace & Cindy!
Manforce*

Gansett Adası sakinleri, ada uzun kış mevsimi için kapanmadan önce turistlerin son telaşı sırasında haftalarca İşçi Bayramı için geri sayım yaptı. Jace Carson bu dönemde orada olmayı çok seviyordu.

sezonunda Beachcomber'daki barmenlik işinden keyif almıştı ve sezon dışında hayatta kalmak için yeterli para kazanma konusunda endişeliydi.

Günlük AA toplantısından sonra ilk işi kalacak bir yer aramak olacaktı, çünkü Beachcomber'da sadece yazlıkçılar kalabiliyordu. Birçoğu çoktan üniversiteye dönmüş olan yazlık çalışanlarla birlikte haftalarca süren çılgın partilere katlandıktan sonra oradan çıkmaya fazlasıyla hazırды. Konutla ilgili tek iyi şey ücretsiz olmasıydı.

Başka bir nedenden ötürü bugüne geri sayıyordu. Birkaç hafta önce, AA yöneticisi Nina'ya İşçi Bayramı'na kadar söyleyecek bir şeyi olacağını söylemişti.

Gün. Şimdi ona doğru bakarken, Temmuz ayında aralarına ilk katıldığından beri onun için yaptıkları gibi grup için adım atma zamanının geldiğini biliyordu.

Jace, aralarında Dr. Quinn James ve yeni eşi Mallory James'in yanı sıra itfaiye şefi Mason'ın da bulunduğu birkaç müdavimle tanışmıştı. Johns ve Jeff Lawry'nin bağımlılıkla mücadeleleri ve ayık bir yaşam sürmek için bunların üstesinden nasıl geldikleri hakkında anlattıkları hikayeler aracılığıyla. Yoğun sezon boyunca zorluklar hakkında konuşan ve birbirlerine destek olan gruptaki herkesi takdir etti.

Şimdi sıra ondaydı. Hikâyesini anlatmak ona hiçbir zaman kolay gelmemişti ama artık zor şeyleri paylaşmanın iyileşmesini sürdürmek ve diğerlerini desteklemek için kritik önem taşıdığını bilecek kadar uzun süredir programdaydı.

Jace, "Bu yaz beni grubunuza kabul ettiğiniz ve paylaştığınız tüm bilgelik için hepinize teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Yeni bir topluluğun parçası olmak benim için büyük bir fark yarattı."

Nina, ilk tanışmalarından beri ona uzattığı aynı sıcak gülümsemeyle, "Seni ağırlamaktan büyük keyif aldık, Jace," dedi.

"Tekrar teşekkür ederim. Gansett'e geldim çünkü oğullarım burada yaşıyor. Bazılarınız onları tanıyabilir, Jackson ve Kyle. Seamus ve Carolina O'Grady tarafından büyütülüyorlar."

Mallory'nin nefesi kesildi.

"Merak etme," dedi Jace. "Seamus ve Carolina burada olduğumu biliyorlar ve çocuklarla vakit geçirmeme izin verme konusunda cömert davrandılar,

Gerçi çocuklar biyolojik babaları olduğumu bilmiyorlar. En azından henüz. Biraz daha büyüyene ve annelerini bu kadar yakın bir zamanda kaybettikten sonra onlar için çok büyük olan şeyleri anlayabilene kadar bunu şimdilik saklamanın en iyisi olduğunu düşündük."

Mallory, "Çok hoş bir insandı," dedi.

"Evet, öyleydi ve benden aldığından çok daha iyisini hak ediyordu." Sevdigi tek kadınla ilgili anıların etkisinde kalan Jace bir nefes aldı.

Düşüncelerini toparlamak için bir an. "Eroin ve meth ile uğraşmaya tam olarak ne zaman başladığımı hatırlayamıyorum. Sanırım muhtemelen ortaokuldaydım. Ağabeyim bize uzak durmamız söylenen her şeye bulaşan bir grupla takılıyordu ve beni de yanında götürdüğü için çok şanslı olduğumu düşünüyordum. Ailemiz bunu teşvik etti. Yakın kardeşler olarak büyümemizin harika olduğunu düşünüyorlardı ama biz uyuşturucu bağımlısı ve suçluyduk.

"Yine de bize bunu söyleyemezsiniz. Aklımızda sadece eğleniyorduk, çocukların yaptığını yapıyorduk. Ancak zamanla, karşılayabileceğimizden çok daha fazlasına ihtiyacımız oldu. İşte o zaman ebeveynlerimizden, büyükanne ve büyükbabalarımızdan, arkadaşlarımızdan, yabancılardan çalmaya başladık. Alışkanlığımızı desteklemek için ne yapmamız gerekiyorsa yaptık.

"Lisa ile tanıştığımda on sekiz yaşındaydım ve çoktan tam bir keş olmuşum. Ama O bunu bilmiyordu. Bunu herkesten saklamakta çok iyiydim. Ailelerimizin bile gerçekte ne yaptığımıza dair hiçbir fikri yoktu. Genç yaşta evlendik, birbiri ardına çocuklarımız oldu ve bana bağlı üç kişi olunca mücadelem daha da arttı."

Jace'in kalbi o kadar hızlı atıyordu ki patlayacağından endişe ediyordu. Gerçi bu endişe ona tanıdık geliyordu, ne zaman unutmayı tercih ettiği şeyleri yeniden hatırlasa böyle oluyordu. "Kardeşimin aklına bir bakkal soymak gibi büyük bir fikir geldi. Bana sadece bir kez yapacağına ve sonra bir yıl boyunca geçinmek için ihtiyacımız olanı alacağımıza söz verdi. Onu vazgeçirmeye çalıştım ama o kararlıydı. "Büyük bir vurgun yapacağız," dedi, "sonra altın olacağız. Ben olsam da olmasam da bunu yapacaktı, ben de onu beladan uzak tutmak için onunla gitmeye karar verdim."

Jace elini tekrar tekrar saçlarının arasında gezdirdi, ta ki bunu yaptığını fark edip durana ve titreyen ellerini dizlerinin arasında kavuşturana kadar. "Dükkânın sahibi, Jess'in sahip olduğunu bile bilmediğim silahı kullanmaya fırsat bulamadan bizi fark etti. Dükkân sahibi bize bir tane çekti. Birinin canı yanmadan oradan siktir olup gitmemizi söyledi. Ama Jess... Para ve skor için çaresizdi. Silahı olduğunu gördüğümde afalladım ama

Yine de onu durdurmaya çalıştım. Beni kenara fırlattı ve silahı adama doğrulttu. Dükkân sahibi onu göğsünden vurdu."

Jace titreyerek derin bir nefes aldı ve soğukkanlılığını koruyarak yavaşça bıraktı. "Kurşun ona isabet ettiğinde çıkardığı sesi ya da yere ne kadar sert düştüğünü asla unutmayacağım. Sanırım muhtemelen anında öldü, ama ben O kadar şok olmuştum ki onunla kaldım ve ölmemesi, beni terk etmemesi için bağırdım. Polisler geldiğinde hala oradaydım. Adli tabibi çağırdılar. ve beni hapse attılar. Silahlı soygundan suçlu bulundum, on yıla mahkum edildim ve altı yıl sonra şartlı tahliye edildim. O zamana kadar karım ve çocuklarım çoktan gitmişlerdi ve kimse nerede olduklarını bilmiyordu. Lisa'dan bir kez haber aldım, o da bana boşanma ve velayet belgeleri tebliğ edildiğinde. Hapishanede kendime çok çalıştım. Adsız Narkotik toplantılarına katıldım, üniversite dersleri aldım, bir meslek öğrendim. Eğer bir tesisatçıya ihtiyacınız olursa, beni arayın."

Grubun içinden bir kahkaha dalgası geçti.

"Altı ay önce dışarı çıktığımda ve nihayet ailemi bulduğumda artık çok geçti. Lisa akciğer kanserinden ölmüştü ve çocuklar mutlu bir şekilde onları gerçekten seven insanlar. Bağımlılığım yüzünden her şeyimi kaybettim; sevdiğim kadını, taptığım oğullarımı, itibarımı. Her zaman hüküm giymiş bir suçlu olacağım ve kardeşimin gözümün önünde öldürüldüğü günün anılarıyla yaşamak zorunda kalacağım. Şimdi hayatımı yeniden inşa etmeye odaklandım. Çok istedim Çocuklarımı görüyorum ama gerçekten kötü şeyleri hatırlamasalar bile hayatlarını daha fazla bozmamak benim için önemliydi."

Kaybettiği her şeyi hatırlamanın getirdiği duygusal sarsıntı artık tanıdık geliyordu. Boğazı, gözlerini yaşartan bir yumrunun etrafında sıkıştı. "Onlar harika küçük çocuklar, çok sevimli, komik ve akıllılar. Lisa onlarla harika bir iş çıkardı. Seamus ve Carolina onlara karşı çok iyiler ve güzel, normal bir hayatları olduğu için minnettarım. Bunu hak ediyorlar. Lisa'nın ona söyleyemeden ölmesinden nefret ediyorum... Ona cehennemi yaşattığım ve onu yeni bir hayat kurmaya zorladığım için ne kadar üzgün olduğumu söyleyemeden

kendisi ve çocukları bensiz. Hastalığı yüzünden acı çekmesinden ve ona ve çocuklarımıza bakmak için yanında olamamaktan nefret ediyorum. Orada olmalıydım."

Yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Ona yaşattıklarım için kendimi asla affetmeyeceğim. Ve onu ne kadar sevdiğimi bilmeden öldüğü için..." Jace başını salladı. "Ben de bunun için kendimi asla affetmeyeceğim." Bir süre durakladıktan sonra, "Programda geçmişi değiştiremeyeceğimizi öğrendim. Sadece bugüne ve yarına odaklanabiliriz ve kalan zamanımızda elimizden gelenin en iyisini yapmaya, incittiğimiz insanların gönlünü almaya çalışabiliriz. Umarım Lisa şu anda her neredeyse, yaptığım şey için ne kadar üzgün olduğumu biliyordur.

"Annem, babam ve kız kardeşimle ilişkilerimi düzeltmeye çalıştım ama beni hayatlarına geri almak konusunda isteksizler.

Anlıyorum. Korkunç bir gecede iki oğullarını ve kardeşlerini kaybettiler. Bana karşı temkinli oldukları için onları suçlamıyorum. Ara sıra telefonda konuşuyoruz ama beni görmek istemiyorlar. En azından henüz. I Belki bir gün olurlar diye umuyorum. Bu arada, en azından çocuklarıma yakın olabilmek ve onları arada bir görebilmek için burada kalmayı planlıyorum. Bir sonraki

Zor olan adada yıl boyunca yaşanacak bir yer bulmak, eğer bir şey duyarsanız bana haber verin. Bunun dışında, her gün bir gün, değil mi?"

"Hikâyenı paylaştığın için teşekkür ederim, Jace," dedi Nina. "Ayık kalmak ve kendini affettirmek için doğru olan her şeyi yapıyorsun. Hepimiz

Pişman olduğumuz hatalar, çoğu zaman korkunç, berbat hatalar. Umarım siz de bir noktada kendinizi affetme lütfunu bulursunuz."

Jace bunun yakın zamanda gerçekleşeceğini sanmıyordu ama başıyla onayladı.

Toplantıdan sonra, müdavimler ona sarılmak ve paylaşımı için teşekkür etmek için geldi.

Mallory ve Quinn onu kahve içmeye davet etti ama o başka bir zaman istedi.

Hikâyesini anlattıktan sonra hareket etmesi gerekiyordu. Kıpırdamadan

oturursa, duygusal fırtına onu o kadar dibe çekebilirdi ki günlerce yüzeye çıkamazdı. O yapmadı

böyle bir lüksü yoktu. Çalışması gerekiyordu.

Mallory ona kartını uzattı. "Daha sonra konuşmak istersen beni ara. Gece ya da gündüz."

"Teşekkür ederim," dedi Jace, onun nezaketini takdir ederek.

Toplantıdan ayrıldı ve koşu kıyafetlerini değiştirmek için Beachcomber'daki odasına döndü. Adanın çevresindeki yolda iki tur attı. altı milden biraz fazlaydı ve bu mesafeyi cezalandırıcı bir tempoda koşuyordu. Koşu bandında koştuğu ve her fırsatta ağırlık kaldırdığı hapishanede egzersiz onun kurtuluşu olmuştu. Açık havada koşma özgürlüğü... Bu bir daha asla hafife almayacağı bir şeydi.

Her zaman olduğu gibi, fiziksel efor onu toparlamasına yardımcı oldu. Hayatında hiç hapishanede olduğundan daha formda olmamasını ironik buluyordu. Ne olduğunu anlaması için tüm hayatının elinden alınması gerekmişti.

ve sağlığını yeniden kazanmak için. Yine de asla geri getiremeyeceği şeyleri kaybetmişti... Karısını ve oğullarını, tek erkek kardeşini, anne babasını, kız kardeşini, yeğenini ve yeğenini.

Nina onu kendini affetmesi için cesaretlendirmişti ama bazı şeyler... Bazı şeyler affedilemezdi.

CINDY LAWRY erkenden kalkmış, salonuna ve lokantasına asmak üzere el ilanları bastırıyordu,

Feribot iskelesi ve bakkal, adadaki insanların yeni bir ev arkadaşı için yaptığı başvuruyu görme ihtimalinin en yüksek olduğu yerlerdi. Kız kardeşi Julia ay sonunda resmen taşınıyordu, paylaştıkları küçük evde hiç yaşamamıştı. Deacon Taylor'a deliler gibi aşık ve kiranın yarısını Cindy'ye ödemeye devam ederken onunla birlikte onun evinde yaşıyordu.

Cindy kız kardeşine kullanmadığı bir yer için para ödemesinin aptalca olduğunu söylemişti, bu yüzden Ekim ayı itibariyle Julia'yı resmen "kovmuştu"

Birincisi. Sezonun sona ermesi ve Curl Up and Dye salonundaki işlerin yavaşlamasıyla Cindy'nin en kısa sürede bir oda arkadaşına ihtiyacı vardı.

İşe gitmeden önce asabildiği kadar ilan astı, dükkan sahiplerine ilanları asmasına izin verdikleri için teşekkür etti ve onlardan yıl boyunca kiralayacakları odadan bahsetmelerini istedi. Adada kiralık oda bulmak zordu, bu yüzden çabuk satılacağından emindi. Ancak, sadece bu kadarla yetinmeyecekti.

herhangi biri. İyi bir uyum olmalıydı. Tacizci bir babanın olduğu bir evde büyüdükten sonra, Cindy yetişkin hayatında tamamen huzur ve sükunetle ilgiliydi.

Cindy, Chloe'den McCarthy'lerin North Harbor'daki otelinin yeni spa'sına öncülük etmesi istendikten sonra Chloe Dennis'in salonunda saç kesmek üzere işe alınmıştı. Chloe ellerini etkileyen romatoid artritten muzdaripti,

Bu yüzden kuafördeki işin Cindy istediği sürece ona ait olduğunu söylemişti. Adada yıl boyunca yaşayan bin kişi olduğu ve kasabada başka saç kesimi yapan yer olmadığı için Chloe, turistler gittikten sonra kışı geçirecek kadar kazanacağına dair ona güvence vermişti.

Son el ilanını da salonun kapısına astı ve tabelayı kapalıdan açığa çevirdi. Günün ilk randevusu, Ağustos ayında Dr. Quinn James ile evlenen pratisyen hemşire Mallory James'in saç kesimi ve rengiydi. Marion Martinez Senior Hastanesi'nin tıbbi direktörleriydiler.

Bakım tesisi.

Mallory elinde kahve ve Cindy için mısırlı kekle geldi.

"Çok tatlısın. Teşekkür ederim. Molamda bunun tadını çıkaracağım."

"Rebecca'nın mısırlı kekleri en iyisidir." Mallory kahvesini masaya koydu.

Tezgâhın başına geçti ve Cindy'nin kapıdaki ilanının fotoğrafını çekmek için geri döndü. "Arayan bir arkadaşım var. Erkek kabul ediyor musunuz?"

"Ürkütücü olmadıkları sürece, ben iyiyim."

"O iyi bir adam. Bence iyi bir oda arkadaşı olur."

"Bunu ilettiğiniz için teşekkürler. Umarım yakında birini bulabilirim."

Julia çoktan taşındı ama hemen birinin taşınmasını umuyor.

Bu ayın kirasını ödemekte ısrar etti, böylece açıkta kalmayacaktım. Bir araba almak istiyor."

"Sabah onu göreceğim ve bilgileri ona vereceğim. Görmek için bir zaman ayarlamak üzere size mesaj atabilir mi?"

"Tabii. İşe yarar."

Mallory'nin fark ettiği birkaç gri saçı kapatmak için renklendirme ile işe başladılar, ardından koyu renk saçlarını kestiler ve fön çektiler.

"Balayı nasıl geçti?" Cindy, uzunluğundan iki inç keserken ve ön tarafa birkaç kat eklerken sordu.

"İnanılmazdı. İkimiz de daha önce İrlanda'ya gitmemiştik ve her dakikasına bayıldık."

"Ölmeden önce yapılacaklar listemde yüzlerce başka yerle birlikte orası da var." Lawry ailesi, babası aktif görevdeyken sık sık taşınmıştı ama yaşadıkları yerlerin hiçbiri özellikle ilginç değildi.

"Umarım sen de gidersin. Büyüleyici bir yer."

"Ve kardeşinizin karısının düğün sırasında doğum yapması. Siz McCarthy'ler hiçbir şeyi kolay yoldan yapmazsınız."

"Biliyorum, değil mi?" Mallory gülerek şöyle dedi. "Life Flight helikopterinin düğününe gelmesini ya da Maddie'nin bebeklerini helikopterde doğurmasını beklemiyordum ama neyse ki kızların ve Maddie'nin durumu çok iyi ve

Mac beş çocuk babası olmaya alışmaya çalışıyor." "Beş çocuk," dedi Cindy.

"Bu çok fazla." "Biliyorum."

"Annemin yedi tane çocuğu vardı ve kocası görevdeydi. Bunu nasıl yaptı?" Babası görevdeyken kimseye pek yardımcı olmamıştı. Eve. Hepsi, o rütbelerinde yükseldikçe sıklığı azalan görev yerlerini tercih etmişlerdi.

"Anneler süper kahramanlardır. Maddie kesinlikle öyle. Her şeyi iyi bir mizah ve beni güldüren bir alaycılıkla ele alıyor. Bir anneye sahip oldukları için kutsanmışlar.

Mac'in yoğun sezonunda harika bir dadı yardımcı oluyor, bu da çok büyük bir fark yaratıyor."

"Dadı sezon dışında da kalacak mı?"

"Maddie'ye ikizlerin ilk doğum gününe kadar kalacağına söz verdi, bu aynı zamanda benim, Quinn'in ve yıldönümümüzün de doğum günü. Ne kadar havalı değil mi?"

"Çok güzel. Abby nasıl?" Abby, Mallory'nin kardeşi Adam McCarthy ile evliydi.

"Gemide dört bebek varken beklenebileceği kadar iyi."

"*Dört*. Bu nasıl oluyor ki?"

Mallory güldü. "Bunun mümkün olduğunu düşünmezsin ama öyle. Son üç aylık dönemde ciddi şekilde rahatsız olmasını bekliyorum."

"Bunu hayal bile edemiyorum. Bu haberi aldıklarında çok şaşırmış olmalılar." "Öyleydiler, özellikle de ona neredeyse hiç şansı olmadığı söylendiği için.

gebe kalmak."

"Teksas'ta Abby gibi PCOS'lu bir arkadaşım vardı ve çok kötüydü. Hâlâ hamile kalmayı umuyor." Polikistik over sendromu Abby için doğurganlık zorluklarına neden olmuştu.

"Bu çok zor. Abby tüm bunların şokuyla başa çıkmaya çalışırken bir yandan da şükretmeye çalışıyor. Yaşadığı zorlukları düşününce, bu hamileliği bir mucizeden başka bir şey olarak görmek zor."

"Eğer siz biz isek. Onun için şu anda o kadar da mucizevi değil."

"Hayır," dedi Mallory gülümseyerek. "Ama bebekler geldikten sonra olacak." "Herkes sana ne zaman doğuracağını mı soruyor?"

Düğün mü?"

"Biz yaşlıyız!" Mallory homurdanarak, kara gözleri kahkahalarla dans ederek konuştu. "Sanırım o gemi bizim için çoktan kalktı."

"Sen yaşlı değilsin!"

"İkimiz de kırk bir yaşındayız." "Kırk yeni otuzdur."

"Kır saçlarımı boyarken bunu küflü yumurtalarım söyle."

Cindy güldü. "Kes şunu. Sen yaşlı değilsin."

"Sanırım ne olacağını göreceğiz. Bunu durdurmak için hiçbir şey yapmıyoruz, yani olması gerekiyorsa olacak."

"Bu çok heyecan verici. Her şey sizin için bu kadar iyi gittiği için sizin adınıza çok mutluyum."

"Teşekkür ederim. İkimiz de iyi şeylere ulaşmadan önce çok zor zamanlar geçirdik ama sanırım tüm bunlar şu anda sahip olduklarımızı çok daha tatlı kılıyor."

"Eminim öyledir."

"Peki ya sen? Gansett'te ilginizi çeken biriyle tanıştınız mı?"

Cindy'nin aklına hemen Beachcomber'da her gece barında otururken iyi bir arkadaş haline gelen seksi barmen geldi. "Bir adam var..."

"Anlat!"

"Çok hoş, çok seksi ve komik biri." "Kulağa mükemmel bir erkek gibi geliyor."

Cindy omuz silkti. "Belki."

"Takıldığın şey ne?"

"Emin değilim. Birbirimizi hemen hemen her gün görüyoruz." Çoğunlukla da onun barından uzak duracak iradeyi kendinde bulamadığı için.

İzinli olduğu gecelerde onu göremeyeceğini bildiği için üzgün olması onun hakkında ne söylüyordu? "Bir sürü ince flört ve bunun gibi şeyler, ve eminim o da benden hoşlanıyor, ama asla bunun ötesine geçmiyor."

"Hmm. Onu bir şeyler yapmaya davet edebilirsin."

"Sorabilirdim ama sanırım soracak kişinin o olmasını umuyordum."

"Biz yeni milenyumun kadınlarıyız, Cindy. Sormak bizim için sorun değil."

Cindy, çağdışı beklentilerinin, kızlarına sürük damgası yememeleri için erkeklere karşı asla "açık sözlü" olmamalarını söyleyen pislik babasından geldiğinin farkındaydı. Ve evet, o kelimeyi kullanmıştı. Mallory'nin kuru bedenini incelerken ona odaklanabilmek için bu tatsız anıyı aklından sildi.

düzensiz kenarlar için saçını kontrol etti. Memnun olunca Mallory'ye arkasını göstermek için el aynasını aldı. "Her şey yolunda mı?"

"Her zamanki gibi harika görünüyor. Çok teşekkür ederim."

Cindy, Mallory'nin giysilerini koruyan pelerini çıkardı. "Benim için zevkti. Seni gördüğüme sevindim ve kek için tekrar teşekkürler."

Mallory ona çabucak sarıldı. "Sen de, rica ederim. O adama çıkma teklif et. En kötü ihtimalle hayır der ve diyeceğinden de şüpheliyim."

"Seni duyuyorum."

Mallory ödemeyi yaptıktan ve bir sonraki randevusunu ayarladıktan sonra Cindy, Mallory'nin söylediklerini düşünürken onu el sallayarak uğurladı. Eğer Cindy Jace'e çıkma teklif ederse ve o da hayır derse, bu aralarındaki her şeyi çok garip bir hale getirebilir, artık Beachcomber'da takılamayacağını hissedebilirdi. Günün en sevdiği kısmı haline geldiğinden, bunu berbat etme riskini almak istemezdi.

Ama onunla daha fazla zaman geçirdikçe, onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu.

Keşke onun da kendisi için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bilseydi.

Ugh, bu sanki liseyi tekrar yaşamak gibiydi ve ilk seferinde yeterince kötüydü. İhtiyacı olan son şey güzel bir arkadaşlığı bozmaktı. Hayatında öğrendiği bir şey varsa, o da yeterince yalnız kalmaktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

A Ertesi sabahki toplantısından sonra Jace, Mallory'nin kendisine verdiği numaraya bir mesaj gönderdi.

Kira

Merhaba, broşürünüzü gördüm ve yerinizi kontrol etmek isterim. Bu gece izinliyim ve sizin için uygunsa altı gibi gelebilirim.

İzin günlerinde Jace sabah toplantısına katılıyor, Beachcomber'da çamaşır yıkıyor, spor salonunda iki saat geçiriyor ve ardından yüzmek ve güneşte uzanmak için plaja gidiyordu. Vücudu yıllarca kilitli kalmasına bağladığı aşırı enerjiyle dolup taşarken kendini rahatlamaya zorlaması gerekiyordu. Artık dışarıda olduğuna göre, her günün her saniyesini dolu dolu yaşamak istiyordu.

Okuldan sonra çocukları görüp göremeyeceğini öğrenmek için Seamus'a mesaj atmıştı ama henüz ondan cevap almamıştı. Bu, Seamus'un muhtemelen anakaraya giden ya da anakaradan gelen bir feribot yolculuğuna kaptanlık ettiği anlamına geliyordu. Müsait olduğunda cevap verecekti.

Jace, oğullarını yetiştiren adam söz konusu olduğunda sabırlı olmayı öğrenmişti. Seamus, hiç gerekmediği halde Jace'e karşı olağanüstü bir uyum gösteriyordu. Jace, Seamus ve Carolina'nın oğulları için yarattığı aileyi bozacak hiçbir şey yapmayacağına söz verdikten sonra bir tür anlayışa varmışlardı.

Ortak bir arkadaşıları ona Lisa'nın Gansett Adası'nda yaşarken öldüğünü söylemişti. Öldüğünü duymanın şokunu atlatmaya çalışırken, Jace'in aklına ilk gelen çocukları olmuştu. Onlara kim bakıyordu? Nerede yaşıyorlardı? Onlar iyi miydi? Bilgi almak için çılgına dönmüştü ve bir avukat O'Grady'lerle iletişime geçmesine yardım ettikten sonra, Jace cevaplar aramak için adaya gelmişti. Bulduğu şey insanlığa olan inancını tazelemiş ve kalbini kırmıştı.

Çocuklar, onları gerçekten seven iyi insanların yanına mutlu bir şekilde yerleştiler.

Çok sevdikleri annelerini kaybettikten sonra beklenebileceği kadar iyi durumdaydılar ve okulda, futbol ve Küçükler Ligi beyzbolu gibi aktivitelerde başarılı oluyorlardı. Lisa'nın O'Grady'lerle yaptığı velayet anlaşmasını bozacak bir şey yapması için bencil bir pislik olması gerekirdi. Jace çocuklarına öncelik vermeye kararlıydı, her ne kadar bu onun için acı verici olsa da

Seamus ve Carolina'nın kendi çocuklarına olabileceğinden daha iyi ebeveynler olduğunu kabul etti.

Gerçek acı veriyordu ama çocuk yetiştirmek hakkında ne biliyordu ki? Özellikle de annelerini travmatik bir şekilde kaybetmiş çocuklar. Onu hatırlamıyorlardı bile, ki bu çok üzücüydü. Kalbinin derinliklerinde, onu tanıyacaklarından emindi. Ama ona boş gözlerle baktıklarında sevimli yüzlerindeki ifadeleri görünce kalbi paramparça oldu.

Artık "arkadaş" statüsüne düşmüştü ve onlar söz konusu olduğunda alabileceği her şeyle yetinmek zorundaydı. Onlar da Seamus'un eski bir arkadaşıydı ve onu öyle kabul etmişlerdi.

Çünkü her konuda Seamus'un izinden gidiyorlardı. Belli ki onlar için öne çıkan İrlandalıya tapıyorlardı ve Jace bunun için onları suçlayamazdı. Seamus adadaki herkes tarafından saygı gören iyi bir adamdı.

Jace çocuklarını yetiştiren adam hakkında sorular sormuştu. Ama Elbette duymuştu ve Seamus'un bir insan olarak ve karısı Carolina için feribot şirketini bu kadar yetkin bir şekilde yöneten adam olarak sadece övgülerini duymuştu,

ve Carolina'nın ailesinden miras kalan oğlu Joe. Ayrıca Seamus'tan biraz daha yaşlı olan ve Joe'yu insanların sevdiği ve saygı duyduğu bir adam olarak yetiştirmeyi başaran Carolina hakkında övgüden başka bir şey duymamıştı.

İyi insanlar olmalarının yanı sıra, feribot şirketi tam bir nakit ineği olduğu için, aynı zamanda paraları da vardı. Ada halkı feribot şirketine Yolcu ve otomobil taşımacılığından her şey için feribotlar posta, bakkaliye, benzin, içki ve ilaç teslimatları. Listenin sonu gelmiyordu. Feribot kaptanlarından biri barın müdavimlerinden biriydi ve bir gece operasyonun tüm boyutlarını anlatırken Jace'in aklını başından almıştı.

Jace adaya gelene kadar burayı ayakta tutmak için ne gerektiğini hiç düşünmemişti ve şimdi öğrendiğine göre, çocuklarının bir altın küpüne düştüğü sonucuna varmıştı. İçine işeyecek bir küpü bile olmadığından, bununla rekabet etmesi çok zordu. Hâlâ onu yıllarca uğraştıracak yasal masrafları ödüyordu.

Evet, çocuklar O'Grady'lerle çok daha iyi durumdaydı ve Jace, Seamus ve Carolina'nın önüne attığı kırıntıları aldığı için minnettardı. O bunun için acı çekmemeye kararlıydı. Bunun ne yararı olabilirdi ki? Lisa hastalandığında ve ardından vefat ettiğinde yanında olmadığı için sadece kendini suçluyordu.

Hayatının geri kalanında ona yaşattıkları için kendini çok kötü hissedecekti.

ama ileride daha iyisini yapmaya kararlıydı. Jace şarküteriden aldığı fincanı kumdan bir kale yapmak için kullanırken belki bir gün bunu yapabileceğini umuyordu,

Seamus ve Carolina oğullarını sahile götürmesi için ona güvenebilirlerdi. O günün gelmesi ihtimaline karşı nasıl düzgün bir kumdan kale yapılacağını öğrenmek istiyordu.

Telefonu bir mesajla çaldı ve Seamus olduğunu umarak mesaja atladı. Çocukları dün Seamus ve Carolina'nın ev sahipliği yaptığı istiridye partisine uğradığında kısaca görmüştü. Ama okula gitmesi gerektiği için

İşe gittiği için buralarda kalamamıştı. Çocuklar arkadaşları Ethan'a takılmışlardı, bu yüzden onlarla kaliteli zaman geçirememişti.

Elbette, mekânı görmek için altı ile altı buçuk arasında uğrayın.

Mesajın diğer ucundaki kişi Beachcomber'dan iki blok ötedeki adresi de eklemişti. Uygun. Aracı yoktu, bu yüzden şehirde bir yer bulmak mükemmel olacaktı.

Görüşürüz o zaman, diye cevap verdi.

Her zamanki soruların hiçbirini sormaya zahmet etmedi - kimsin, hikayen ne, şartlı tahliye edilmiş bir suçluyla yaşamak umurunda mı? Bir arkadaş istemek... Kendi kendine acı acı güldü, acaba bu ayrıntı adada karşılayabileceği bir şey bulmasını imkânsız hale getiriyordu. Kim bir suçluyla yaşamak isterdi ki, bu kişi eski bir suçlu olsa bile?

Bu iç karartıcı düşünceden sıyrılıp ayağa kalktı, suya doğru yürüdü ve bir dalganın içine dalarak suyun çılgınca bir güçle üzerinden akıp gitmesine izin verdi. Okyanusta olmak, suyun ve gökyüzünün enginliği karşısında kendi sorunlarının önemsiz görünmesine neden oluyordu. Tanrım, kilit altındayken gökyüzünü özlemişti. İnsanın bir zamanlar hafife aldığı şeyler hakkında konuşmak Gittiler.

Hapishaneden önce, gökyüzüne, güneşe, bulutlara, aya ve yıldızlara bakmaktan ne kadar hoşlandığını bir kez bile kabul etmemişti. Şimdi ise yukarı bakma ve her şeyi içine çekme fırsatını hiç kaçırmıyordu. Sırt üstü yüzerken, annesinin çocukken onunla, Diana'yla ve Jess'le yaptığı gibi bulutlarda şekiller arıyordu.

Oğlu Jackson Jess'e benziyordu. Çocukları ilk gördüğü gün bunun farkına varmak bir başka sarsıntı olmuştu. En büyük umudu, bir gün birbirlerinden uzakta yaşayan anne babasını ve kız kardeşini, bir zamanlar taparcasına sevdikleri torunları ve yeğenleriyle yeniden bir araya getirebilmektir. Yine de bu boş bir hayal olabilirdi, çünkü bunu mümkün kılmak için pek çok şeyin gerçekleşmesi gerekiyordu.

Şimdilik Jace, NA ve AA tarafından vaaz edilen her seferinde bir gün mantrasına odaklandı ve hayatını dramadan ve

onu eskiden eroin ve metamfetaminden aldığı türden bir rahatlama arayışına itebilirdi. O günler artık geride kalmalıydı, yoksa çocuklarıyla bir ilişki kurması mümkün olmayacaktı. O kadar uzun süredir temiz olması, kullanma arzusu duymamasına yardımcı olmuştu. Bu şekilde, hapishanede geçirdiği yıllar faydalı olmuştu, tabii buna öyle denebilirse.

Öğleden sonraya kadar sahilde uyukladı, ki bu günün en sevdiği zamanıydı. İnsanların çoğu gitmişti ama güneş hâlâ sıcaktı ve kumsal davetkârdı. Öğleden sonra dinlenmiş hissederek, potansiyel ev arkadaşıyla buluşmadan önce duş almak ve üstünü değiştirmek için Beachcomber'a geri döndü. Yıl boyunca kalabileceği başka bir yer bulamamıştı, bu yüzden Beachcomber'dan ayrılmasına sadece altı gün kala bu görüşmenin iyi geçmesi gerekiyordu.

Sezon dışında suyu kesmişler, bu yüzden tahliye bekleniyor.

Yöneticisi ona, başka bir ev bulamazsa otelde indirimli bir ücret karşılığında bir odada kalabileceğini söylemişti ama o daha kalıcı bir şey umuyordu.

Duş aldıktan sonra, potansiyel oda arkadaşının kol dövmelelerinden rahatsız olma ihtimaline karşı uzun kollu bir Henley giydi. İnsanlar böyle şeyleri garipsiyordu. Geçmiş hakkında dürüst olması gerektiğini düşündüğünde göğsü biraz ağrıdı. Şartlı tahliyeyle dışarıda olduğunu, her hafta hem şartlı tahliye memuruyla hem de eyalet polisiyle görüştüğünü ona söylememek adil olmazdı

Adada çalışan ve hayatının sonuna kadar sabıka kaydı taşıyacak olan bir adam.

Tüm bunları göz önünde bulundurduğunuzda, birkaç dövme muhtemelen endişelerinin en küçüğüydü.

Jace kendi kendine güldü. Birinin onunla yaşamak isteyeceğini düşünerek kimi kandırıyordu? Adadan, çocuklarının olduğu yerden ayrılma düşüncesi kalbini kırıyordu, bu yüzden bu işi halletmesi gerekiyordu. Bir şekilde. Belki de insanların bazen h a t a yapabileceğini ama bunun onların kötü ya da şeytani olduğu anlamına gelmediğini anlayacak biriyle karşılaşabilirdi.

Aynadaki yansımasını inceledi ve birkaç sert kenarı olan çoğunlukla yakışıklı bir yüz gördü, altın kahverengi gözler, düzgün dudaklar, modaya uygun bir miktar kirli sakal. Parmaklarını kullanarak açık kahverengi saçlarını dağınık ama şık bir görünüme kavuşturdu ve sonra omuz silkti. Elinden geleni yaptıktan sonra Kendine çeki düzen vermişti, gerisi onun elinde değildi. Odasından çıkarken, restoranda garsonluk yapan birkaç gence başıyla selam verdi ve garsonlardan biri olan Chris'le yumruk tokuşturdu. sık sık birlikte çalıştığı barbacks. İyi bir çocuktı, üniversiteyi yarılamıştı ve mühendislik alanında kariyer yapma yolundaydı. Hafta sonunda Indiana'daki okuluna geri dönüyordu.

Jace'in birlikte çalıştığı insanlardan hiçbiri geçmişini bilmiyordu, müdürü hariç, çünkü başvuru sırasında sicilini açıklamak zorunda kalmıştı. Ona, kendisiyle hiçbir sorun yaşamayacağına dair söz vermişti ve o da bunu takdir ettiğini çünkü yaz için işe aldığı gençlerin çoğuyla bir noktada sorun yaşadığını söylemişti.

Onunla hiç sorun yaşamamıştı ve yaşamayacaktı da.

Bela artık onun için geçmişte kalmıştı. Aklında tek bir ana hedefle namuslu bir hayat sürmek vardı: oğullarıyla bir ilişki kurmak. Diğer her şey bunun yanında ikinci plandaydı.

Kasabadaki kısa mesafeyi yürüdü, bardan tanıdığı insanlara başıyla selam verdi ve Naughty & Nice butiğini işleten Tiffany Taylor'a el salladı. Tiffany Taylor bara kocası Polis Şefi Blaine Taylor, kardeşi Deacon ve Deacon'ın nişanlısı Julia Lawry ile gelen seksi bir kadındı. Dördü de şakalaşmalarıyla onu gülmekten kırıp geçiriyordu. Tiffany annelikten uzak bir gece geçireceği için her zaman heyecanlıydı ama hamile olduğu için içki içemiyordu.

Julia'nın kız kardeşi Cindy de bir başka müdavimdi ve eğer Jace, o barda değilken kendini onu düşünürken bulduysa, buna gerçekten engel olamıyordu. Çok sevimli, tatlı, nazik, seksi, konuşması kolay ve komik bir kızdı. O da

Yine de onda merak uyandıran bir iç hüznü hissetti ve migreni olduğu için içki içmiyordu.

Jace onun Julia'nın yanı sıra diğer kız kardeşi Katie ve kocası Shane'le, bazen de erkek kardeşleri Owen ve Shane'in kız kardeşi olan karısı Laura'yla olan ilişkilerini izlemeyi seviyordu. Bir erkek ve kız kardeşin bir erkek ve kız kardeşle evlenmesini aklının alması biraz zaman almıştı ama Cindy bir Beachcomber kokteyl peçetesine bunu açıklayan bir resim çizmiş ve bunun tamamen yasal olduğunda ısrar etmişti.

Eğlenceli bir grup insandılar ve onları barında ağırlamaktan keyif alıyordu. Adada pek çok iyi arkadaş edinmişti ama onları iş dışında pek görmüyordu. Bununla birlikte, bir topluluğun parçası olmayalı yıllar olmuştu ve burada kendini evinde hissetmeye başlamıştı. Yakın zamanda buradan ayrılmak zorunda kalmayacağını umuyordu.

Beach Caddesi'nden sağa döndü ve yolun sonundaki küçük eve doğru yürüdü. Bakılacak pek bir şey yoktu ama konumu mükemmeldi. Şehir merkezine ve sahile bu kadar yakın bir yerde yaşamak ne kadara mal olurdu acaba?

Jace en iyisini umarak zili çaldı ve iki gün içinde ikinci kez geçmişini yabancılarla paylaşmak için kendini hazırladı. NA, AA ve iş yerindeki müdürü dışında, hapisten çıktığından beri hikâyesini kimseye anlatmamıştı. Kabusu yeniden yaşamak ona kolay gelmiyordu ama ayık bir hayat sürmek istiyorsa gerçeğine sahip çıkması gerektiğini öğrenmişti.

İç kapı açıldı.

Cindy.

Jace, kendi gerçeğini onca insan arasında onunla paylaşmak zorunda kaldığı için kalbi sızlasa da güldü. "Sensin."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

CIndy buna inanamıyordu. Kiraladığı odaya bakmaya gelen onca insan arasından, bu kişi, bir barda çalışan seksi barmen olmalıydı.

Haftalardır aşık olduğu Beachcomber. Keşke işten eve döndüğünde dış görünüşü için biraz zaman harcasaydı.

Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yaptı ve göğüs bölgesinden sarkan eski bir atlet giydi.

"İçeri gel."

Adam yanından geçerken her şeyin örtüldüğünden emin olmak için üstünü çekiştirdi, daha iyi koklamak için eğilmek istemesine neden olan temiz, taze bir koku getirdi.

Jace oturma odasına ve mutfığa bakarken kendi kendine, "*Tuhaf olma*," dedi. "Fazla bir şey değil," dedi Cindy. "Sadece bu, iki yatak odası ve bir banyo. Oh, ve güzel bir arka bahçe. Şuna bir bakın." Mutfaktan sürgülü kapıya doğru ilerlemesi için eliyle işaret etti. "Kevin McCarthy ve oğulları bir süre burada yaşadı ve çevre düzenlemesini onlar yaptı. Verandayı yeniden düzenlediler ve taşındıklarında gazlı ızgarayı bıraktılar."

"Gerçekten çok güzel." Jace çalılara daha yakından bakmak için bahçede yürüdü. "Bunlar çobanpüskülü ve şimşir. Şimşirlerin bu kadar iyi durumda olmasına şaşırdım. Tuzlu havayı pek sevmezler."

"Bitkilerini biliyorsun."

"Büyükanneim usta bir bahçivandı. Bana o öğretti."

Tanrım, diye düşündü Cindy bininci kez, ama Jace şimdiye kadar tanıştığı en ateşli erkeklerden biriydi. Nasıl olur da onu oda arkadaşı olarak kabul eder ve onu yalamak, öpmek ya da-

"Kira ne kadar?"

Müstehcen düşüncelerinden irkilerek, "Sekiz yüz artı bir yüzlük daha kamu hizmeti" dedi.

"Ouch."

"Burada yıl boyunca yaşamak ucuz değil."

"Ben de öyle keşfettim. Bir yer bulmak da kolay değil."

"Sana ait olacak yatak odasını görmek ister misin?"

"Evet, ama önce..." Kevin'in bıraktığı sandalyeleri işaret etti. "Bir saniye oturabilir miyiz?"

"Elbette." Cindy'nin tüm sistemi aynı anda karmakarışık olmuştu. Barı işletmesini izlerken ona karşı hissettiği arzu, bir kez olsun onu çok sayıda başka müşteriyle paylaşmadığı gerçeğiyle daha da artmıştı.

Henley'sinin kollarını çekiştirerek, barda birçok gece baktığı dövmelemleri ortaya çıkardı. "Ben, şey, sana söylemek istedim... Burada yaşamama izin vermeden önce..."

Nefesini tutmuş, ne diyeceğini bekliyor ve yıllardır bir erkeğe karşı duyduğu ilk gerçek aşkı mahvetmemesini umuyordu.

"Ben... Ben önümüzdeki beş yıl için şartlı tahliye edilmiş bir suçluyum."

Bir iğnenin balona çarpması gibi, tüm hava derin bir iç çekişle ciğerlerini terk etti. "Ah."

"Ve iyileşmekte olan bir uyuşturucu bağımlısıyım. Altı yıldır temizim ve kardeşimin bir market soygunu sırasında yanı başımda öldürölmesinden önceki hayatıma dönmek gibi bir arzum yok. Her gün toplantılara katılıyorum ve ayıklığımlı korumak için program üzerinde çalışıyorum.

hayatımdaki önemli şeyler. Seninle yaşamama izin verirsen benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey olmaz ama gerçeği bilmeni istedim. bir şeye karar vermeden önce."

"Ben, şey... Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum."

Chris Hemsworth'ün Thor'u oynamasından bu yana gördüğü en seksi şey olan yan gözle bir bakış attı. "Bu bir anlaşma bozucu mu?"

Zihni yarışıyordu. *Ondan hoşlanıyorum. Ondan haftalardır hoşlanıyorum. Onu bir arkadaş olarak görmeye başladım, aynı zamanda da aşık oldum. Ama çelişkide olduğumu da inkâr edemem.* "Bunu düşünmek için bir günüm olsa sorun olur mu?"

"Tabii ki. Ayrıca oğullarım Jackson ve Kyle burada yaşadığı için Gansett'e geldiğimi de söylemeliyim."

"Jackson ve Kyle... Seamus ve Carolina O'Grady ile yaşayan çocuklar mı?"

Başını salladı. "Eski karım Lisa vefat ettikten sonra çocukların vasisi olarak onları ayarladı."

"Tanrım, evet, bunu kız kardeşim Katie'den duydum. O bir hemşire ve hastalandığında Lisa'nın bakımına yardımcı oldu."

"Bana ihtiyaçları olduğunda yanlarında olmadığım için hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyacağım. Ona bir şekilde kendimi affettirebilmeyi her şeyden çok isterdim ama bunu yapamayacağıma göre, çocuklarımızın yanında olmaya ve onlarla arkadaş olmaya çalışıyorum."

Cindy'nin kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, adamın söylediği her şeyi anlamaya çalışırken neredeyse nefessiz kalıyordu. "Odayı görmek ister misiniz?"

"Bu harika olur, teşekkürler."

Cindy ayağa kalkarak ona önceki kiracılar tarafından bırakılmış bir kraliçe yatak ve şifonyerin bulunduğu yatak odasının yolunu gösterdi. "Yeni bir yatak isteyebilirsiniz. Bunun geçmişini tam olarak bilmiyorum."

"Bir otelden farkı yok, değil mi? Beachcomber işçi lojmanlarında yattığımdan da daha iyi."

"Bu muhtemelen doğru."

"Kesinlikle doğru. İhtiyacım olan şey için bu mükemmel olurdu ama tamamen size kalmış. Uygun değilse anlayışla karşılarım."

Cindy onu oturma odasına kadar takip etti. "Dürüst olman çok anlamlı."

Omuz silkti. "Geçmişimin hikayesini ne kadar istesem de değiştiremem. Yine de daha iyi bir geleceğe sahip olmak için çok çalışıyorum. Tüm çirkin hikayeyi internetten okumak isterseniz, soyadım Carson."

"Bilmeni isterim ki..."

Başını eğdi, tüm dikkati ona odaklanmıştı.

O anda erimemesi bir mucizeydi. "Bardaki müşterilere iyi davranarak işini yaptığını biliyorum ama arkadaşlığın bu yaz benim için çok şey ifade etti."

"Aynı şekilde sana iyi davranmanın da işimle bir ilgisi yok Cindy. Her şeyin seninle ilgisi var." Bu şaşırtıcı not üzerine, "Senden haber bekleyeceğim. Her halükarda, biz hala arkadaşız. Söz veriyorum."

"Anlayışınız için teşekkür ederim."

"Endişelenme. Yarın gece beni görmeye gel." "Geleceğim."

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra Cindy doğruca dizüstü bilgisayarına gidip onu Google'da aradı. İkisi bir dükkânı soyarken kardeşinin öldürülmesiyle ilgili hikâyenin tamamını bulması yaklaşık beş saniye sürdü.

Jace silahlı soygun ve diğer suçlardan hüküm giymişti. On yıllık cezasının altı yılını çekmiş ve altı ay önce şartlı tahliye edilmişti.

Derin bir tavşan deliğine düştü, bulabildiği her kelimeyi okudu, şartlı tahliye kurulunun onu örnek bir mahkum olarak gören, hapishanede kendisine sunulan her kaynaktan yararlanarak kendini geliştiren ve iyi halden dolayı erken tahliye edilmesini öneren raporu da dahil.

Hava almak için ayağa kalktığında bir saat geçmişti. Sandalyesinde arkasına yaslandı, onun hakkında öğrendiği her şeyi düşündü ve nasıl hissettiğine karar verdi. Tacizci, narsist bir baba tarafından yetiştirildikten sonra, yaptığı her seçime O kabustan kurtulmuş olmanın merceği. Bazen bu mercek her şeyi adil olmayan bir şekilde renklendiriyordu ve bu nedenle dışarıdan görüşlere ihtiyacı vardı.

Julia ve Katie'ye mesaj atmak için telefonuna uzandı.

Bir kardeş toplantısına ihtiyacım var. Siz de gelebilir misiniz? Pizzayı ben alırım. Geliyorum! Katie hemen cevap verdi.

Julia on dakika sonra cevap verdi ve Sand & Surf'teki setini bitirdikten sonra orada olacağını söyledi. Üvey kız kardeşlerinin restoranı Stephanie's Bistro'da, ayakta dinlenen happy hour'da piyano çaldı. *Pizza sipariş et, gelirken alırım.*

Mario'nun siparişini verdikten sonra, Cindy biraz peynir dilimlemek ve kız kardeşleri için kraker ve üzümle birlikte bir tabağa yerleştirmekle meşgul oldu.

Buzdolabında soğumakta olan ve onlar için hazır tuttuğu büyük şişe chardonnay ile birlikte şarap kadehlerini çıkardı. Cindy migreni nedeniyle yıllardır içki içmemişti.

Yeni ilaçlar migrenini ayda bir ya da iki kez geçirmesine yardımcı olmuştu ama bu hala çok fazlaydı ve kafein, çikolata ve migrenini tetikleyen diğer yiyeceklerden uzak duruyordu. Halihazırda çektiğinden daha fazla migrene katlanmaktansa şarapsız yaşamayı tercih ediyordu.

Katie mesajı aldıktan otuz dakika sonra geldi, sanki bugünlerde birbirlerini her zaman görmüyorlarmış gibi Cindy'ye sarıldı ve öptü. Kardeşlerinin biri hariç hepsinin, annelerinin ve büyükanne ve büyükbabalarının yanında olması

Gansett'te yaşamanın en güzel yanıydı. Ada, Lawry kardeşlerin çocukluklarını kurtarmada kritik bir rol oynamıştı, çünkü yazları sevgili büyükanne ve büyükbabalarıyla birlikte Sand & Surf'te geçiriyorlardı. Bu, Gansett'te

Babalarının seyrek olarak yaptığı görevlendirmeler dışında, korkunç ev

hayatlarından kurtulmuşlardı.

Adanın tüm Lawry'lerin kalbinde her zaman özel bir yeri olacaktı ve ailesinin çoğuna yeniden yakın olmak harikaydı ama Jace'le ilgili ikilem onun üzerinde ağır bir yük oluşturunuyordu.

Gerçekten büyük bir içki içebilmeyi diledi.

Bu mümkün olmadığından, Katie ile klinikteki işi, Shane'in kuzenleriyle geçirdiği gece ve Katie'nin o yaz düşük yaptıktan sonra nasıl hissettiği hakkında sohbet etti.

"Fiziksel olarak iyiyim." Katie sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve verandada gün sonu güneşinin tadını çıkarırken şarap kadehinden bir yudum aldı. "Bu

Henüz tam olarak yerine oturmamış duygusal bir unsur. Hamile olduğumu bile bilmeden bebeğimi kaybettim. Her şey çok yıkıcıydı."

"Korkunç olduğuna eminim. Benim içindi ve ben sadece teyzeydim."

"Çok tatlısın. Sen, Julia, annem, büyükannem ve Laura... Herkes bana karşı çok iyiydi. Yani, ben bir hemşireyim. Bunun ne kadar sık olduğunu biliyorum ama senin başına geldiğinde..."

"Bu tamamen farklı."

"Evet. Shane de inanılmazdı. O benim kayam." "Bunu atlatmak için birbirinize sahip olmanıza sevindim."

"Maddie haberi duyar duymaz aradı ve bebeğini kaybetme deneyimini çok tatlı bir şekilde paylaştı. Bir saat boyunca konuştuk. Herkes çok yardımcı oldu. güzel."

"İyi haber şu ki, kendinizi hazır hissettiğinizde tekrar deneyebilirsiniz."

"Biliyorum," dedi Katie iç çekerek. "Sadece şimdi işler ters gittiğinde nasıl hissettiğimi bildiğim için farklı. Bu olay olmadan önce, bu sadece diğer insanların başına gelen soyut bir kavramdı, bu yüzden bunun hakkında stres yapmadım.

Ama şimdi... Umarım bir dahaki sefere daha farklı olur."

"Sen ve Shane birlikte çok güçlü ve sağlamsınız. Ne olursa olsun iyi olacaksınız."

"O da öyle diyor. Ne olursa olsun bu işi halledeceğimizi." "Ve bunu kastediyor. Bunu biliyorsun."

"Seviyorum. Gelmiş geçmiş en iyi kocaya sahip olduğum için şanslıyım ve beni gerçekten sevdiğini bana pek çok kez kanıtladı. Hiç çocuk sahibi olamasak bile, birbirimize sahip olduğumuz için dünyanın en şanslı insanları olduğumuza karar verdim."

"Çocuk sahibi olacaksın. Bunu biliyorum." "Biliyor musun?"

"Hissediyorum. İliklerime kadar hissediyorum ve hislerimin genellikle ne kadar doğru olduğunu bilirsiniz."

"Bunu biliyorum. Sen geleceği görüyorsun."

"O kadar ileri gitmezdim. Sadece olaylara ve insanlara karşı hislerim var." Cindy kız kardeşlerinden buraya gelmelerini istemesinin nedenini hatırladı. "Her zaman istediğim kadar iyi sonuç vermese de." Konu Jace'e ve paylaştığı bilgilere geldiğinde, sezgilerinin genellikle bulundu.

"Keşke Julia buraya gelse de bize neler olduğunu anlatabilsen," dedi Katie.

"Kötü bir şey değil. Sadece bir durum. Fikrinize ihtiyacım var."

"Lawry'lerde bolca bulunan bir şey varsa, o da girdidir." Cindy buna çok güldü. "Daha doğru sözler hiç söylenmedi."

Aile grup sohbetleri bütün gün, her gün durmaksızın devam ediyordu. Cindy'nin

Her gece yatmadan önce sohbet etmek için zaman ayırırdı çünkü her zaman onlarla neler olduğunu bilmek isterdi.

Eğer kardeşlerine "durumdan" bahsetseydi, çılgına dönerlerdi.

En büyük koruyucu Owen iki saniye içinde gelip bir suçlunun onunla yaşamasına izin vermeyeceğini söyleyecek, eski polis John ise Jace'i bir sonraki feribotla hapishaneye geri göndermenin yollarını arayacaktı. Jace hakkındaki haberler grup sohbetlerinin yakınından bile geçmiyordu.

Julia ön kapıdan hızla içeri girdi, yüzü sıcaktan ve sahne aldığı anda kazandığı doğal ışıltıdan dolayı kızarmıştı. Elinde pizza kutusu, Cindy'nin sipariş ettiği salatanın bulunduğu çanta ve köpeği Pupwell vardı,

bir tasma üzerinde. Onu her gördüğünde kendisine bir ödöl veren Cindy'yi gördüğünde mutlu bir gıcırta çıkardı.

Köpeği kucağına aldı, ona sarıldı ve "Benim tatlı oğlum kemik ister mi?" dedi.

Pupwell'in mutlu havlaması kız kardeşleri güldürdü.

"Yemin ederim söylediğimiz her kelimeyi anlıyor," dedi Julia bir kadeh şarap içerken. "Buralarda neler oluyor?"

"Ben de bunu duymayı bekliyordum," dedi Katie tek yumurta ikizine. İkisi birbirine hiç benzemiyordu. Julia ne kadar esmerse Katie de o kadar sarışındı.

Cindy ortada bir yerdeydi, saçları Katie'ninkinden daha koyu bir sarı tonundaydı. Kız kardeşleri birbirlerinden çok Cindy'ye benziyorlardı.

"Birinden hoşlanıyorum," dedi Cindy.

"Ohhhh, evet!" Julia yumruğunu havaya kaldırdı. "Beachcomber'daki seksi barmen mi? Jace, değil mi? Oraya son gidişimizden sonra Deacon'a ondan hoşlandığını söylemiştim."

Cindy Katie'ye, "Ve sen de benim geleceği gören kişi olduğumu söylüyorsun," dedi. "Yani, bu o!" dedi Julia.

"Bunu biliyordum."

"Çok heyecanlanmadan önce size gerisini anlatayım." Cindy onları dışarıya, verandaya götürdü ve kız kardeşleri oturana kadar bekledi. Düşüncelerini toparlamak için bir dakika bekledi. "İyi bir arkadaş oldu. Barında oturup sadece su içmeme hiç aldırıyor. Herkese karşı çok arkadaş canlısı, tatlı ve nazik."

"Peki, sorun nedir?" Katie sordu. "Çünkü bana sorarsan o da senden hoşlanıyor. Sana nasıl baktığını gördüm."

Bunu duyunca Cindy'nin karnında kelekler uçuştı. "Oda arkadaşları ilanına cevap verdi."

"Oh," dedi Julia bilmiş bir bakışla. "Bu bir sorun olabilir ya da işleri çok güzel bir şekilde ilerletebilir."

"Dahası da var." Cindy zorlukla yutkundu. "O hüküm giymiş bir suçlu ve iyileşmekte olan bir uyuşturucu bağımlısı."

Kız kardeşleri ona bakıyordu, yüz ifadeleri tamamen boştu.

"Hâlâ onun burada yaşamasına izin vermeyi düşünmüyorsun, değil mi?"
Katie sordu. "Bana bunu yapmadığını söyle."

"Olabilirim."

"Cindy!" Julia'nın tiz çığlığı Pupwell'i ürküttü. "O *burada yaşayamaz*.
Ve sen de *onunla çıkamazsın*."

Birdenbire, hatırlayabildiğinden daha uzun süredir hissetmediği kadar büyük bir üzüntüye kapıldı. Jace'ten hoşlanıyordu, hem de çok. Onu daha iyi tanımak istiyordu. Daha önce hiçbir erkeğe duymadığı bir şekilde ondan etkilenmişti.

Ona gülümsediğinde, etkisini her yerde hissetti. Göğüs uçları gerildi ve sık sık bacak bacak üstüne atarak ihtiyaç zonklamasına karşı koymak zorunda kaldı ve adamın tek yaptığı ona gülümsemekti.

Ona dokunursa ne olur?

"Dur bakalım, Jules," dedi Katie, Cindy'ye bakarak. "Ona bize nasıl hissettiğini anlatması için bir şans ver."

Cindy yumuşak bir sesle, "İşte bu," dedi. "Ona karşı başka hiç kimseye karşı hissetmediğim bir şey hissediyorum."

"Tyler bile mi?" Katie, Cindy'nin lisede ve sonraki birkaç yıl boyunca çıktığı çocuğu kastederek sordu.

"O bile değil. Ya da Chuck, Tim, Jose ya da Teksas'ta çıktığım diğer erkekler. Onlarla her şeyi yaşadım. Onlar için *bunu* hissetmedim."

"Jace'e karşı ne hissediyorsun?" Katie sordu.

"O etrafımdayken heyecanlanıyorum. Söyleyeceği her şeyi duymak istiyorum."

Onu tanımak istiyorum ve onun da beni tanımasını istiyorum. Çalışmadığı gecelerde üzülüyorum çünkü onu göremiyorum."

"Beachcomber alışkanlığının günlük bir şey haline geldiğini fark etmemiştim," dedi Julia.

"Bu haftada beş gece olan bir şey. İki gece izin alıyor ve o gecelerde onu görmüyorum, istese çok isterdim."

Julia kara bir kaş kaldırdı. "Neden ona sormadın?"

"*Hâlâ* kafamın içinde erkeklerle birlikte olan kadınların sürük olduğunu söyleyen sesi var."

"*Siktir et* onu," dedi Julia. "O bizim için öldü. Herhangi bir konuda vereceğin kararı onun dikte etmesine izin verme ama Cin... Cidden. Bu adamla devam edemezsin."

"Neden?" Cindy ablasına meydan okuyan bir bakış attı. "Geçmişinde bir şeyler olduğu için mi? Hepimizin var."

Katie her zamanki nazik ses tonuyla, "Bazılarımızın diğerlerinden daha büyük sorunları var," dedi.

"Başına gelenler hakkında bulabildiğim her şeyi okumak için bir saat harcadım ve bir araya getirebildiğim kadarıyla, o ve ağabeyi çocukken uyuşturucuya başlamışlar ve bağımlılıkları arttıkça, bunu ödemek için paraya olan ihtiyaçları da artmış. Ağabeyi dükkan sahibine silah çekmiş, o da onu Jace'in gözleri önünde vurarak öldürmüştü. Tutuklandı, hüküm giydi ve on yıl hapse gönderildi. Sonunda altı yıl hapis yattı. Hapisteyken temizlendi ve örnek bir mahkum olduğu için erken tahliye edildi."

Cindy kız kardeşlerine anlattıklarını sindirmeleri için zaman tanımak amacıyla durakladı. "Her gün toplantılara katılıyor ve ayıklığının hayatındaki en önemli şeylerden biri olduğunu söylüyor. Ve hikayesini gönüllü olarak anlattı.

Kesinlikle buna gerek yoktu, böylece onunla yaşamak isteyip istemediğine karar vermek için ihtiyacım olan tüm bilgilere sahip olacaktım."

"Dürüstlüğü için ona puan vermek zorundayız," dedi Katie, ikizinin kaşlarını çatarak.

"Bundan hoşlanmıyorum,"

dedi Julia. "Bunu

görebiliyorum," diye yanıtladı

Cindy.

"Beni dinle." Julia ihtiyacı olan kelimeleri ararken tereddüt etti. "Adını vermeyeceğim kişiyle yaşadığımız onca şeyden sonra, bizim için tek istediğim yetişkin hayatlarımızda huzur. Her birinizin

Benim Deacon'la, Katie'nin Shane'le, Owen'ın Laura'yla ve annemin Charlie'yle sahip olduğu şeylere sahip olmak."

"Annem onunla ilk tanıştığında o da hüküm giymiş bir suçluydu," dedi Katie yumuşak bir sesle.

Katie'nin Charlie'nin geçmişini hatırlatması Julia'nın yelkenlerindeki rüzgârın bir kısmını almış gibiydi. "Doğru, suçlandığı suçu işlememiş olsa bile."

"Doğru, ama Charlie'yi sadece hapiste yatmış olmasıyla yargılayacak olursak, annemizi hiç olmadığı kadar mutlu eden harika bir adamı kaçırmış oluruz," diye ekledi Katie.

"Bu da doğru," dedi Julia iç çekerek. Cindy'ye baktı. "Senin için tek istediğimin huzur, sevgi ve mutluluk olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu biliyorum Jules. Nasıl büyüdüğümüz ve yetişkinler olarak neyi hak ettiğimiz konusunda söylediklerini de anlıyorum." Bu kadar duygusal olmak Cindy'ye göre değildi ama bu önemliydi. "Ona bir şans vermek istiyorum."

Katie ve Julie karşılıklı bakiştılar.

"Ona Deacon'dan bahset," dedi Katie Julia'ya. "Siz tanışmadan hemen önce ona ne olduğunu."

Cindy henüz duymadığı haberler için hemen alarma geçti.

"Deacon'ın arkadaşı olan eski karısına sataşan bir adamla kavga ettiği için bir geceyi hapiste geçirdi. Blaine onu kefaletle çıkarmak zorunda kaldı ve polisler Deacon eskiden Boston'da çalıştığı için ona bir şans tanıdı. Ama Blaine'e onu şehirden çıkarmasını söylediler. Buraya böyle geldi.

Blaine, Deacon'ın başını bir sürü belaya soktuğu eski günlere geri döndüğünü düşündü ama hiç de öyle değildi."

"Eminim hapse girdiğini duyduktan sonra ona bir şans verdiğin için mutlusundur."

Julia, "Bizim durumumuz, oldukça ciddi bir suçtan altı yıl hapis yatan birinden biraz daha farklı," dedi.

"O zamandan beri yenmiş olduğu bir bağımlılığın sancıları içindeyken," diye hatırlattı Cindy ona. "İnsanlar bağımlılıklarını beslemek için her türlü

çılgınlığı yaparlar."

"Bu doğru," dedi Katie. "Eski işimde bunu çok görürdüm. Uyuşturucu ve onu ödeyecek parayı elde etmek için yaptıkları yüzünden kanunla başı her türlü derde giren bağımlılar. Bağımlılıktan kurtulmaya çalışırken hastane yatağına kelepçelenen pek çok kişiye baktım."

"Bunu gerçekten bu şekilde düşünmemiştim." Julia, Katie'nin söylediklerini düşünürken Pupwell'in tüylerini okşadı. "İnsanların daha fazla uyuşturucu almak için yasaları çiğneyeceğini."

Katie, "Bağımlılıklarının pençesi dışında asla yapmayacakları şeyleri yapıyorlar," dedi.

Cindy, "Jace kardeşinin silahı olduğunu bilmediğini ve yakalanmasının tek sebebinin vurulduktan sonra kardeşinin yanında kalması olduğunu söyledi," dedi.

"Tabii ki kaldı," dedi Katie. "Eminim kardeşinin ölmek üzere olduğunu anlamıştır. Buna tanık olduğunuzu hayal edin."

"Her şeyini kaybetti; karısını, çocuklarını, erkek kardeşini, anne babasını, kız kardeşini, özgürlüğünü.

Hapishanede geçirdiği zamanı hayatını düzene sokmak, temizlenmek ve bir meslek öğrenmek için kullandı. O bir tesisatçı." *Providence Journal*'daki bir haberde onun iş serbestliği programını okumuştı.

"Bu harika," dedi Katie. "Aferin ona."

"Çocukları... Buradalar, Seamus ve Carolina'nın yanına aldığı çocuklar." "Aman Tanrım," dedi Katie. "O Lisa'nın eski kocası. Vay canına."

"Evet. Ona ve çocuklarına yaşattıklarından dolayı suçluluk duyduğunu ve bunu telafi edebilmeyi her şeyden çok istediğini söyledi. bir şekilde."

"Umarım Seamus ve Caro için sorun yaratmaz," dedi Katie. "Çocuklar için çok iyi oldular."

"Onlarla sadece arkadaş olmak istediğini söyledi."

"Her şey çok *karmaşık* Cin," dedi Julia. "Her şeyden sonra senin için bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum, ama ondan hoşlanıyorum. Onu haftalardır tanıyorum ve bana karşı nazik, arkadaş canlısı ve tatlı olmaktan başka bir şey yapmadı - ve bu kiralık bir odam olduğunu öğrenmeden önceydi. İnsanlar hakkında kendi yargılarıma güvenebileceğimi düşünmek isterdim ama..." Omuz silkti.

Kız kardeşleri, şiddet dolu çocukluklarından kendilerine kalan mirası kesinlikle anlayabiliyorlardı. Kendi babalarına güvenemeyeceklerini erken yaşta keşfettikten sonra, kime güvenebileceklerini bilmek çok zor olmuştu.

"Bir noktada şansını denemek zorundasın," dedi Julia, "Shane ve Deacon'la yaptığımız gibi. Keşke daha az karmaşık bir adamla şansını deneseydin."

"Beni o şekilde sevip sevmediğini kim bilebilir?"

"Elbette biliyor," dedi Katie. "Nasıl yapmasın ki?"

"Ve sen de en ufak bir önyargı taşımıyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil," dedi Julia. "Sen her zaman Lawry kardeşlerin duman gösterisi oldun."

Cindy ona bir yastık fırlattı. "Kapa çeneni! Ben değilim."

"Evet, öylesin," dedi Katie. "Göğüslerin ve kışın için adam öldürebilirim ve yüzün de tam bir gösteri merkezi."

"Buna hemen son vermelisiniz. Siz harikasınız."

"Biz iyiyiz," dedi Julia. "Çok güzelsiniz ve Jace'in gözleri olduğu için o da bunu görüyor."

Cindy kulaklarını kapattı. "Bunları daha fazla dinleyemeyeceğim. Büyüdüğümde sizin yerinizde olmak istediğimi bilmiyor musunuz?"

Julia, "Büyüyüp harika bir insan oldun ve biz seninle daha fazla gurur duyamazdık," dedi.

"Siz ve Owen benim ve çocuklar için araya girmeseydiniz bunu başaramazdık." Yaşları ilerledikten sonra, en büyük üç Lawry kardeşler, hâlâ "general"le yaşamak zorunda kalan küçük kardeşlerine yakın olmak için ailenin geri kalanıyla birlikte taşınmışlardı.

Kendilerini yetiştiren adama, ona pislik demedikleri zamanlarda böyle sesleniyorlardı. Owen, Katie ve Julia'nın küçük kardeşlerinin bakımına yardımcı olmak için gittikleri her yere taşınmaları generali çılgına çevirmişti.

Cindy, Gansett Adası'nda geçirdikleri yaz ayları dışında, kendisinin ve üç küçük erkek kardeşinin tek huzurunu sağlayan onlar olmasaydı hayatının nasıl olacağını kavrayamıyordu. "Bazen merak ediyorum... Siz ve Owen için kim vardı? Bizim üçümüz vardınız. Sizin yanınızda kim vardı?"

"Birbirimize," dedi Julia. "Ve büyükannem ve babam."

"Biz bunu atlattık, sen de atlattın," dedi Katie. "Artık istediğimiz her şeye sahip olabilir ve yapabiliriz. Eğer bu adamın senin oda arkadaşın ve dostun olmasını istiyorsan, bence denemelisin. Uyumlu oda arkadaşları olduğunuzdan emin olmak için ona bir aylık deneme süreniz olup olmadığını sorun ve oradan devam edin."

"Bu fikir hoşuma gitti," dedi Julia. "Bununla yaşayabilirim."

Cindy kız kardeşine gözlerini devirdi. "Sen rahat olduğun sürece." "Sen bizim küçük kız kardeşimizsin," dedi Julia. "Bunu yapmanın hiçbir yolu yok. rahat olmadığımız herhangi bir şey."

"Yirmi sekiz yaşındayım," diye hatırlattı

Cindy ona. "Ne olmuş yani?" Julia sordu.

"Bu, yetişkin bir birey olduğum anlamına geliyor." "Tekrar söylüyorum, *ne olmuş yani?*"

Cindy, "Bana sonsuza kadar bebekmişim gibi davranamazsın," dedi.

"Elbette yapabiliriz. Sen her zaman bizim küçük kız kardeşimiz olacaksın Cin. Bundan kaçış yok."

"Bundan kaçmak istemezdim ama bu konuda beni desteklemenize ihtiyacım var.

Dürüst olmak gerekirse onun bazı büyük hatalar yapmış ve yeniden başlamaya çalışan iyi bir adam olduğunu düşünüyorum. Ona bir şans

vermek istiyorum."

"O zaman yapmalısın," dedi Katie, "eğer yürümezse kendin için en iyi olanı yapmaya istekli olduğun sürece."

"Söz veriyorum yapacağım."

"Güzel," dedi Katie. "Senin güvende ve mutlu olmanı istiyoruz. Senin için istediğimiz tek şey bu."

"Burada olmaktan, ablalarımı istediğim zaman çağırabileceğim bir yerde olmaktan mutluyum. Ağabeyimi, diğer kardeşlerimi ve annemi görebiliyorum ve harika yeni üvey babamı tanıyabiliyorum. Daha mutlu olduğum bir zamanı hatırlamıyorum."

"Biliyorum," dedi Julia uzun bir nefes vererek. "Benim için de öyle. Çocukken burada olmayı ne kadar sevdiğimizi hatırlıyor musun? Şimdi milyonlarca kat daha iyi."

"Özellikle Deacon'la tanıştığından beri, değil mi?" Katie sırtarak sordu. "Büyük bir kısmı bu," dedi Julia, "ama burada sizinle birlikte olmak da önemli, Annemle, büyükannemle, babamla, Owen'la, Laura'yla, çocuklarıyla, hepsiyle. Sanki hiç yaşayamadığımız çocukluğumuzu yaşıyormuşuz gibi. Bunu biliyorum. kulağa garip geliyor ama..."

"Anlıyorum," dedi Katie, "ve ben de katılıyorum. Ne zaman sizinle birlikte olsam kendimi yeniden küçük bir çocuk gibi hissediyorum ama bu kez mutlu bir küçük çocuğum."

"Evet," dedi Cindy gülümseyerek. "Aynen öyle."

"Bunu hak ediyoruz," diye ilan etti Julia. "Hayatta sahip olunabilecek her türlü iyi şeyi hak ediyoruz."

Üçü de dayanışma içinde kadehlerine dokundu.

"Buna içerim," dedi Cindy.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

CIndy ertesi gün saç keserken, müşterilerle sohbet ederken, kredi kartı işlemlerini yürütürken ve rezervasyon yaparken gergin bir enerjiyle doluydu.

takip randevuları. Kuafördeki herhangi bir gün gibiydi ama Beachcomber'a gidip Jace'e ne karar verdiğini söyleyene kadar geçecek sonsuz saatleri sayarken hiçbir şey normal gelmiyordu.

Bir aylık deneme süresini kabul edecek miydi, yoksa daha kesin bir şey için bekleyecek miydi? Deneme süresini teklif ederse, bu son birkaç aydır kurdukları arkadaşlığın kolay akışını değiştirir miydi?

Tanrım, umarım öyle değildir. Onunla konuşmaları öyle bir hale gelmişti ki

Onun için bir keyif kaynağıydı ve onu diğer müşterileriyle paylaşmak zorunda kalsa bile onunla geçirdiği zamanı dört gözle bekliyordu.

Diğerleriyle ilgilendikten sonra her zaman ona geri dönmesini seviyordu.

Ya oda arkadaşı olmak her şeyi değiştirdiyse ve daha iyiye götürmediyse? Buna katlanamazdı.

"İyi misin, Cindy?" Linda McCarthy uzun bir sessizlik döneminden sonra sordu. "Bugün dikkatin dağınık görünüyor."

"Çok üzgünüm, Bayan McCarthy."

"Bana Linda demeni ve üzülmemeni söylemiştim."

Bu yorum, babasının kardeşi Josh'u bir yetiştikine ilk ismiyle hitap ettiği için terslediği acı bir anıyı yeniden canlandırdı.

Lawry çocuklarına ona Tom demelerini söylemişti.

"Teşekkür ederim Linda," dedi Cindy, çoktan unutacağı bir anının etkisiyle. Ama generalin mirası buydu. Her zaman oradaydı, yüzeyin altında gizleniyordu, çocuklarının her türlü ilerlemesini baltalamaya hazırды.

ondan kaçmayı başardı. "Ve ben iyiyim. Her zamankinden daha sessiz olduğum için özür dilerim." "Bunun için endişelenme. Beni eğlendirmek için burada değilsin." "Ama değil miyim? Bana iyi bir saç kesiminin yanında bir doz

Dedikodu ya da iyi bir saç kesimi değil." Linda güldü. "Buna bayıldım."

"Bu iş hakkında bildiğim her şeyi Laverne's adlı bir salonda öğrendim. *Çelik Manolyalar*'dan fırlamış gibiydi. O filmi izlemiştin, değil mi?"

"Tabii ki. Bu bir klasik ve bu referanstan yola çıkarak sizin Laverne'inizi hayal edebiliyorum."

"Dallas'ın dışında harika bir yerdi. Herkes herkesi tanıyordu ve mahremiyet diye bir şey yoktu."

"Gansett'e benziyor."

"Sanırım öyle," dedi Cindy gülerek. "Peki, Gansett'le ilgili son haberler nedir?"

"Bakalım. Sezonun sona ermesiyle birlikte herkes her yıl Eylül ayında olduğu gibi işlerin yavaşlamasını dört gözle bekliyor. Big Mac'in yeğeni Riley'nin Kasım ayında Nikki Stokes ile evlenmesi ve bu kış birkaç torunun daha dünyaya gelmesi için geri sayım yapıyoruz. Oğullarımız Grant ve Evan, eşleri Stephanie ve Grace ile birlikte bebek bekliyorlar. Adam ve Abby de ilkbaharda dördüz bebek bekliyor."

"Mallory ile bunun hakkında konuşuyordum. Dört bebeği hayal bile edemiyorum." "Abby de onlar gelene kadar düşünemiyordu.

muhtemelen çocuk sahibi olamazdı." "Bu bir mucize."

"Bu şekilde görmeye çalışıyor ama oğulları Liam'ı da sayarsak aynı anda beş küçük çocukları olacak."

"Vay canına."

"Yine de yardım etmek için orada olacağız." "Yakınlarda bir ailesi olduğu için çok şanslı."

"Kesinlikle. Ayrıca oteldeki yeni spa ve eski alpaka çiftliğindeki düğün mekânı üzerinde de çalışıyor olacağız."

"Çok şey yaşıyorsun."

"Başka türlü olmasını istemezdik."

Başkalarının hayatları hakkında konuşmak Cindy'nin Jace'i görmesine kaç saat kaldığını düşünmesini engelliyordu.

Annesi günün son müşterisiydi, bu da Cindy'nin yaşlanmayan annesi için renk ve kesim yaparken biraz rahatlamasını sağladı. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum," dedi Cindy.

"Ne yapmak?" Sarah sordu.

"Kırk yaşındaymış gibi görünüyorsun, oysa bundan biraz daha fazlasısın."

"Biraz daha," dedi Sarah gülerek. "Yirmi beş yıl kadar fazla." "Çok iyi giyiniyorsun anne."

"Folyolarla ilgili çabalarınız için teşekkürler."

"Hayır, hepsi senin sayende. Yaşlanmayan annene de şapka çıkarıyorum." "O seksen beş yaşında oldukça muhteşem biri."

"Evet, öyle. Sanırım ailemizde iyi genler var." Sarah kuru bir sesle, "Yani benim tarafımda," dedi. "Bunu söylemeye gerek yok."

Cindy'nin en küçük erkek kardeşi Jeff tıpkı babalarının gençliğine benziyordu. Julia da onun gibi koyu renk saçlıydı ama neyse ki diğerleri anneleri gibi sarışındı.

"Genç kalmama ne yardım eder biliyor musun?" "Neymiş o?"

"Mutluluk. Charlie ile birlikte olmak hayatımı değiştirdi. Harika ailemle büyürken bile böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmiyordum. Daha iyi bilseydim, belki de bazı değişiklikleri daha önce yapardım. Keşke yapsaydım. Mutlu olmak için harcayabileceğim çok fazla zamanı boşa harcadım."

"Sonunda oraya ulaştığın için çok mutluyum anne. Bu dünyada bunu senden daha fazla hak eden kimse yok."

"Hepimizin var. Ben de bunu öğrendim. Her birimiz hak ediyoruz sevgi ve mutluluk. Artık sahip olduğuma göre sizin için tek istediğim bu çocuklar. Üçü gitti, dördü kaldı."

Cindy güldü. "Yine de baskı yok."

"Hem de hiç. Olması gerektiği zaman olacak, tıpkı Owen, Katie ve Julia için olduğu gibi."

"Kesinlikle şansları yaver gitti."

"Sen de yapacaksın, tatlım. Bunu biliyorum. Senin o kocaman kalbin bir erkeği çok şanslı kılacak."

"Göreceğiz, sanırım."

"Umarım birini bulma fikrine açıksındır."

"Öyleyim ama özel bir şey için bekliyorum. Julia'yı Deacon'la görüyorum ve 'Onların sahip olduğu şeyi istiyorum' diye düşünüyorum."

"Birlikte çok sevimliler."

"Onun için deli oluyor."

"Ve tam tersi. Olması gereken de bu."

"Yeniden çalıp söylemesine bayılıyorum."

"Tanrım, ben de. Sahnede kesinlikle parlıyor." Annesinin gülümsemesi hafifçe soldu. "Yaşadıklarınızdan nefret ediyorum. Keşke o zamanı tekrar yaşasaydım diye düşünüyorum, ama eğer yaşasaydım, onunla asla evlenemezdim ya da çocuklarınız olmazdı. Ve bu çok trajik olurdu. Sizler tüm o zor zamanlara değiyorsunuz."

"Hepimiz *senin* yaşadıklarından nefret ediyoruz. En azından yazları buraya geldiğimizde bundan kurtulduk."

"Kalmam gerekenden çok daha uzun süre kaldım. Jeff, büyükannem ve babamla Florida'ya taşındığı anda onu terk etmeliydim. Baban sürekli söz veriyordu.

her şey farklı olurdu. O zamana kadar daha iyi bilmeliydim."

"Ondan bu kadar bahsettiğimiz yeter," dedi Cindy. "Hadi senden, Charlie'den ve mutlu şeylerden konuşalım."

Sarah'nın ifadesi hemen yumuşadı. "Charlie kesinlikle çok mutlu bir şey. Birkaç yıl önce bana yeniden evlenip evlenmeyeceğimi sorsaydınız gülerdim. Ama doğru adam karşıma çıktığında..."

"O kesinlikle mükemmel."

"Böyle düşünmenize sevindim, çünkü onunla ilk tanıştığımda omzunda bir mil genişliğinde bir çip olan dövmelerle kaplı eski bir mahkum olduğu için ne düşüneceğiniz konusunda endişeliydim. Her zaman onu tanıma fırsatını bulamasaydım neler kaçırmış olacağımı düşünüyorum. Geçmiş hakkında."

Cindy'nin aklına, annesinin Jace ile yaşadığı ikilemi herkesten daha iyi anlayacağı geldi. Annesinin saçlarını pürüzsüz ve şık bir görünüme kavuşturmak için fönle kuruttuktan sonra arkasına yaslanıp yaptığı işi hayranlıkla izledi.

"Bayıldım, tatlım. Ama ben her zaman seviyorum."

"Sen benim en iyi müşterimsin ve seni koltuğumda görmek benim için bir zevk." Cindy yıllardır ailesinden uzakta yaşıyordu, bu yüzden hepsinin evde yaşadığı ve bu konuda yetenekli olduğunu ilk keşfettiği zamanki gibi saçlarını tekrar kesebilmek bir zevkti.

Annesi ona bir kredi kartı uzattı.

"Saçmalama. Senin için ücret yok."

"Bunu alacaksın ve benden herhangi birine vereceğin ücreti alacaksın, ben de sana herhangi birine verdiğim gibi bahşiş vereceğim. Bunun dışında bir şey duymak istemiyorum."

Cindy gözlerini devirdi, annesinden kartı aldı ve ondan sadece renk için ücret aldı. "Şimdi mutlu musun?"

"Çok mutluyum." Sarah otuz dolarlık bir bahşış ekledi ve makbuza yeni adı olan Sarah Grandchamp'ı imzaladı.

"Bir dakika kalabilir misin?" Cindy sordu. "Seninle konuşmak istediğim başka bir şey var."

"Elbette. Geç saate kadar hiçbir yere gitmem gerekmiyor. Charlie ve ben annem ve babam için akşam yemeği hazırlıyoruz." Cindy'nin büyükanne ve büyükbabası Adele ve Russ, Charlie'nin on dört yıllık uygunsuz hapis cezası için devletten aldığı tazminat parasıyla satın aldığı arazideki bir kulübede yaşıyorlardı.

Cindy Açık işaretini Kapalı'ya çevirdi ve resepsiyon alanında annesine katılmadan önce kapıyı kilitledi.

"Her şey yolunda mı?" Sarah, Cindy'nin çocukken çok sık gördüğü, hiçbir şeyin yolunda gitmediği o eski temkinli bakışıyla sordu.

"Evet, iyiyim ama sana biriyle tanıştığımı söylemek istedim. Bir erkekle."

"Oh, Cindy, gerçekten mi? Anlatsana!"

"Charlie'ye çok benziyor ve ben bunu ancak sen onunla ilk tanıştığında seninle paylaştıklarından bahsederken anladım. Jace eski bir mahkûm, iyileşmekte olan bir bağımlı ve çok tatlı bir adam. Aslında, oda arkadaşı ilanına cevap vermişti."

"O ne yaptı?" Sarah sordu, sesi artık temkinliydi.

"O ve ağabeyi uyuşturucu için paraya ihtiyaç duyduklarında bir marketi soymuşlar. Ağabeyi silah çekmiş, dükkanın sahibi onu vurmuş ve Jace ağabeyinin yanında kalmış, o da dükkanda ölmüş. Altı yıl hapis yatmış ve içerideyken temizlenmiş. O burada çünkü iki küçük oğlu burada yaşıyor. Jackson ve Kyle-"

"Chandler. Lisa'nın oğulları."

"Evet."

"Seamus ve Carolina ile çok iyi anlaşıyorlar."

"Bunun farkında ve onları ara sıra görebildiği için minnettar. Hiçbir şeyi üzmeye çalışmıyor."

"Bu üstesinden gelinmesi gereken çok şey var Cin."

"Biliyorum. Bana anlattığında kendisi de aynı şeyi söyledi. Ama mesele şu ki, onu zaten bir süredir tanıyorum. Haftada birkaç gece akşam yemeği için Beachcomber'a gidiyorum ve o da orada barmenlik yapıyor. Arkadaş olduk ve ondan hoşlanıyorum. Hikayesinin tamamını ancak dün gece evi görmeye geldiğinde öğrendim."

"Sana karşı dürüst olduğu için ona puan veriyorum."

"Benim de var. Bana ne yaptığını söylemek zorunda değildi ama söylememenin adil olmayacağını söyledi."

"Charlie de bana böyle bir şey söylemişti."

"Charlie yapmadığı bir şey yüzünden hapisteydi. Jace ise *yaptığı* bir şey yüzünden oradaydı."

"Evet, bu doğru, ancak silahı olan o değildi ve muhtemelen kardeşi vurulduktan sonra kaçarak kendi canını kurtarabilirdi ama yapmadı."

"Ben de aynı şeyi düşündüm ve ondan çok hoşlandığım için bu ilişkinin yürümesi için aklımdaki her şeyi haklı çıkarmaya çalıştığımdan korktum."

"Önemli olan size gerçeği söylemiş olması ve bunu başkasından duymanıza izin vermemiş olmasıdır."

"Sanırım ona bir oda arkadaşı ve arkadaş olarak bir şans vereceğim." "Nihai ironi şu ki, eski mahkum kocam benim madalyalı subay kocamdı."

"Değil mi?" Mark Lawry'nin Sarah'yı taciz ettiği için hapse mahkûm edildiği gün, hayatlarının en güzel günlerinden biri olmuştu.

"Charlie'den önce, eski bir mahkum ve iyileşmekte olan bir bağımlıyla yaşaman beni korkuturdu. Ama Charlie ile birlikte olmak bana zarafet ve şefkat hakkında çok şey öğretti ve herkesin bir şekilde mücadele ettiğini gösterdi."

"Bu çok doğru. Jace'e baktığımda, bana bir şeyler hissettiren tatlı, nazik, şefkatli, seksi bir adam görüyorum. Onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyorum ama

Sadece su içiyor olsam bile barda bana ekstra ilgi gösterme eğilimindedir."

"Bunu senin için seviyorum, tatlım."

"Ama bir yanımda kötü bir karar vermekten ve hayatıma dram katmaktan endişe ediyor."

"Bunu anlıyorum. Charlie'yi ilk fark etmeye başladığımda ben de öyleydim.

benimle bir arkadaştan fazlası olarak ilgileniyordu. Onunla hiçbir şey yapmak istemedim. O yollardan geçmişim ve bir daha o yollardan geçmeyecektim."

"Ne değişti?" Cindy sordu.

"Ortaya çıkmaya devam etti ve bir günden diğerine aynıydı, hiç istediğini elde edemediğinde öfke patlamaları ya da öfke nöbetleri. Nazikti, sadıktı, komikti, huysuzdu, seksiydi... Onu her gün görüp tanımaya başladıktan birkaç ay sonra, artık ondan uzak durmak için tek bir neden bile düşünemiyordum ve bu zaten yapmak istediğim son şeydi."

"Buna bayıldım anne. Harika bir hikaye."

Sarah omuz silkti. "Bizim yaptığımız işten geldiğinizde yeni insanlara güvenmek zordur."

"Aynen öyle."

"Eğer bu adamı seviyorsan, ona güveniyorsan, önemli olan da budur." Cindy annesine sarılmak için eğildi. "Anlayışın için teşekkür ederim."

"Biliyorum. Herkesten daha iyi. Charlie'nin geçmişi yüzünden onunla çıkmama ne diyeceğiniz konusunda çok endişeliydim. Onu yargılamadan önce tanımak için zaman ayıracağınızı umuyordum."

"O harika biri. Hayatımda ilk defa bir babam varmış gibi hissediyorum."

"Tatlım, bu söylediğin çok hoş. Bunu ona söylememin bir sakıncası var mı?" "Tabii ki yok. Bu doğru. Hepimiz böyle hissediyoruz."

"Çocuklarıma babalık etmesi için daha iyi bir adam seçmediğim için her zaman üzgün olacağım, ancak yedi harika çocuğum için babanıza sonsuza dek minnettarım."

Kapıda tekrar sarıldılar. "Seni seviyorum anne."

"Seni daha çok seviyorum, tatlı kız. Yeni arkadaşın hakkında beni bilgilendirmeye devam et." "Haberdar edeceğim."

Cindy ona el salladı ve sonra kapıyı kilitledi. Saçları süpürdü ve yerde bir Swiffer gezdirdi. Salı günleri aynaları, camları ve arkadaki küçük banyoyu da temizliyordu. Biriktirebilirdi Ertesi gün için bu ev işleri, ama iş onu saati izlemekten ve Jace'i görmek hakkında çok fazla düşünmekten alıkoydu.

Onu düşündüğünde kalbi güm güm atıyor ve nabızı hızlanıyordu.

Aklının bir köşesinde, ona kendini bu kadar kaptırarak büyük bir hayal kırıklığı yaşamaktan korkuyordu. Ya adam sadece işini yapıyor ve müşteri olduğu için ona iyi davranıyorsa? Aralarındaki ince flörtten çok fazla anlam çıkarmış olabilir miydi? Bu flört müydü yoksa adam herkese yaptığı şeyi mi yapıyordu?

Banyoda yerleri silerken bu ve benzeri sorularla kendini çıldırtıyordu. Gençken pek çok kişiyle çıkmıştı ama erkeklerle ilişkilerinin yüzeysel olmaktan öteye geçmesine nadiren izin veriyordu. Orası daha güvenliydi. Eğer insanların içeri girmesine izin vermezseniz, size zarar veremezlerdi.

General ona bunu ve çocukların bir ebeveyninden asla öğrenmemesi gereken diğer pek çok dersi öğretmişti. Ancak yıllarca süren terapi ve kendi üzerinde çalışmasının ardından, geçmişten gelen yaraların bugünü ve geleceği mahvetmesine izin vermeyi reddetti. Lawry'ler hayatta kalanlardı, kurbanlar değil. Sonunda galip gelmişlerdi. Mark Lawry'nin bir zamanlar dillere destan olan ünü paramparça olmuştu; imajını ailesinden daha çok önemseyen bir adam için en kötü ceza buydu.

Adalet yerini bulmuştu ve o kara bulut hayatının üzerinde dolaşmadan yoluna devam etmeye kararlıydı.

Salon temiz ve ferah kokarken, resepsiyon masasını topladı ve randevu ve faturalama sistemlerini çalıştıran bilgisayarı kapattı. Kapıyı kilitleyip eve doğru yürümeye başladığında, kararlıydı

Jace'le arkadaşlığına ne olursa olsun pozitif kalmaya kararlıydı. Eğer onun için "doğru kişi" o değilse, başka biri olabilirdi. Onu bulacaktı.

Sonunda.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

Jace müşterilerle sohbet ederken, içki hazırlarken, yemek siparişi verirken ve barı temiz tutarken gözünün yarısı kapıdaydı. İşçi Bayramı'ndan bir gün sonra, adanın temposu Yazın çılgınlık seviyesinden sezonun daha yavaş akışına çoktan geçmişti. Yazın kazandığından daha az para kazanacak olsa da bu havayı seviyordu.

Beachcomber'ın genel müdürü Libby, sezon dışında kalmayı planlıyorsa parasına dikkat etmesi konusunda onu uyarmıştı. Yazın, yılın geri kalanını ödediğini söylemişti. Bu bilgece sözleri aklından çıkarmayan Jace, yazın kazandıklarının çoğunu bankaya yatırmış ve bunun uzun kış boyunca onu ayakta tutacağını ummuştu.

Ayrıca ona yaz boyunca deli gibi para kazanacağını da söylemişti ki aynen öyle oldu. Libby, "İnsanlar büyük paralar kazandıklarında çıldırma eğilimine girerler," demişti. "Eylül ayında turistler gelmeyi bıraktığında ne olacağını düşünmüyorlar."

Sezon dışında hayatta kalmayı düşünmek onu Cindy'nin gelip gelmeyeceği konusunda takıntı yapmaktan alıkoydu.

En son ne zaman bir şeyi onun gülümseyen yüzünü görmek istediği kadar istemişti? Eğer gelmezse, o zaman oda ve dostlukları hakkında cevabını almış olacaktı. Beklerken, kutuyu açtı.

Kış aylarında müdavimler için eğlenceli olacağını düşünerek mağazadaki indirim rafından satın aldığı oyunlar.

On dolar karşılığında iki dama tahtası, bir satranç takımı ve Yahtzee almıştı. Onları yerleştirirken müzisyen Niall Fitzgerald, çalıştığı her gece yaptığı gibi barda yerini aldı. İrlandalının kısa siyah saçları ve canlı mavi gözleri vardı. Oyunlar için "Eğlenceli bir fikir," dedi.

"Sezon dışında zaman geçirmeye yardımcı olacak bir şey olabileceğini düşündüm."

"Müşteriler buna bayılacak ve gelmeye devam edecekler."

"Müziğiniz ve büyüleyici kişiliğimle birlikte," dedi Jace sırtarak arkadaşı haline gelen adama.

"Bunu söylemeye gerek yok."

"Her zamanki gibi hazır mısın?"

Jace sordu. "Evet."

Her gece yaptığı gibi, "Size spesiyalleri anlatmanın bir anlamı yok sanırım," dedi.

"Hayır. Bir hamburger ve patates kızartması rutinindeyim ve şimdilik orada kalıyorum." "Hemen geliyor." Jace yemek siparişini bilgisayara girdi ve

Niall'ın bir iş gecesinde kendine izin verdiği tek Guinness'i çekti. Gitarını tıngırdatırken ve müşteriler için şarkı söylerken o tek birayı saatlerce içmeyi bir sanat haline getirmişti. Niall'ı dinlemek en güzel şeylerden biriydi.

Jace için işin eğlenceli yönleri.

Yine de Cindy en keyifli yönüydü. O bir ışın gibiydi Barında oturan güneş ışığı, karşılaştığı herkese onun dünyasındaki en önemli kişiymiş gibi hissettiriyordu. Ya da belki de onun yanında böyle hisseden sadece kendisiydi.

Geç kalmıştı.

Saat yedi on beşi ve o her zaman yedide orada olurdu.

Adam yıkılmıştı.

Onun potansiyel oda arkadaşı olacağını görür görmez odaya girmemeliydi, böylece onun karanlık geçmişini bilmesine hiç gerek kalmayacaktı. Aklı başında hangi kadın eski bir mahkûmu, iyileşmekte olan bir uyuşturucu bağımlısını evine alırdı ki? Eğer kızı olsaydı, ona onun gibi adamlardan uzak durmasını söylerdi.

Cevabı hayır olacaktı ve aksini ummakla aptallık etmişti.

O sabahki AA toplantısından sonra Mason ona kendi sokağında kiralık bir yer olduğunu söylemişti. Dolu bir evdi, yani muhtemelen karşılayabileceğinden daha fazlaydı, ama Jace yarın kontrol edecekti.

Niall'ın yemeğini almak için mutfığa gitti ve Cindy kapıdan içeri girdiğinde bara dönüyordu. Onu gördüğünde yaşadığı rahatlama, iyi halden erken tahliye edileceğini öğrendiğinde hissettiklerine benziyordu.

Bir şekilde Niall'ın akşam yemeğinin teslimatını tamamlamayı başardı ve Her zamanki rahat gülümsemesiyle onu selamlamak için kendini toparladı, her ne kadar bu konuda hiçbir şey rahat olmasa da. En azından onun için öyle değildi. Onun için barın üzerine bir bardak limonlu buzlu su koydu. Ona migrenden muzdarip olduğunu söylemişti. Bu konuda soruları vardı ama ona sormaya fırsat bulamamıştı. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Güzel. Sen?"

"Şimdi daha iyiyim." Kızın kızarmasına gülümsedi. Tanrım, çok sevimliydi. "Benden kaçtığını sanıyordum."

"Ne? Neden?"

"Geç kaldın."

Duvardaki saate baktı. "Surf'te kız kardeşimi dinliyordum ve büyükannemle karşılaştım. Konuşmaya başladık ve saatin kaç olduğunu unuttum."

"Takılıyorum. Büyükannen nasıl?"

"Her zamanki gibi inanılmaz. Tanıdığım en havalı kadın." "Hala ona sahip olduğun için şanslısın."

"Biliyorum! Büyükbabam da öyle. Onlar en iyileridir."

"Spesiyalleri duymak ister misin?"

"Elbette."

Fırında morina balığı ve göğüs eti spesiyallerinin ayrıntılarını anlatırken bakışlarını onun tatlı yüzünden hiç ayırmadı. "Morina balığını tavsiye ederim. Daha önce biraz yedim.

Bu iyi bir şey."

"Kulağa hoş geliyor. Bunu ve çorbayı alayım, lütfen." "Hemen geliyor."

"Bu oyunlar da neyin nesi?" diye sordu adam siparişini bilgisayara girerken.

"Buralarda uzun bir kış olduğunu duydum. Eğlenceli olabileceğini düşündüm." "Bu harika bir fikir. Eskiden babamla dama oynardık. Ben gerçekten iyi."

"Bu doğru mu?" Ona şöyle bir baktı. "Bir oyun ayarla ve bana ne kadar iyi olduğunu göster."

Kararlı bir gülümsemeyle parladı. "Sıra sende dostum."

İki küçük kelime onun için hiç bu kadar anlamlı olmuş muydu? *Arkadaşım*. Onun hakkında en kötü şeyleri biliyordu ve hâlâ oradaydı, hâlâ ona gülümsüyor ve ondan arkadaşı olarak bahsediyordu. Bu iki kelimeyle kendisine paha biçilmez bir hediye verilmiş gibi hissetti.

Diğer müşterilere hizmet ederken, musluklardan bira doldururken, hesapları öderken ve kokteylleri karıştırırken, gözünün yarısı sohbet eden Cindy'nin üzerindeydi

Niall ile ve ardından Kevin ve Chelsea McCarthy bebek kızları Summer ile geldiklerinde. Chelsea eskiden barda çalışıyordu ama artık tam zamanlı bir anneydi ve tatlı küçük kızıyla geçirdiği her saniyeyi seviyor gibi görünüyordu.

Kevin için bir bira, Chelsea için de bir Sprite doldurup önlerindeki barın üzerine koydu. "Bayan Summer bugünlerde ne içiyor?"

"Hâlâ memede," dedi Chelsea.

Jace sırtarak, "Bizde o ruh yok," diye cevap verdi.

"O sadece annende var, değil mi aşkım?" Chelsea, sakız gibi sırtan kızına sordu.

"Ah, gülümsüyor," dedi Jace, kendi çocuklarını ve onların ilk gülümsemelerini hatırlayınca. Bu, hayatlarından koparılmadan önce onlarla birlikte yaşayabildiği son dönüm noktalarından biriydi. Küçük olan Kyle yürümeye başlamadan önce o gitmişti.

"Bu yeni bir gelişme. Kev gaz olduğunu söylüyor ama babam aptalca şeyler söylediğinde onu dinlemiyoruz, değil mi?"

Doktor Kevin, "Bu gaz," dedi.

"Sus," diye karşılık verdi Chelsea. "Benim güzelimin gazı yok. O mutlu."

Kevin gözlerini devirdi. "O mutlu ve gazı var."

"İyi bir boşanma avukatı tanıyor musun?" Chelsea Jace'e sordu, yüzü sevinçle parlıyordu.

Jace omzunun üzerinden, "Buna dokunmayacağım," dedi ve Cindy, Kevin ve Chelsea için çorba almak üzere mutfığa yöneldi. Tepsiyi geri taşıdı ve kaseleri, kaşıkları ve istiridye krakerlerini dağıttı.

Sonra eğildi, Cindy'nin tahtanın kendi tarafına koyduğu siyah pullardan birini oynattı ve ona göz kırparak yanından ayrıldı.

Yüzü kızardı. O kadar tatlı ve nazikti ki, eğer daha iyi bir adam olsaydı, onu rahat bırakırdı. Onun gibi genç ve güzel bir kadının hayatında ihtiyacı olan son şey o ve tüm yüküydü. Başka bir yaşam alanı bulmalı ve her fırsatta onunla flört etmeyi bırakmalıydı.

Ancak, son birkaç yıldır kendi üzerinde yaptığı tüm çalışmalara rağmen, kendisini onun kadar iyi hissettiren birinden uzaklaşacak kadar iyi bir adam değildi. Onun varlığında olmak, ona güneşin bir bulutun arkasından çıktığında ne olduğunu hatırlattı. Birdenbire her şey daha parlak, daha sıcak, daha mutlu olmuştu. Onunla ilgili her şey ona çekici geliyordu, ama başkalarıyla etkileşim biçiminde her zaman sergilenen kalbinden başka bir şey değildi.

Örnek olarak, kendi çorbası soğurken Cindy, Chelsea ve Kevin yiyebilsin diye Summer'ı tuttu.

Jace onun çorba kâsesini aldı. "Hazır olduğunda ısıtacağım. o."

Gülümsemesi saf güzellikte bir şeydi. "Oh, teşekkür ederim."

Bar, müdavimlerin birçoğu ve birkaç turistle doldu.

Jace'i bütün gece meşgul ettiler, ama Cindy'nin koltuğuna her yaklaştığında dama tahtasında bir hamle yaptı. Siyah yığınının bakılırsa Dama onun yanına yığılmıştı, onu kolayca yenmek üzereydi, ama o aldırmadı. Özel olarak konuşana kadar onu orada tutabilmek için üçte ikinin en iyisi için ona meydan okudu.

Saat neredeyse on bir olmuştu ki ortalık Cindy dışındaki birkaç müşteriye kalmıştı. Onlarla ilgilenildiğinde, ona döndü ve ikinci oyunlarında bir kez daha hakim olduğu tahtayı incelerken kaşlarını çatı.

"Sen gizli bir dama şampiyonu falan mısın?" "Hayır. Sadece bu işte pek iyi değilsin."

"Ben de öyleyim!"

"Hayır, değilsin," dedi homurdanarak. "Aptalca hareketler yapıyorsun. Bunun gibi.

Bu adamı nasıl buraya getirdiğini gördün mü?" "Evet."

"Bu bana bunu yapmam için bir fırsat verdi." Ona üçlü atlayış yaptı.

"Kral benim."

"Tanrım. Çok acımasızsın."

Onun pullarını da kendi destesine ekledi. "Diğer oyuncunun ne yapacağını tahmin etmelisiniz."

"Bunu sana kim öğretti?"

"Babam. Bana öğrettiği ve hayatta işime yarayan birkaç şeyden biriydi."

"Baban iyi bir adam değil miydi?"

Başını salladı.

Jace dizüstü bilgisayarındaki karartıcıyı ve nasıl devreye girdiğini düşündü

Bazen enerji tasarrufu için. Babası hakkında konuştuğunda Cindy'ye olan da buydu. Tüm parlaklığı kayboldu.

"Oda arkadaşı meselesini düşünüyordum," dedi. "Eğer senin için uygun değilse sorun değil. Baskı yok."

"Hiç gerekmediği halde her konuda bana karşı açık sözlü olmanı takdir ettiğimi bilmeni isterim."

"Beni evine alacaksan gerçeği bilmeyi hak ediyorsun."

"Pek çok insan beni düşünmezdi. Sadece kendilerini düşünürlerdi. Sen bunu yapmadın ve bu benim için önemli. Bir aylığına deneyip nasıl gittiğini görmeye ne dersin?"

"Neden bu şekilde yapmak istediğinizi anlayabiliyorum, ama mesele şu ki, kesin bir şeye ihtiyacım var. Oğullarımı görebilmek için kışı burada geçirmek istiyorum ve bu ay herkes sezon dışı evleri kapışırken, bir ay sonra beni kovarsanız geriye hiçbir şey kalmayacak."

"Sanırım bu doğru."

"Dinle, hayır dersin kırılmam. Söz veriyorum."

"Hayır demeyeceğim."

"Oh."

Ona hak ettiğinden daha fazla şefkatle bakarken alt dudağını ısırıldı.

"Sanırım iyi bir oda arkadaşı olacağına dair sözüne güvenmek zorundayım."

"Olacağım. Bütün temizliği ben yapacağım." "Anlaştık. Temizlik yapmaktan nefret ederim."

"Gördün mü? Şimdiden sahip olduğun en iyi oda arkadaşıyım."

Yaşayacak bir yer bulduğu için rahat bir nefes alırken, onun sahip olabileceği en iyi oda arkadaşı olmak için elinden gelen her şeyi yapmaya yemin etti.

BÖLÜM 6

CIndy ertesi gün iş yerinde yine diken üstündeydi ve Jace'in evine taşınacağı saat olan altı buçuğa kadar geri sayıyordu. Jace Kıyafet ve birkaç kişisel eşyadan başka pek bir şeyi olmadığını, bu yüzden taşınmasının uzun sürmeyeceğini söyledi. Son müşterisi de gittikten sonra temizlendi ve ızgara yapmak için biraz tavuk ve salata için sebze almak üzere markete doğru yola çıktı.

Eve doğru yürürken aklına yeni ev arkadaşını düzgün bir şekilde karşılamak için fazla çaba sarf ediyor olabileceği geldi.

Bütün gün ortalığı kasıp kavurmuş, bir kap dolusu saç boyasını önünden aşağı döküp önlüğünü mahvetmiş, bir fincan sıcak çayı devirip sıcak suyla kendi ayağını kıl payı kaçırmış ve bilgisayarını Chloe'nin gelip kurtarması gerekecek kadar bozmuştu.

Tüm bu saçmalıklar yeni bir oda arkadaşı için. Çok saçma. Ayrıca bütün gün babasının, küçükken erkeklerden çok ilgi gördüğü için onu erkeklere karşı "kolay" davranmakla suçladığını hatırlıyordu. Bu nasıl onun hatası olabilirdi ki? Babası, genç kızın Evi arayan ya da toplum içinde etrafını saran çocuklar. Onun işkencelerine birlikte dayanmış olan Julia ve Katie için de aynısı olmuştu.

Bu olay başına geldiğinde, kız kardeşleri evden ayrılmış ve kendi başlarına yaşamaya başlamışlardı. Onu tek başına savuşturmak zorunda kalmış, ona her şeyi anlatmıştı.

O zamanlar gördüğü ilgiyi teşvik edecek hiçbir şey yapmamıştı. "Kızlarının fahişe olmasını" reddettiği için öfkelenen bir adam için bunun bir önemi yoktu.

Sözleri kalıcı bir hasar bırakmıştı. O kadar ki, yeni erkek ev arkadaşını karşılamak için akşam yemeği hazırlayarak aşırıya kaçtığından korkuyordu. Evli olmadığı bir adamla yaşamasına babasının ne diyeceğini düşündükçe ürperiyordu. Yıllarca ondan uzak kaldıktan sonra, kafasının içinde hâlâ bu kadar yüksek bir sese sahip olabilmesi onu hayrete düşürüyordu. Bunca zaman sonra üzerindeki etkisinin hâlâ güçlü olduğunu bilmek onu sonsuz memnun ederdi, bu yüzden onun istismarcı davranışlarından arınmış bir yetişkin olarak hayatını nasıl sürdüreceğini dikte etmesine izin vermeyi reddetti.

Annesinin destekleyici sesinin babasının hakaretlerini bastırmasını diledi ama durum hiçbir zaman böyle olmamıştı. Lawry'lerin çocukları Mark Lawry'nin tiradlarının kara bulutu altında uzun süre kalmışlar, artık günlük hayatlarında olmasa bile onun üzerlerindeki etkisinden kurtulmakta güçlük çekmişlerdi. Her biri bir şekilde mücadele etmişti.

Cindy, migrenle ömür boyu süren savaşının, hayatının ilk on sekiz yılında dayanılmaz bir stresle yaşamaktan kaynaklandığına ikna olmuştu. Sekiz yaşındayken, babasının Owen'ı kolunu düzelttirmek için acile götürürken yalan söylediği bir kavgada Owen'ın kolunu kırmasına tanık olduktan kısa bir süre sonra başlamıştı. Babasının gerçekte kim olduğunu ilk kez o zaman fark ettiğini hatırlıyordu. Migrenleri kısa bir süre sonra başlamıştı.

Ona sızlanmayı bırakmasını ve kışını yataktan kaldırmasını söylemişti. Sayamayacağı kadar çok kez migreniyle okula gitmek zorunda kalmıştı. Okul hemşiresi gelip onu almalarını önermek için evi aradığında bile, general annesinin bunu yapmasını yasaklamıştı. Cindy yatağa girip biraz rahatlamadan önce okul, okul sonrası aktiviteler, ev ödevleri, akşam yemeği ve ev işleri ile uğraşmak zorunda kalmıştı.

İşkence gibiydi.

Bir keresinde, okul hemşiresinin birisine ailesinin çocuk hizmetlerine bildirilmesini önerdiğini duymuştu, ancak babasının toplumda kim olduğu nedeniyle bu asla gerçekleşmedi. Yaşadıkları askeri kasabalarda, Cindy ve kardeşlerine yardım etmesi gereken kişilerin, onları istismar eden babayı ihbar eden biriyle evli olma ihtimali yüksekti. Bu sorunla defalarca karşılaşmışlardı. Ne zaman birileri onlar için doğru olanı yapsa, yapmamışlardı.

Owen, kırık kolunu tedavi eden genç memura yalan söylemişti, müdahale etmeye kalkarsa adamın kariyerinin mahvolacağını biliyordu.

Uzun süren kabusları, babalarının bir suçlu gibi hapse atılmasıyla sona erdi. Aradan bunca zaman geçtikten sonra, Cindy hala sonunda bittiğine inanmadığı anlar yaşıyordu. Ama bugün olduğu gibi, babasının sesi kafasının içinde o kadar gürültülüken, bunun asla gerçekten bitmeyeceğini biliyordu.

"Cin?"

Cindy başını kaldırdığında kaldırımında yürüyen Julia'nın neredeyse yanından geçtiğini fark etti. "Oh, merhaba."

"Tanrım, neredeydin? Beş dakika önce geldiğini gördüğümde sana el salladım ve sen hiç gözünü kırpmadın."

"Aslında kötü şeyleri düşünmeye takılıp kalmıştım."

"Ne için?"

Cindy omuz silkti. "Bir şekilde oldu işte."

Julia onu kolundan tuttu ve onları caddenin karşısındaki feribot iskelesine bakan bir park bankına götürdü. Pupwell de her zamanki gibi Julia'ya ayak uydurarak onlarla birlikte yürüdü.

"Sörf'e gitmen gerekmiyor mu?"

"Zamanım var. Neler oluyor?"

"Jace bu gece taşınıyor."

"Tamam... Peki bu sizi neden kötü şeylere götürüyor?"

"Babamın erkekler hakkında söylediği saçmalıkları ve evli olmadığım bir adamla yaşamam hakkında ne düşüneceğini düşünüyorum."

"Bir kez daha söylüyorum, siktir et onu. Ne diyeceği kimin umurunda?"

"Umurumda değil. Sadece bazen istesem de istemesem de kafamın içinde böğürdüğünü *duyabiliyorum*."

Julia iç çekti. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Şişman bir kızım olduğu için öfkелendiğinde beni yeme bozukluğuna sürüklerdi."

"Ve sen hiç şişman olmadın."

"Bunu ona söylemeyi dene."

"Ondan çok nefret ediyorum ve ondan nefret ettiğim için de nefret ediyorum."

Julia kolunu Cindy'ye doladı. "Bunu ben de anlıyorum. Bunu taşımak korkunç bir şey. İyi zamanlarda bile hep yanımızda."

"Aynen öyle."

"Senin için güzel bir şeyin başlangıcı olabilecek bir şeyi mahvetmesi hiç adil değil."

"Her şeyi berbat etmiyor ve bildiğim kadarıyla bu sadece yeni bir oda arkadaşı olabilir, güzel bir şeyin başlangıcı değil."

"Açık fikirli olun. Ne olacağını asla bilemezsiniz."

"Bu yeni yaşam düzenine bundan daha fazlası olacağını umarak girmek istemiyorum."

"Bundan daha fazlası olacağını umsanız bile mi?"

Cindy dirseğiyle Julia'yı dürterek kız kardeşini güldürdü. "Ondan hoşlanıyorum."

Sanırım o da benden hoşlanıyor. Bunun ötesini kim bilebilir?"

"Baştaki çekincelerime rağmen, bu adama karşı gerçek hisler beslediğini görebiliyorum. Umarım harika bir şeye dönüşür. Bunu hak ediyorsun. Hepimiz hak ediyoruz."

"Göreceğiz bakalım. Moral konuşması için teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

"Ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım. Karanlık şeylerin hayatındaki ışığı bastırmasına izin verme Cin. Ona böyle kolay bir zafer verme. Beni duyuyor musun?"

"Evet. Hatırlattığın için teşekkür ederim."

"Git ve seksi yeni oda arkadaşını benim iznimle karşıla, onunla olan arkadaşlığından doğabilecek her türlü iyi şeyin tadını çıkar."

Cindy kız kardeşine sarıldı. "Teşekkürler, Jules. Seni seviyorum." "Seni daha çok seviyorum."

"Asla olmaz."

"Evet, öyle. Bezini değiştirdim. Bu seni daha çok sevdiğim anlamına geliyor."

Cindy bu tanıdık yoruma güldü. Katie ve Julia ona bir kez anlatmış olsalar bile, bezini nasıl değiştirdiklerini milyonlarca kez anlatmışlardı ve kendisinden sadece birkaç yaş büyük oldukları için bunun gerçekleştiğinden şüpheliydi. Kız kardeşiyle yollarını ayırdı, kendini binlerce kilo ağırlığında hissediyordu.

Birkaç dakika öncesine göre daha hafifti. Günlük hayatında onu anlayan bir aileye sahip olmak, karanlık ışığı boğmaya çalıştığında büyük bir nimetti.

Julia babalarının ne tür zararlar verebileceğini çok iyi biliyordu. Çocukluğu boyunca babasının ona şişmanladığını söylediğini duyduktan sonra korkunç bir yeme bozukluğuyla mücadele etmişti, oysa hiçbir zaman şişman olmaya yaklaşmamıştı. Her biriyle uğraşmanın bir yolunu bulmuş, güvensizliklerine odaklanmış ve onları kontrol etmeye çalışırken onları çalıştırmıştı.

"Onu düşünmeyi bırak," dedi Cindy yüksek sesle, sanki bu onu ait olduğu yere, geçmişe koymasına yardımcı olabilirmiş gibi. "İyi şeyleri düşün." Sokağından önceki son köşeyi döndü ve eve doğru yöneldi, yakışıklı bir adam evinin önünde oturmuş, bir şişe sudan yudumluyordu.

İyi şeylerden bahsetmişken.

Onun geldiğini görünce gülümsedi.

Cindy hemen onun seksi sırtışını hayatındaki olumlu şeyler listesine ekledi.

O KADAR GÜZEL KI. Jace'in onu gördüğünde aklına gelen ilk şey hep bu olmuştu ama gün sonunda güneşin ışıklarıyla daha da güzelleşmişti, koyu sarı saçlarındaki altın çizgileri vurguluyordu. O yaklaştıkça

Bugünden itibaren paylaşacakları küçük evde, gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve içini sıcak bir karşılama hissiyle doldurdu.

Onun bir aylık deneme süresi teklifini reddetmek zorunda kaldığı için kendini kötü hissetmişti ve bugün eşyalarının çoğunu içeren iki spor çantasıyla eve gittiğinde bunun aralarını bozmayacağını ummuştu. Yıllarını hapisanede geçirmenin "iyi" bir yanı varsa, o da hafif seyahat edebilmektir.

Tutuklandıktan sonra diğer eşyalarına ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Lisa muhtemelen eşyalarını bir çöplüğe atmıştı, onu suçlayamazdı. En değerli eşyası, Seamus'un ilk görüştüklerinde ona mesaj attığı ve Jace'in bastırıp çerçeveleterek yatağının başucuna koyduğu fotoğrafı. Yangın çıksa kapacağı şey buydu.

Cindy'nin yaklaşmasını izlerken aklına geldi.
Onu.

"Geldiğinizde burada olmadığım için üzgünüm. Şehirde kız kardeşime rastladım.
konuşmalıyız."

"Merak etmeyin. Birkaç dakika önce geldim."

"Bütün eşyaların bunlar mı?"

"İşte bu kadar." Çantalarından birinin yanında duran plastik torbayı işaret etti. "Mağazadan birkaç çarşaf ve havlu aldım. İhtiyacımız olan başka bir şey varsa alabilirim."

"Kevin Chelsea'nin yanına taşındığında bir sürü eşya bıraktı. İhtiyaçlarının çoğunun zaten onda olduğunu söyledi."

"Çok nazik biri." Jace ayağa kalktı ve eşyalarını toplayarak onu içeri kadar takip etti.

"Kendini evinde hisset. Odanın nerede olduğunu biliyorsun." "Teşekkürler."

Jace çantalarını ev olarak adlandıracağı odanın zeminine bıraktı. Orta boy bir yatak ve bir şifonyerin yanı sıra birkaç askısı olan küçük bir dolap vardı. Onları iş gömleklerini asmak için kullanıyordu. Geri kalanı umurunda değildi.

hakkında. Giysilerini şifonyere boşaltması ve kanvas çantaları yatağın altına yerleştirmesi on dakikasını aldı. Sonra çarşaf paketini açtı ve beyaz havluların etiketlerini çıkardı.

Beyaz olanları almıştı çünkü Lisa'nın, kötüleşirlerse ağartılabileceklerini, oysa renklilerin ağartılamayacağını söylediğini hatırlıyordu. Onunla ilgili bu rastgele anısı, mağazadayken birdenbire aklına gelmişti. Yaptığı şey için özür dilemeye fırsat bulamadan öldüğünü bilmek onu yine kederle doldurmuştu.

Tutuklandıktan sonra onu bir daha ne görmüş ne de konuşmuştu. Onunla tek teması, kendisine boşanma ve velayet belgelerini tebliğ eden avukat aracılığıyla olmuştu, çünkü başka ne seçeneği vardı ki?

Duruşmaya gelmemiş, onu hapisanede ziyaret etmemiş ya da çocuklarının fotoğraflarını göndermemişti. Ona yazdığı mektuplar teslim edilemeden geri dönmüş ve ailesi onun nerede olduğunu bilmediklerini söylemişti. Küçük çocuklarını almış ve kimsenin kim olduklarını ya da ne yaptığını bilmediği bir yerde ortadan kaybolmuştu.

Jace, onu içine soktuğu durumdan kurtulmak için yapması gerekeni yaptığı için onu suçlayamazdı. Silahlı soygun, her şeyden önce. Akli başında olsa böyle bir şeyi düşünemezdi. Uyuşturucu bağımlısı halindeyken önemsedigi tek şey bir sonraki skordu. Karısını, oğullarını, anne babasını ya da hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu ya da ihtiyaç duyduğunu *sandığı* şeyden daha fazlasını elde etmekten başka bir şey düşünmemişti. İhtiyacı olan son şeyin bu olduğu ortaya çıktı. O zamanlar kimse ona bunu söyleyemezdi. İşin üzücü yanı, nasıl sonuçlanacağını bilse bile, muhtemelen yine de

Jess o gece, çünkü bir düzeltmeye çok ihtiyacı vardı.

O zamanlar bu kadar berbat durumdaydı.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve yeni oda arkadaşının ne yaptığına bakmak için ayağa kalkarken derin bir nefes aldı. Her şey unutmak istediği şeyleri yeniden yaşamaktan daha iyiydi.

Cindy mutfakta sebze doğruyordu, tezgahın üzerindeki kesme tahtasının yanında uzun bir bardak buzlu su vardı. "Aç mısın? Her zaman beni beklediğin için sana bir hoş geldin yemeği hazırlayayım dedim. yemek zamanı."

"Seni beklemek hoşuma gidiyor."

"Teşekkür ederim ama bu gece benim sıram. Izgara için biraz tavuk marine ettim."

"Bunu benim halletmemi ister misin?" "Elbette, eğer istersen."

"Eskiden ızgarada oldukça iyiydim." "Çoğu erkek ızgara geniyle doğmuyor mu?"

Kadının uzattığı tabağı aldı. "Evet. Bu bizim DNA'mızda var."

"Yanına salata yapıyorum, istersen sana da fırında patates getirdim."

"Çok isterim, ama sadece benimle paylaşırsan." "Fırında patatesten uzak duruyorum. Çok fazla karbonhidrat var."

Ona biraz karbonhidrat alabileceğini söylemek istedi ama bu düşüncesini kendine sakladı. Dışarıda ızgarayı yaktı ve ısınmasını beklerken bir yandan da Kevin ve oğullarının yaptığı verandayı ve çevre düzenlemesini hayranlıkla seyretti. Orada yaşadıkları süre boyunca. Büyükannesi ona pek çok bitkinin adını öğretmiş olsa da Lisa *her* çalıyı ve çiçeği tanıyor ve saniyeler içinde teşhis edebiliyordu.

Jace, kız sürekli olarak karşılaştığı her çalının, ağacın ve çiçeğin adını sayarken ona daha fazla kulak vermiş olmayı dilerdi. Çiçekçi olarak kariyer yapmayı hayal ediyordu. Bu da onun için mahvettiği bir başka şeydi. Adada onun hakkında sorular sormuş ve oğullarının geçimini sağlamak için iki garsonluk işi yaptığını duymuştu. Lisa ve oğulları, Lisa hastalanıp öldüğünde, zengin bir eski sakinin kasabaya bıraktığı arazi üzerine inşa edilen yeni uygun fiyatlı konutlardan birini almak üzereydiler.

O hapse girdikten sonra kadının ne kadar zor şartlarda yaşadığını düşünmek onu inanılmaz derecede üzüyordu.

"İyi misin?" Cindy, ona verandada katılıp bir bardak buzlu su getirdiğinde onu düşüncelerinden uyandırarak sordu.

Kendisine uzatılan bir tanesini aldı. "Teşekkürler ve evet, ben iyiyim. Gerçekten mi?"

Cindy başıyla onayladı. "Konuşmak istersen seve seve dinlerim."

Jace ızgarayı kontrol ettikten sonra ona doğru döndü. "Böyle anlarım oluyor... eski karımı ve ona yaşattıklarımı düşündüğümde. O bir Hayatımda asla telafi edemeyeceğim tek kişi, biliyor musun?" "Bunun çok zor olduğuna eminim."

"Uyuşturucu bağımlısı kocası tutuklanıp hapse atıldıktan sonra iki küçük çocuğunu tek başına büyütürken yaşadıklarıyla kıyaslanamaz bile. Ama bu sizin sorunuz değil ve bunu sizin üzerinize yıkmak istemem."

"Sorun değil. Benim için sorun değil. Hepimizin eşyaları var, biliyorsun değil mi?" Adam ona yan gözle baktı. "Senin eşyaların yok." Kadın bir kahkaha attı. "Elbette var."

"Anlat bana." Tavuğu sıcak ızgaranın üzerine koydu ve ona baktı. "Sadece sen istersen, o kadar."

"Babam şiddet yanlısı, narsist bir pislikti ve sonunda ondan kurtulana kadar anneme ve bize eziyet etti. Şu anda hapiste, annemi dövmekten hüküm giymiş durumda."

"Özür dilerim," dedi. "Bu kesinlikle eşya sayılır."

"Dediğim gibi. Hepimizin bir şeyleri var."

"Sanırım öyle." Onun yanına oturdu ve yüzünü ikinci güneşine doğru eğdi. "Sen iyi misin? Yani şimdi?"

"İyi idare ediyorum, ama sık sık bir şey beni geri götürüyor. O yıllarda, evli olmadığım bir adamla yaşamam hakkında ne diyeceğini merak etmek gibi."

"Bugün sana zor anlar mı yaşattı?"

"Ben de kız kardeşimle bunu konuşuyordum. Tam olarak 'siktir et onu' dedi. Onun tavsiyesine uymaya çalışıyorum."

Gülümseyerek, "Kız kardeşinin düşüncelerini seviyorum," dedi.

"Hepimize bir numara yaptı. Birbirimize kenetlenme eğilimindeyiz." "Birbirinize sahip olduğunuza sevindim."

"Ben de öyleyim. Onlar olmadan ne yapardım bilmiyorum." Ona doğru baktı. "Başka kardeşlerin var mı? Rahmetli ağabeyinden başka?"

"Diana adında bir ablam var. Evli ve iki çocuğu var. Kardeşlerinin aksine o her şeyi doğru yaptı. Ona hiç yakın olmadım ama Jess'e çok yakındım."

"Onu özlüyor olmalısın."

"Düşünüyorum. Her gün onu düşünüyorum. Zihnimde her şeyin bizim için yanlış gittiği yere geri dönüyorum ve hikayeyi nasıl değiştirmiş olabileceğimi düşünüyorum." Yüzünü buruşturmakla sırtıtmak arasında bir ifade takındı. "Bir şeyleri değiştirmek için bir şey yapabileceğimi düşünmek aptalca."

"Çok gençtin."

"Kardeşimi o dükkâna kadar takip ettiğimde evli ve iki küçük çocuk sahibi olacak yaşıyordım. Uyuşturucuya bulaşmamış olsaydık hayatlarımızın ne kadar farklı olabileceğini düşündüğümde..."

"Tek yapabileceğimiz bununla yaşamak ve döngüyü kırma niyetiyle ilerlemek. Bizim durumumuzda, yoğun bir şekilde huzurlu ve sevgi dolu hayatlar yaşamaya odaklanıyoruz. Bizi yetiştiren adamdan bu şekilde intikam alıyoruz, ondan tamamen farklı yaşayarak."

"NA ve AA aracılığıyla geçmiş hakkında aynı şeyi öğrendim. Bu, her iki programdan da alınan başlıca derslerden biri."

"Orada huzur bulduğuna sevindim."

"Evet. Her iki program da hayatımı kurtardı. Hiç şüphe yok." Ona doğru baktı. "Rahatlığı nerede buldun?"

"En çok da annem ve kardeşlerimde ve onların kendilerine yeni hayatlar kurmalarını izlemekte. İkisi evlendi ve üçüncüsü de muhtemelen

yakında evlenecek. Diğer üçü eskisinden çok daha iyi durumdalar. En küçük erkek kardeşimin de uyuşturucu sorunları vardı ama büyükanne ve büyükbabamın acil müdahalesi sayesinde alışkanlığını bırakıp üniversiteye gidebildi. Evde kalan son kişi olmak ve bizlerin ona müdahale edememesi onun için çok zordu."

"İyi olduğunu duyduğuma sevindim. Adı ne?" "Jeff."

"Ah, sanırım onu tanıyorum."

"Doğru. AA'dan. Son bir aydır annemlerde takılıyordu."

Jace başıyla onayladı. "O iyi bir genç adam." "Böyle düşünmenize sevindim.

Ona bayılıyoruz." "Kardeşin John da iyi bir adam."

"Öyle. Onları burada ağırlamak çok eğlenceliydi. Josh'un da bir ara bize katılmasını umuyoruz ve o zaman tüm çete burada olacak."

"Neden burası?" diye sordu ızgaradaki tavukları kontrol etmek için ayağa kalkarken. "Annemin ailesi olan büyükannem ve büyükbabam Surf'ün sahibiydiler.

Elli yıldan fazla bir süre boyunca yazları onlarla birlikte geçirdik. Evdeki çalgınlıktan kaçabildiğimiz tek yer orasıydı. Babamın göreve gittiği zamanlar hariç."

"Orduda mıydı?"

"Hava kuvvetlerinde bir general." "Oh lanet olsun. Vay be."

"İşte bu yüzden kimse Lawry'nin çocuklarında gördüğü çürüklerle ilgili bir şey yapmadı ya da onu yetkililere ihbar etmedi. Yaşadığımız her toplumda çok büyük bir güce sahipti."

"Bu korkunç bir şey. İşlediği suçların cezasını çektiği için çok mutluyum."

"Biz de öyleyiz. Hâlâ her gün uyanıyorum ve buna neredeyse inanamıyorum.

Adalet yerini buldu, hem de ağır dozda aşağılanmayla birlikte. Bize her zaman ailemizin işlerinin özel olduğunu söylerdi.

"okul dışında masal anlatırken" yakalandı. Bu onun en sevdiği ifadelerden biriydi. Davası medyanın çok ilgisini çekti. Bizim için en iyi kısmı buydu. Herkesin önünde küçük düşürülmesi ve gurur duyduğu itibarının sonsuza kadar mahvolması."

"Hak ettiğinin en azı buydu."

Cindy ona gülümsedi. "Tüm bunları dinlediğiniz için teşekkürler. Genelde yeni insanlara tüm hikâyeyi anlatmam."

"Her zaman dinlemekten mutluluk duyarım ve tam olarak yeni değilim. Haftalardır arkadaşız."

"Doğru."

"Seni iyi bir arkadaş olarak görüyorum, Cindy. Umarım bunu biliyorsundur." "Memnun oldum, ben de öyle. Bardaki sohbetlerimizden keyif alıyorum."

"Ben de öyle. Seninle konuşmak gecenin çok çabuk geçmesine neden oluyor. Seninle konuşmak için hep daha fazla zaman istiyorum." Ona böyle şeyler söylediğinde yüzünün kızarmasına bayılıyordu. "Yeni bir kurala ihtiyacımız var."

"Ne kuralı?"

"Bu evde eğlenceden başka bir şey yok. Biri bir şey hakkında konuşmak için mola istemediği sürece kötü bir şey yok."

"Bu kuralı sevdim."

"İkimiz de yeterince kötü şey yaşadık. Şimdi iyi şeylerin zamanı." Kadehini ona doğru kaldırdı. "İyi şeylere içelim."

Kadehini onunkine dokundurdu. "Şerefe."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

Sarah eve geldiğinde ocakta akşam yemeği, soğuk bir kadeh şarap ve yakışıklı kocası onu sıcak bir karşılama ile bekliyordu. gülümsedi. Görmezden gelinmeye ya da kendisine bağırılmasına çok daha alışkınken bu şekilde karşılanmak hâlâ harika bir sürprizdi.

Ne pişirdiğini görmek için ocağın başında ona yaklaştığında, adam kolunu ona doladı ve yanağından öptü. "Kasabada işler nasıl?"

"Oldukça iyiler. Jo ve Jon'un bu sabah ateşleri vardı," dedi Owen ve Laura'nın ikizleri için, "ama şimdi daha iyiler ve Holden'ın yeni bir favori kelimesi var."

"Sormaya cesaret
edebilir miyim?"

"Hayır."

Charlie ona şaşkın bir bakış attı.

"İşte kelime bu. Hayır."

"Ah," dedi gülümseyerek. "Bayıldım. Ailesini çıldırtıyor olmalı."

"Öyle, ama onlar da komik olduğunu düşünüyorlar. Gerçi bunu görmesine izin veremezler. I

Owen'a kendisinin de nasıl bir 'hayır' evresi geçirdiğini anlattı. Tabii ki babasıyla bu uzun sürmedi."

"Ondan bahsettiğinde tüm tavrının değişmesinden nefret ediyorum."

"Özür dilerim. Onu sonsuza dek sürecek mutluluğumuza dahil etmemeliydim."

"Sorun o değil, aşkım. Sadece bunca zaman sonra hala seni incittiğini görmekten nefret ediyorum."

"O değil. Yemin ederim. Çocuklardan biriyle ilgili bir şey olduğu zamanlar dışında onu neredeyse hiç düşünmüyorum. Cin'de olduğu gibi."

"Onun nesi var?"

"Yeni bir oda arkadaşı buldu."

"Öyle mi?" Charlie soğan, biber ve mantarla hazırladığı et sosunu karıştırdı. "Kim o?"

"Jace, Beachcomber'daki barmen."

Charlie'nin tüm vücudu kaskatı kesildi. "Onu nereden tanıyor?"

"Görünüşe göre barın müdavimlerindenmiş."

"Migreni yüzünden içki içmediğini sanıyordum."

"Öyle değil. Haftada birkaç akşam yemeğe geliyor ve arkadaş oldular. Oda arkadaşı için ilan verdiğinde İlane cevap verip evi görmeye gelene kadar aradığını bilmiyordum. Onu tanıyor musun?"

"Onu içeriden tanıyordum."

"Oh. Nasıl bir adamdı?"

"Çoğunlukla içine kapanıktı, buna saygı duyuyordum. Ben de aynısını yaptım. Bu şekilde hayatta kaldık. Cindy'ye, Seamus ve Seamus'un babası olduğunu söyledi mi?"

Carolina mı yetiştiriyor?"

"Cindy bundan bahsetti. Seamus burada olduğu için mutsuz mu?" Seamus ve Charlie geçen yıl içinde arkadaş olmuşlardı.

"Bu konuda heyecanlandığını sanmıyorum, özellikle de Jace ona bir işi kabul ettiğini ve buraya taşındığını söyleyene kadar."

"Vay canına."

"Evet, Seamus ve Carolina için biraz tedirgin edici oldu. Bu çocuklar için deli oluyorlar ve onlara iyi bir yuva vermek için her şeyi yaptılar. Anneleri trajik bir şekilde öldüğünden beri. Biyolojik babalarının aniden ortaya çıkmasıyla biraz sarsıldı."

"Velayet için uğraşmıyor, değil mi?"

"Seamus'a göre Jace çocukların kendisi ve Caro'yla arasının iyi olduğunu görebiliyordu ve onları ara sıra görebilmek onun için yeterliydi. Sanırım bir tür ateşkes yapmışlar."

"Çocuklar onun kim olduğunu biliyor mu?"

Charlie başını salladı. "Annelerini daha yeni kaybettikleri ve Seamus ve Caro ile yeni bir düzene geçtikleri için bu konuya girmek için biraz daha büyümelerini beklemeye karar verdiler. Jace'i Seamus'un arkadaşı olarak tanıttılar."

"Sanırım en iyisi bu, ama Jace için biraz üzülmekten kendimi alamıyorum. Bu çok zor olmalı."

"Hapse girdiğinde çocuklarını büyütme şansını kaybetti. Cindy'ye bu kısmı anlattı mı?"

"Söyledi, ayrıca uyuşturucu bağımlısı olduğunu da söyledi." "Kadına gerçeği söylediği için onu destekliyorum."

"Ben de öyle demiştim, geçmişî şaibeli bir adamla başa çıkmanın ne demek olduğunu biraz biliyordum."

Charlie onun poposuna hafifçe vurarak gülmesine neden oldu. "Onunla benim aramdaki fark, suçu onun işlemiş olması, benim işlememiş olmam."

"Doğru, ama bağımlılıkla mücadele ediyordu ve bu da insanlara normalde asla yapmayacakları şeyleri yaptırır."

"Hapishane onu temizlenmeye zorlayarak ona bir iyilik yapmış olabilir. Aksi takdirde bunu asla yapmayabilirdi."

"Cindy ondan çok hoşlanıyor. Beachcomber'da geçirdikleri haftalar boyunca arkadaş olduklarını söyledi."

"O akıllı genç bir kadın. Onun hakkında iyi şeyler hissediyorsa, muhtemelen yanılmıyordur."

"Daha önce senin hakkında bir şey söyledi."

"Neymiş o?"

"Hayatında ilk kez bir babası varmış gibi hissediyor."

"Oh, şey... Bunu söylemesi çok hoş."

"Hepsi senin için böyle hissediyor. Umarım bunu biliyorsundur."

"Çıta oldukça düşük tutulmuştu," dedi alametifarikası olan sert kıkırdamasıyla. "Doğru, ama sen her birinin üstesinden fazlasıyla geldin."

Sana tapıyorlar. Neredeyse benim kadar."

"Ben de onlara bayılıyorum. Hepsi harika insanlar. Bir noktada Josh'u biraz daha yakından tanıma fırsatı bulmayı umuyorum."

"İzinli olduğu bir zamanda onu buraya getirmeye çalışıyorum." "Bu iyi olur. John'un ilgisini çekebilecek bir şey duydum."

"Bu da ne?" John şortu ve atletiyle mutfığa girerken sordu.

"Wayfarer bir güvenlik müdürü işe alıyor. Big Mac McCarthy'ye sizden bahsettim ve ilgileniyorsanız marinaya uğrayıp bu konuda sohbet edebileceğinizi söyledi."

"Bu inanılmaz Johnny," dedi Sarah. "Sen ne düşünüyorsun?" "Yıl boyunca mı?"

"Öyle ama sezon dışında tek başınasınız. Yazın yardım tutabilirsiniz."

"Huh. Şey... Bu kulağa ilginç geliyor. Beni düşündüğün için teşekkürler, Charlie."

"Elbette. Sorun değil."

"Ben koşuya çıkıyorum," dedi John.

Charlie, "Açsanız akşam yemeği yedi buçukta," dedi.

"Yeterince yaptıysan yaparım. Her ne pişiriyorsan harika kokuyor."

"Bir ton yaptım. Akşam yemeğine kimin geleceğini asla bilemezsin. burada."

"Teşekkürler. Birazdan görüşürüz."

Tekrar yalnız kaldıklarında Sarah kocasını öpmek için parmak uçlarına kalktı. "Sen kesinlikle en iyisisin ve seni çok seviyorum."

Kollarını ona doladı ve onu tekrar öptü. "Seni daha da çok seviyorum."

"Asla olmaz."

"Evet, öyle."

"Sahip olmak için ne güzel bir 'sorun', değil mi?" diye sordu ona bakarak. "Kimin kimi daha çok sevdiği üzerine kavga etmek."

Ona sıkıca sarılarak, "Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi sorun," dedi.

JOHN, Charlie'nin bahsettiği iş olasılığını düşünerek adanın dış çevresini dolaşan yolda kaldırımın yumrukluyordu. O kadar harika bir adamdı ki John bazen onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğundan korkuyordu. Ama buna dair hiçbir işaret yoktu. Aksine, Charlie tam olarak görüldüğü gibiydi - Sarah'yı ve kızı Stephanie'yi gerçekten seven ve Sarah'nın çocukları ve ebeveynleri için en iyisini isteyen dürüst, samimi bir adam.

Lawry'ler yetiştirilme tarzları gereği insanlara güvenmemeye yatkındı ama John annesinin evlendiği adama güvenmemek için hiçbir neden bulamıyordu. Sarah'yı hiç olmadığı kadar mutlu ettiği kesindi. Bunu kimse inkâr edemezdi. Bazen John, Sarah'nın evlendiği kişiyle yeni tanışmış gibi hissediyordu.

Annesinin gerçekte nasıl biri olduğunu, General'den ayrılmadan önce nasıl stresli, endişeli ve mutsuz bir kadın olduğunu biliyordu.

En kötü koşullar altında bile her zaman harika bir anne olmuştu. Onu ilk kez gerçekten mutlu görmek bir keşif olmuştu.

Evden çıkarken Charlie, John ilgilenirse ona akşam yemeği hazırlayacağını söylemişti. Kendi babası bunu söylemiş olsaydı, bu zorunlu bir görünüm olurdu, generalin sık sık yemek pişirdiğinden değil. Charlie'de böyle bir emir yoktu. John isterse, hiçbir zorunluluk olmadan yemek hazırды.

John yıl boyunca Gansett'te yaşamak istediğinden emin olmasa da iş fırsatı ilgi çekiciydi. Adada yazlar en iyisiydi. Kışların ise bambaşka bir hikâye olduğundan şüpheleniyordu. Kışın ortasında bu küçük adada mahsur kalmak nasıl bir şey olurdu? Yıl boyunca yaşayanlar buna bayılırdı. John sevip sevmeyeceğinden emin değildi. Ailesinin çoğunun yanında olması onu yalnızlıktan kurtaracaktı, bu da bir artıydı. Ve iş kulağa ilgi çekici geliyordu, ancak muhtemelen zamanının çoğunu sarhoş ve düzensiz insanlarla uğraşarak geçireceği sezon boyunca bir kabus olacaktı.

Yine de bu, Tennessee'de bir polis memuru olarak karşılaştığı aile içi olaylara, çocuk istismarı vakalarına, cinayetlere, cinsel saldırılara ve diğer tatsız şeylere yanıt vermekten daha iyiydi. O işi de bir polis memurunun Bir üst rütbeli subayla yaşadığı romantik ilişki ortaya çıkmış ve her ikisini de utandırmıştı. Kaydedilen tüm ilerlemeye rağmen, iki erkek memurun bu olaya karışması küçük kasabalarında bir skandal yaratmıştı. John, görevlerini yerine getirmediği için disiplin cezası almaktansa istifa etmeye teşvik edilmişti. ilişkiyi açıklayın.

Hâlâ anlamadığı şey, diğer adam çavuşken ve bunu ifşa etmesi gerekirken neden istifa etmek zorunda kaldığıydı. Hâlâ departman için çalışıyor, hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ediyordu - her ne kadar özel hayatı meslektaşları tarafından mercek altına alınmış olsa da. Hayatı ve kariyeri paramparça olan kişi John'du.

Hayat adil değildi ama bu bir Lawry için yeni bir şey değildi. Büyürken bu dersi defalarca öğrenmişlerdi. Bazı açılardan, hayatının boktan olmasını beklemeye şartlanmıştı. Patronuyla ilişkiye girme hatasını yapmadan önce iyi gidiyordu. Kariyeri düzenli olarak aldığı takdirnameler ve iş arkadaşlarının saygısıyla güzel bir şekilde ilerliyordu. Tanrı'ya şükür, işler patlamadan hemen önce kasabada satın almak üzere olduğu tamirci için tetiği çekmemişti.

Gary ile ilişkiye girmek aptalcaydı. Bunu o zaman da biliyordu ama yalnızlık ve sonunda kendi gerçeğini yaşama arzusu galip gelmişti.

Sağduyu. İlişkilerinden kimseye bahsetmeyeceklerine yemin etmişlerdi ve Gary birine söylemeden önce aylarca bu durumdan kurtulmuşlardı. Gary onu boşboğazlıkla suçlamış olsa da John kesinlikle söylememişti. Neyin tehlikede olduğunu bildiği için kimseye bir şey söylememiş ve Gary'nin de aynısını yapacağına güvenmişti.

Manzaralı yolda koşarken, ilişkinin ortaya çıktığı ve tüm kasabanın ayağa kalktığı o korkunç haftayı yeniden yaşarken midesi çalkalandı. onlar hakkında konuşmak. Bir bakıma, her şeyden uzaklaşmak, Gansett'e eve dönmek, bir zamanlar evi olarak gördüğü kasabada onu takip eden yargıdan kurtulmak rahatlatıcı olmuştu. O kasabanın insanlarını korumak için birden fazla kez hayatını tehlikeye atmış, ancak büyük sırrını öğrendiklerinde birçoğunun ona sırtını dönmesine neden olmuştu. Hatta Arkadaş olarak gördüğü meslektaşları onu yüzüstü bırakmış, ona radyoaktifmiş gibi davranmışlardı.

Tek "suçu" gerçeğini yaşamaktı. Gerçeğini amirlerinden biri olmayan biriyle yaşaması gerektiğini kabul ediyordu ama bu hatanın bedelini neden Gary ödememişti? Neden suçu üstlenen o olmuştu? Bu soru hakkında bir avukatla konuşmayı düşünmüştü ama bu süreci takip etme fikri onu çok yordu.

Generalin hapse girmesiyle John cinselliğini tam anlamıyla keşfetmek için kendini özgür hissetmişti. İlk gerçek ilişkisinde Gary ile birlikte olmak inanılmazdı. Ta ki öyle olmayana kadar. Ve şimdi hem kalbi kırılmış hem de işsiz kalmıştı. Gerçekten de bu yaraların kabuğunu koparmak ve tüm olayı mahkemede anlatmak istiyor muydu? Belki de belediye buna izin vermek yerine uzlaştırdı.

o kadar ileri gitmek için. Eğer zahmet etmeseydi, üniformalı olarak geçirdiği sekiz yıl için, ödemeyi aldıktan sonra yatırım yapmayı planladığı emekli maaşının küçük bir yüzdesi dışında maddi olarak gösterecek çok az şeyi olacaktı.

Bu ikilem, babasının davası düşüncelerine hükmettiğinden beri başka hiçbir şeyin yapmadığı bir şekilde ona ağırlık veriyordu. Bu kafa boşluğunda bulunmaktan nefret ediyor ve davadan önce yaşadığı zihinsel ve duygusal özgürlüğü arzuluyordu.

işte eridi. Ömrü boyunca kim ve ne olduğunu en yakınlarından bile sakladıktan sonra, gerçeği tamamen halka açmaya hazır mıydı? Cindy ona söylediğinde şok olmuştu ama kötü anlamda değil. Onun tepkisi, kendini herkesten saklayarak iyi bir iş çıkardığının kanıtıydı.

Kayalıklardaki park yerine koşarak girdiğinde düşünceleri karmakarışık, bir süre oturup okyanusa bakmayı planlıyordu, sanki İhtiyacı olan cevaplar adanın en kuzey noktasına çarpan uçsuz bucaksız mavi denizde bulunabilirdi.

Burası onu başka hiçbir yerde olmadığı kadar sakinleştirmiş, güzel çocukluk anılarına bağlamıştı. Adada olmayı seviyordu ve sonsuza kadar kalabilmek için Wayfarer'daki işi kapmak istiyordu.

Okyanusa bakan bir banka yaklaştığında, orada oturan başka bir adam fark etti ve onu Niall Fitzgerald olarak tanıdı.

Beachcomber. "Hey." John atletinin paçasıyla yüzündeki teri sildi. Hayal mi görüyordu, yoksa Niall'ın tişörtünü karnının üzerine indirirken onu süzdüğünü mü fark etmişti? "Bu koltuk dolu mu?"

Niall bankta John'a yer açmak için yana kaydı. "Hayır."

John bakışlarını Niall'ın önünde uzanan ve bileklerinden kavuşturduğu uzun bacaklarında gezdirdi. "Koşucu olduğunu fark etmemiştim."

"Öyle olduğunu fark etmemiştim."

"Birbirimizi bardan tanıdığımız için ikimiz için de açık olmayacağını düşünüyorum."

Niall bir kahkaha attı. "Doğru." "Bu gece oynamıyor musun?" John sordu. "Yılın bu zamanlarında çoğunlukla hafta sonları."

John onun İrlanda aksanını bütün gün dinleyebilir. "Geri kalan zamanda ne yapıyorsun?"

"Island Breeze Stüdyoları'nda destek müzisyeni olarak çalışıyorum." "Bu harika."

"Sanırım," dedi Niall. "İrlanda'da oldukça büyük bir kariyeri bırakıp buraya geldim, ABD'de patlama yapmayı umuyordum ama şu ana kadar işler plana göre ilerlemiyor."

"Eminim henüz gerçekleşmemiştir, çünkü sen çok yeteneklisin."

"Teşekkürler."

"Adada bir kayıt stüdyosu olduğunu nasıl bilmezdim?" "Sahibi Evan McCarthy."

"Ah, tamam."

"Burada büyüdü. Ailesi New Harbor'daki marinanın sahibi."

Evan'ın babası, güvenlik işi için John'la görüşmek isteyen Big Mac'ti. "Erkek ve kız kardeşim Evan'ın kuzenleriyle evli. Onları çocukken buraya geldiğimizden beri tanıyorum."

"Eğlenceli olmalı."

"Öyleydi," dedi John hüzünle. "Çocukluğumuzun en güzel yanıydı. Büyükanmem ve büyükbabam Sand & Surf'ün sahibiydi. Kardeşlerim ve ben her yıl oraya gelirdik. okul bittikten sonraki gün."

"Ailen gelmedi mi?"

John başını salladı. "Hayır, sadece biz."

"Ne kadar eğlenceli. Büyükanne ve büyükbabanız sizi şımarttı mı?"

"Deli gibi." John'un o sefil yıllardan kalan tek güzel anısı bu adada yaratılmıştı.

"Hâlâ yaşıyorlar mı?"

"Öyleler. Annemin evinde bir kulübede yaşıyorlar ve seksenlerinin ortalarında gayet iyi durumdalar."

"Bu inanılmaz."

"Onlara sonsuza dek yaşamaları gerektiğini söyledik çünkü onlarsız bir hayat düşünemiyoruz."

"Bu çok tatlı. Onlara sahip olduğun için şanslısın."

"Ve biz bunu biliyoruz. Peki ya siz? İrlanda'da sizi özleyen büyük bir aile var mı?"

"Pek sayılmaz. On bir yaşındayken koruyucu aileden evlat edinildim ve ailem yaşılanıyor. Onları görmek için yılda bir ya da iki kez eve gidiyorum ve FaceTime gibi şeyler yapıyorum."

John'un ilk on bir hakkında sormak istediği o kadar çok soru vardı ki Ama Niall daha fazla bilgi vermediği için John onu sıkıştırmadı.

"Hey, ev yemeği yemek ister misin?" "Bu retorik bir soru mu?"

John güldü. "Ben evden çıkarken üvey babam çok güzel kokan bir şeyler pişiriyordu. Bize katılabilirsin."

"Muhtemelen koştuktan kokuyorumdur."

"Evde altı tane duş var ve sana birkaç kıyafet ödünç verebilirim."

Niall ona yan gözle baktı. "Aldırmayacaklarından emin misin?"

Geçmiş yaşamında, herhangi bir nedenle bir arkadaşını eve davet etmek John'un aklına bile gelmezdi. Bu hayatında ise arkadaşının hoş karşılanacağından hiç şüphesi yoktu. "Eminim."

"O zaman çok isterim. Sorduğun için teşekkürler." "Hadi gidelim."

Ayağa kalktılar, oturmanın verdiği gerginliği üzerlerinden attılar ve annesinin artık evim dediği saray gibi eve doğru rahat bir tempoyla yola koyuldular. Büyüdüğü evin aksine, bu ev sevgi, kabullenme ve huzur doluydu. Belki de o evde, sonunda ve güvenle annesine ve ailenin geri kalanına açılabilirdi.

Bunu da biraz düşünecekti. Düşünecek çok şeyi vardı ama Niall'la birlikte koşarken, gün batımının ve yeni bir arkadaşlığın başlangıcının tadını çıkarmak için diğer tüm endişelerini bir kenara itti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Jeff merdivenlerden annesinin mutfağına indi, Charlie her ne yapıyorsa onun kokusuyla ağzı sulandı. "Bu da ne?"

"Sosisli, biberli ve soğanlı kendi makarna sosum." "Vay canına, çok güzel kokuyor."

"Aç mısın?" Charlie sordu. "Açlıktan ölüyorum ama çıkmak üzereyim."

"Merak etme. Daha sonra yemen için biraz ayıracağım."

"Oh. Teşekkür ederim. Çok nazıksınız." Jeff, yeni arkadaşının bitmek bilmeyen nezaketi karşısında şok olmamak için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini merak etti.

Üvey baba mı? Elbette, Charlie gibi babaların var olduğunu biliyordu ama böyle bir şeyi ilk elden hiç yaşamadığı için yine de ona sürpriz gelmişti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Arkadaşım Kelsey'i görmeye gidiyorum. Bugün onun doğum günü." "Oh, eğlenceli. Ne planladın?"

"Lobster House'da rezervasyon yaptırdım."

"Güzel. Paraya ihtiyacın var mı?"

Jeff bir an için ona baktı ve gerçek olup olmadığını merak etti.

Charlie arka cebinden cüzdanını çıkardı, bir C-note çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. "Bunu ona doğru koy."

"Bunu kabul
edemem."

"Neden?"

"Çünkü."

Charlie'nin kahkahası homurtu ile hırıltı karışımı bir şeydi. "Senin almanı
istiyorum, yani sen alabilirsin."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Charlie."

"Biliyorum, ama yıllar süren kötü şansın ardından iyi talihimi değer
verdiğim insanlarla paylaşmak eğlenceli, o yüzden parayı al ve arkadaşınla
güzel bir akşam yemeği ye."

"Emin misin?"

"Çok eminim."

Jeff isteksizce hesabı aldı, bir yandan da Charlie'nin ona saldırmasını,
kabul ettiği için ezik olduğunu söylemesini, Jeff'in hediyesini kabul
etmesinden duyduğu memnuniyetle gülümsemekten başka bir şey
yapmasını bekliyordu. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Her şey için teşekkürler Charlie. Sadece bu değil, annemi bu kadar
mutlu ettiğin için."

"Onu mutlu etmek hayatım boyunca yaşadığım en eğlenceli şey."

"Bazen biraz şüpheli olabiliyorsak özür dilerim. Bu DNA'mızda var."

"Endişelenme. Anlıyorum." Charlie Jeff'in yüzüne döndü ve göz teması
kurdu. "I

Hayatım üzerine yemin ederim ki benimle ne görürseniz onu alırsınız ve
bu asla değişmeyecek."

"Bunun bizim için ne anlama geldiği
hakkında hiçbir fikrin yok." "Sanırım
biliyorum ve ciddiylim."

"Öyle olduğunu biliyorum. Buna inanmaya
başlıyorum." "Güzel. Şimdi git arkadaşınla biraz
eğlen." "Tekrar teşekkürler."

"Tamamdır."

Jeff, daha önce ödünç almak üzere anlaştığı annesinin arabasının

anahtarlarını aldı ve Kelsey'i almak üzere Sweet Meadow Farm Road'a doğru yola çıktı.

Mac ve Maddie McCarthy için çalıştığı eve. Arabayı sürerken, üvey babasının nezaketi ve bunun Jeff'in ruhundaki iltihaplı yaraya nasıl bir merhem olduğu konusunda duygu doluydu. Charlie hayatlarında olduğu için ne kadar şanslıydılar.

Merdivenlerden güverteye çıkarken, bebeklerin ağlama sesleri havayı dolduruyordu. Kelsey'e orada çalışmanın en etkili doğum kontrol yöntemi olduğu şakasını yapmıştı.

Onu kapıda gördü ve Maddie diğeriyle ilgilenirken ağlayan bebeklerden birini teselli ederken ona el salladı. "Kusura bakmayın. Onları alt ettiğimizi sanıyorduk ama başka fikirleri varmış."

"Endişelenmeyin. Rezervasyonumuza daha bir saat var."

"Onu bana ver, Kelsey," dedi Maddie. "Görevde değilsin."

"Yerleşmelerine yardımcı olmak için biraz daha kalmamın sakıncası yok."

"Bugün pek iyi görünmüyorlar ve bebek Mac'in uykusundan uyandığını duydum."

"Onu ben alırım." Jeff, Maddie'nin tuttuğu bebeğe uzandı. "Git Mac'i getir."

"Emin misin?"

"Evet, sorun değil," dedi, bebeklerle neredeyse hiç deneyimi olmamasına rağmen. Onu tutacak, başını destekleyecek ve düşürmeyecek kadar biliyordu, ki şu anda ihtiyaç duyulan şey de bu gibi görünüyordu.

"Çok teşekkür ederim," dedi Maddie. "Hemen döneceğim."

"Çok naziksiniz." Bebeklerle birlikte bir kanepeye oturduklarında Kelsey ona gülümsedi. "Zavallı Maddie günlerdir uyumuyor. Bu kızlar annelerini çok yoruyor."

"İkiz sahibi olmayı aklım almıyor."

"Ben de öyle, özellikle de üç küçük çocukla birlikte. Maddie'nin kız kardeşi Tiffany, okuldan sonra Thomas ve Hailey'i plaja götürdü, bu da bugün çok yardımcı oldu."

"Beş çocuk. Lanet olsun."

Kelsey güldü ve o büyülü sesle kalbini biraz daha kaybetti. Hiçbir kızdan ondan hoşlandığı kadar hoşlanmamıştı ve gelecek ay Tampa'daki ilk gerçek işine gitmesi gerektiğinde ne yapacağı konusunda ciddi bir kararsızlık yaşıyordu. Kısa süre önce orada bir daire kiralamıştı ve Orlando'da bir arkadaşına bıraktığı arabayı alması gerekiyordu.

Annesi ve Charlie'nin yeni eve taşınma partisi için Gansett'e geldiğinde, işe başlamadan önce üniversite arkadaşlarıyla takılmak için Florida'ya dönmeden önce bir, belki de iki hafta geçirmeyi planlamıştı. Kelsey'le tanıştığından beri tek istediği onunla olabildiğince çok zaman geçirmektir.

Çalışırken kıvrık kızıl altın rengi saçlarını topuz yapıyordu ve çocukların yanında olduğu her an neşeyle parlayan sıcak ela gözleri vardı. Maddie ondan "Disney prensesleri" diye söz ederdi çünkü onu çok sevdikleri belli olan çocuklarla arası çok iyiydi.

Jeff onu birkaç haftadır tanıyordu ve onda hoşlanmadığı bir şey görmeyi bekliyordu. Genelde böyle olurdu. Bir kız ilk başta onun için mükemmel görünürdü ama bir süre sonra onun sinsisi, kıskanç ya da kötü yanlarını görmeye başlardı. Kelsey bu özelliklerin hiçbirine sahip değildi. Maddie onu bir Disney prensesi olarak görürken, Jeff onu tek boynuzlu bir at olarak görüyordu; telefonundan, arkadaşlarından, hayatından ve hayatındaki her şeyden ibaret olmayan o nadir genç kadın. bakışlar ve erkekleri kovalamak.

Kelsey'nin bir gün kendi kreşine sahip olmak gibi hedefleri vardı, bu yüzden dadı olma fırsatını kaçırmamıştı. Bu iş ona kariyer hedefleri için çok değerli olacak bir deneyim kazandırmıştı. Mac McCarthy'nin en yoğun sezonu sona ererken planları hakkında pek konuşmamıştı. Aile devam etmesini ister miydi, yoksa başka bir yerde iş aramakta özgür olacak mıydı? Belki Tampa'da.

Düşüncelerinin gittiği yöne neredeyse kahkahalarla gülecekti. Sanki böyle bir şey olacakmış gibi. Çocukları ve McCarthy'ler için çalışmayı seviyordu ve iki yeni doğan, bir on sekiz aylık, bir dört yaşında ve bir altı yaşında bebekle onun yardımına ihtiyaçları olduğu açıktı. Ayrıca, o

Ona geçmişi hakkında pek bir şey anlatmamıştı, bu da muhtemelen onu içeren kurgusal planları için bir anlaşma kırııcı olacaktı. Onun için fazla iyiydi. Lanet olsun, o herkes için fazla iyiydi.

Maddie bebek Mac'le döndü ve onu oyuncaklarıyla birlikte yere yatırıp bir şeyler içirdi. "Bayan Evie'yi ben alırım, Jeff."

Bebeği annesine teslim etti. "Ekstra eller için teşekkürler."

"Sorun değil."

"Onunla aran iyi," dedi Maddie. "Hayatında bebekler var mı?"

"Sadece kardeşim Owen'ın çocukları. Ailemin en küçüğü bendim. Hepsi bezimi nasıl değiştirdiklerini anlatmayı sever."

Maddie ve Kelsey güldüler.

"En büyük lnn anlattığına göre, tek yaptıkları geri kalanımızın bezlerini değiştirmekmiş."

"Annenin *yedi* ocuğu vardı," dedi Maddie. "Alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı. şu anda sahip olduğumdan iki tane daha fazlasını düşünemiyorum."

Jeff, "Bırakın beş ya da yedi, bir tanesini bile düşünemiyorum," dedi.

"Zamanı gelene kadar hepimiz bunu söylüyoruz ve bu çok mantıklı," Maddie, "Gerçi beş tane planlamamıştık." dedi. Bebek Evie'yi kuşağına aldı ve bebek kakhahaları atmasını sağladı. "Bu kızlar büyük bir sürpriz oldu. Hem de en iyisinden."

Sürgü Mac McCarthy'yi içeri almak için açıldı, dengesiz bacakları üzerinde babasına koşan bebek Mac'ten bir çığlık geldi.

"Nasıl gittiğini gördün mü?" Maddie sordu. "Babam eve gelene kadar anne, anne, anne."

Mac küçük oğlunu kuşağına aldı ve ona sarılıp öptü. "nk baban en havalısı."

Maddie gözlerini devirdi. "Bunu onlara acıktıklarında söyle." "Annem hiçbir zaman yemek saatinde olduğundan daha popüler değildir."

"Emzirmekten mi bahsediyorlar?" Jeff Kelsey'ye sordu.

Kelsey Jeff'in yüz ifadesine kıkırdadı. "Sanırım öyle."

"Arabada beklemeli miyim?"

Maddie güldü. "Görevde değilsin, Kels. Bugünkü her şey için teşekkürler.

Siz çocuklar gidip biraz eğlenin."

"Bir şey değil." Kelsey diğer kız bebeği annesine teslim etti. "Sabah görüşürüz."

"Burada olacağız ve tekrar mutlu yıllar."

"Hediyeler için teşekkür ederim. Keklerle birlikte bunu nasıl başardığınıza dair hiçbir fikrim yok."

"Yardım aldım."

"Minnettarım."

"İyi geceler."

"Mutlu yıllar Kelsey," dedi Mac.

"Teşekkürler!"

Jeff onun eşyalarını toplamasını bekledi. Vedalaştılar ve merdivenlerden arabaya doğru yürüdüler. "Mutlu yıllar sana," diye şarkı söyledi.

"Teşekkür ederim. Maddie bana en harika plaj çantasını, örtüyü ve yeni bir havlu aldı. Bayıldım onlara."

"Eğlenceli bir gün geçirmenize sevindim. Akşam yemeği için Lobster Pot'a gidiyoruz." "Nefis. Önce eve gidip üstümü değiştirmem lazım.

Emma üzerime kustu.

daha önce."

"Bunu o kadar rahat söylüyorsun ki, sanki iş yerinde üzerine kusulmuş olması önemli bir şey değilmiş gibi."

"Önemli bir şey değil," dedi gülerek. "O bir bebek. Yaptıkları şey bu."

"Bebekler biraz iğrençtir."

"Ve çok sevimli."

"Sen öyle diyorsan."

"Çocuk istemiyor musun?"

"Yani, elbette. Uzak gelecekte bir gün." "Bir sürü çocuk istiyorum."

"Kaç tane çoktur?"

"En az altı."

Şaşkınlıkla ona baktı. "*Ciddi misin?*"

"Evet, cidden. Daha fazla kardeş özlemi çekiyordum ama ailem benden sonra başka kardeşe sahip olamadı, bu yüzden sadece erkek kardeşim ve ben kaldık ve o biraz daha büyüktü. Altı kardeşin daha olduğu için çok şanslısın."

"Evet, kesinlikle. Hepsi harika." Onlarsız bir hayat düşünemiyordu ve düşünmek de istemiyordu. "Demek altı çocuk, ha?"

"Bir kızın bir hedefi olmalı."

"Harika bir anne olurdun. Çocuklarla aran çok iyi." "Onlara bayılıyorum."

Bu üç küçük kelime zaten bildiği bir şeyi doğruluyordu; kız yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecekti.

Ama öyleydi, hem de er ya da geç.

HÂLÂ KÜÇÜK OĞLUNU KUCAKLAYAN Mac kanepede Maddie'nin yanına oturdu ve karısını öpmek için eğildi. "Gün nasıl geçti?"

"Her şey düşünüldüğünde fena değil. Tiffany okuldan sonra Thomas ve Hailey'i plaja götürdü, bu da yardımcı oldu. Akşam yemeğinden sonra onları eve getirecek."

"Hailey anaokulunda iyi bir gün geçirdi mi?"

"Ağladı. Ned bu kez onu bıraktığında ağlamadığını bile söyledi."

"Bu bir ilerleme. Peki ya birinci sınıf?"

"Thomas ve Ashleigh de iyi bir gün geçirdiler ama öğretmen onları ayırdı, bu yüzden bütün gün birbirleriyle konuşmayacaklar."

Mac güldü. "Bu muhtemelen iyi bir fikir."

"Tiffany, okulda ıplak Erkek-ıplak Kız oynamaya karar vermemeleri için dua ettiğini söyledi."

"Aman Tanrım, sakın söyleme!"

"Biliyorum! Ben de Tiffany'ye öyle dedim."

"Bunun için sonsuza dek hatırlanacaklar."

"Aslında onların seçkin öğrenciler, sporcular ya da başka herhangi bir şey olarak hatırlanmalarını tercih ederim."

"Aynı."

"Harika annen daha önce buradaydı ve akşam yemeği hazırladı," dedi Maddie.

"Tanrı bykanneleri korusun."

"Sen söyledin. Günün nasıl geçti?"

"İyi. Yılın bu zamanı her zamanki gibi meşgulüm. ve sezon dışı inşaat işleri için hazırlıklarımı tamamladım." "Yaz çok hızlı geçiyor ama bu yıl bunun için minnettarım çünkü sana burada

ihtiyacımız var."

"Buradayım, aşkım."

"Kelsey'nin ikizler bir yaşına gelene kadar kalmayı kabul etmesine çok sevindim. O bir nimet."

"ocuklar onu seviyor."

"Onu seviyorum. Hatta onu seni sevdiğimden daha çok

seviyor olabilirim." "Ouch."

"zgnm ama gerçek bu."

Mac ona gülümsedi. "Anladım, bebeğim."

"Onu gerçekten senden daha çok sevmiyorum, ama çok yakın."

Hâlâ gülümseyerek önce onu, sonra da Mac kollarında kıvranıp kurtulmaya çalışırken uyuyan iki bebeği öptü.

"Ona bir lakap takılması gerektiğine karar verdim," dedi Maddie.

"Bu evde iki Mac'e ve babana sahip olamam. Ne zaman Mac desem, annen

hangisi. Bence ona Trip adını vermeliyiz. Bir yerde okuduğuma göre bu, ailesinde üçüncü isme sahip olan erkek çocuklara verilen bir lakapmış."

"Trip. Bu hoşuma gitti. Sen ne düşünüyorsun, evlat? Lakabının Trip olmasını ister misin?"

"Aye ya ya," dedi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum,"

dedi Mac. "Bana öyle geldi."

"Bir süreliğine benim devralmama ne dersin, böylece sen de biraz mola verebilirsin?"

"En son ne zaman duş aldığımı hatırlamıyorum, o yüzden kulağa hoş geliyor." Uyuyan bebekleri ona teslim etti ve ayağa kalkıp kollarını sallayarak kan pompalanmasını sağladı. "Çabuk olacağım."

"Acele etme. Baban iş başında."

O yukarı çıktıktan sonra Mac oğlunun halinden memnun olduğundan emin oldu.

Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatmadan önce televizyonda kamyonlar ve *Paw Patrol* vardı.

Sadece bir dakikalığına.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

J Cindy oda arkadaşı olarak geçirdikleri ilk gecenin ardından işe gitmek için hazırlanmak üzere kalktığında Ace çoktan gitmişti. Bu kadar erken nereye gittiğini merak etti, ama sonra AA'ya katıldığını hatırladı.

Her sabah toplantı. Her gün yaptığı gibi, migreni önlemeye yardımcı olan hapını aldı ve ardından duş aldı. Saçını ve makyajını yaptı, her zaman güzellik işine aitmiş gibi görünmeye kararlıydı.

Dallas'taki Bayan Laverne bu noktayı defalarca vurgulamıştı, bu anı Cindy'nin bilge kadınlar ve tuzlu müşterilerle dolu o eklektik salonda geçirdiği yılları düşündüğünde her zaman yaptığı gibi gülümsemesine neden oldu. Cindy orada hayat hakkında herhangi bir sınıftan daha fazla şey öğrenmişti ve Gansett'e geldiğinde bu dersleri yanında taşımıştı.

Adada tek başına çalışmasının tek dezavantajı İş arkadaşlarıyla kurduğu dostluk. Birçoğuyla e-posta ve mesaj yoluyla iletişim kurmaya devam etti ve en son haberleri duymaktan her zaman mutlu oldu.

Gansett'te son haberleri iş arkadaşlarından ziyade müşterilerinden duyuyordu. Saç kesimi ve renklendirme için gelen keyifli insanlarla iş yerinde asla yalnızlık çekmiyordu. Cindy'nin iş günü, hamilelikten dolayı yuvarlak olan ve salona merdivenlerden çıkarken yavaş hareket eden Abby McCarthy ile başladı.

"Günaydın," dedi Cindy.

"Günaydın." Abby'nin yüzü kızarmıştı ve zor nefes alıyordu. "Surf'ten buraya yürümenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm. Ama değilmiş."

Cindy, Abby'nin yüz ifadesine bakarak sırıttı.

"Dördüzlerin şakası yok."

"Ben bile yapamıyorum."

Abby sandalyeye oturdu ve derin bir nefes verdi. "Artık sandalyeye sığamayacağımdan endişeleniyordum."

Cindy, Abby'nin üzerini peleriniyle örterken kahkahasını bastırdı.

"Durun!"

Uygun olmamanın yakınından bile geçmiyorsun."

"Henüz. Bir ya da iki ay sonra konuşalım."

"Eve geleceğim, böylece sandalyeye sığma konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

Abby'nin gözleri hemen yaşlarla doldu. "Bunu yapar mıydın?" "Elbette yaparım. Her zaman."

"Herkes çok iyi," dedi yumuşak bir sesle. "Ne zaman iki yaşın altında beş bebeğim olduğu için paniklemeye başlasam, burada yaşadığım için ne kadar şanslı olduğumu hatırlıyorum."

"Ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok yardım alacaksın." "Hepsine ihtiyacım olacak."

Cindy ellerini Abby'nin omuzlarına koydu ve aynada onun bakışlarıyla buluştu. "Bugün ne yapıyoruz?"

"Arkadan birkaç santim kesip katlarımı temizleyeyim mi?" "Tamamdır."

Kırk beş dakika sonra Cindy, Abby merdivenlerden inip kocası Adam'ın beyaz BMW SUV'sini park etmiş onu beklediği kaldırıma çıkarken kapıyı tuttu. Cindy, Abby'ye kendisini bırakması için mesaj atmasını önermişti, böylece Surf'teki dükkânına geri dönmek için kendini yormak zorunda kalmayacaktı.

Cindy Abby'nin koyu renk saçlarını yerden süpürürken, dördüz bebek beklemenin nasıl bir şey olduğunu düşündü. Abby doğurganlık mücadelelerini paylaşmıştı, bu yüzden Cindy başlangıçta bebeklerin IVF veya başka bir tedavi yoluyla gebe kaldığını varsaymıştı, ancak Abby onların tamamen sürpriz olduğunu söylemişti.

İki yaşından küçük beş çocuk.

Cindy bunun ne kadar yoğun olacağını düşününce ürperdi ama McCarthy ve Callahan aileleri yardım etmek için yanlarındayken bunu atlatacaklardı.

Hope Martinez birkaç dakika sonra geldi, Martinez Çim & Bahçe'den haberler ve kayınvalidesi Marion'la ilgili son gelişmeleri getirdi. Martinez, adada şimdi kendi adıyla anılan yaşlı bakım merkezine ilham kaynağı olmuştu. Hope, Marion'un oğlu Paul ile evliydi.

"Marion bir zatürre nöbetinden sonra iyileşiyor. Onu kaybedeceğimizi düşündük ama üç gün önce toparlandı ve çok şükür şimdi çok daha iyi durumda."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Zor birkaç haftaydı. Çocuklar için çok üzülüyorum," diyor Paul ve kardeşi Alex için. "Demans hastalığına yakalandığından beri çok şey yaşadılar."

"Anlatılanlara göre ona çok iyi bakmışlar."

"Öyle," dedi Hope iç çekerek, "ama onun bu şekilde yaşadığını görmek onlar için çok zor."

"Eminim. Babamın annesinde de vardı. Onlarla annemin ailesi gibi çok yakın değildik ama bizi tanımadığını ve bunun ne kadar şok edici olduğunu çok net hatırlıyorum."

"Bu korkunç bir hastalık. Hastalardan ve ailelerinden çok şey çalıyor."

"Peki Bayan Scarlett nasıl?" Cindy, Hope'un küçük kızını sordu.

"Çok hoş biri." Hope telefonundan bazı fotoğraflar aradı ve Hope'un saçlarına folyo sürerken Cindy'ye gösterdi. "Sürüyor

Annem saçını yaptırabilsin diye bu sabah babamla birlikte av tüfeğini aldık." "Çok tatlı! Kime benziyor?"

"Onun babası. Tamamen o."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama emin değildim."

"Evet, o tam bir Martinez." "Oğlunuz ağabey olmayı nasıl buluyor?"

"Onunla çok iyi anlaşıyor ama okulla, sporla ve en iyi arkadaşları Kyle ve Jackson'la meşgul."

Cindy, Jace'in oğullarından söz edilince biraz canlandı. "Sende de onun resimleri olmalı."

"Evet." Ethan'ın bir fotoğrafını çağırdı. "Bu onun nefret ettiği okul fotoğrafı. Kiliseye gidiyormuş gibi görüldüğünü söylüyor."

Cindy güldü. "Çok yakışıklı bir çocuk."

"Evet, öyle. Yakında dokuz yaşına girecek. Buna inanamıyorum. İşte en iyi arkadaşları Jackson ve Kyle ile birlikte. Üçü birbirinden ayrılmaz."

Merak, Cindy'nin ön dişleri eksik ve burunlarında çiller olan iki sevimli sarışın çocuğa yakından bakmasını sağladı. Onlarda Jace'i görebiliyordu.

"Çok şirinler."

"Öyleler ama birlikte olduklarında ne kadar *meşgul* oluyorlar."

"Eminim öyledir."

"Köpekler, çocuklar ve onlar etraftayken kaos var ama biz burayı seviyoruz. Ethan harika arkadaşlar edindiği ve burada yaşamayı benim kadar sevdiği için çok mutluyum."

"Sizin için bu kadar iyi sonuçlanmasına çok sevindim."

"Öyle oldu. Ne kadar iyi olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Bunu pek fazla insana söylemem ama Ethan'ın babası hapiste. Bir öğrenciyle ilişkiye giren bir lise koçuydu."

"Oh, Hope. Çok özür dilerim. Korkunç bir şey olmalı."

"Hayatımın en kötü zamanıydı. Bu yılın sonlarına doğru şartlı tahliye edilecek." "Nerede olduğunu biliyor mu?"

"Evet. Paul'ün Ethan'ı evlat edinmesi konusunda bir süre önce ona ulaştık." "Ne dedi?"

"Ona fotoğraflarla birlikte nasıl gittiğine dair yıllık bir güncelleme göndermemi istedi. Harekete geçmek için evrakları imzalamasını bekliyorduk ama henüz imzalamadı. Dan Torrington geçen hafta avukatıyla temasa geçerek gecikmeyi sordu ve ben de buraya gelirken ondan haber aldım, bu yüzden size bu konuda saçmalıyorum."

"Dinlemekten mutluluk duyarım. Dan ne dedi?"

"Eski kocam belgeleri imzalamadan önce Ethan'ı bir kez görmek istiyor. Ondandır özür dilemek ve onu ne kadar önemseydiğini göstermek için bir şans istiyor. Bunu yüz yüze yapmak istiyor."

"Vay canına."

"Biliyorum. Bu kırılganlığın olacağını tahmin etmemiştim. Ellerim o kadar kötü titriyor ki, saçımı kesmen için yeterince oturabilmem bile mucize."

"Ne yapacaksın?"

"Bundan sonra Dan ile Rebecca'da buluşup bu konuyu konuşacağım." "Paul'e söyledin mi?"

"Henüz değil. Önce Dan ile konuşmak ve ne yapmam gerektiğini düşündüğünü öğrenmek istiyorum." "Böyle stresli bir durumla uğraştığınız için çok üzgünüm."

"Üzerinize dökmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim." "Kesimler ve renklerle birlikte bunun için buradayım." Hope güldü. "Sen yarı terapistisin."

"Bana bu iş hakkında bildiğim her şeyi öğreten kadın her zaman güzellik uzmanı olduğumuz kadar terapist de olduğumuzu söylerdi. İçgüdülerin sana ne yapmanı söylüyor?"

"Sanırım Ethan'ı görmesine izin vermeliyim ki bu işi bitirebilelim."

"Belki de kararı Ethan'a bırakmalısınız. O bu kararı verebilecek yaşta, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle. Onu bu tür şeylerden korumak gibi bir ön koşul var ama haklısın. Bu ona bağlı olmalı."

"Bunu çözeceğinden ve onun için en iyisini yapacağından hiç şüphem yok." "İçimi dökmeme izin verdiğiniz için teşekkürler. İçeri girdiğimde kendimi kaybediyordum." "İyi saklamışsın."

"Bu tür şeyleri düşünmek, olayın ilk yaşandığı andaki TSSB'yi yeniden canlandırıyor."

"Bunu anlıyorum."

"Sanırım öyle," dedi Hope, bakışları aynada Cindy'ninkilerle buluşunca. Dallas'ta yaşamının avantajlarından biri de orada kimsenin ailesinin hikayesini bilmemesiydi. Gansett'te herkes biliyordu. Cindy bu konuda her şeyden daha fazla rahatlık bulmuştu ama babası tarafından insanların işlerini bilmesinden utanmaya programlanmıştı.

"Umarım bunu söylememde bir sakınca yoktur," diye ekledi Hope. "Olan oldu, anlıyor musun?"

"Eminim öyledir ama buradaki herkes annenin Charlie'yle yeniden evlendiğini görünce çok heyecanlandı."

"Kimse bunu onlardan daha fazla hak etmiyor."

"Hepimizin var. Umarım bu ada annene, bana ve diğer pek çok kişiye yaptığı gibi sana da sihrini gösterir."

Cindy ona gülümsedi. "Sanırım göreceğiz, değil mi?"

HOPE, Rebecca'nın Yeri'nde bir kabine kaydı ve sahibinden bir kahve aldı.

"Teşekkür ederim, Rebecca."

"Sadece sen mi?"

"Dan Torrington'la buluşacağım." "Ona bir kupa daha getireyim."

"Teşekkürler."

Dan birkaç dakika sonra içeri girdi. Çekici kişiliği ve karanlık yakışıklılığı lokantadaki herkesin dikkatini çekmişti. Gülümseyerek onun karşısına geçti. "Seni gördüğüme sevindim."

"Sana da. Zaman ayırdığın için teşekkürler." "Biraz kafeine fena halde ihtiyacım vardı."

"Ve ızgara mısırlı çörek." Rebecca çöreği masaya koydu ve kahvesini doldurdu.

"Biraz müdavimi olabilirim," dedi Dan mahcup bir sırıtışla.

"Yiyecek bir şey var mı, Hope?"

"Ben iyiyim. Teşekkürler, Rebecca."

"Tam da her şeyi çözdüğümüzü düşündüğümüz anda, ha?" Dan haftalardır bir şey yememiş gibi çöreği mideye indirirken şöyle dedi.

"Biliyorum! Bunu son dakikada önümüze attığına inanamıyorum ama sanırım şaşırmamalıyım."

"Ona karşı çok öfkелisiniz ve haklı olarak öfkелisiniz. Ancak bir adamdan, çok büyük, korkunç, affedilemez hatalar yapmış olsa bile, babalık haklarından -kalıcı olarak- vazgeçmesini istemek büyük bir meseledir."

"Yani buna şaşırmadınız."

"Senin kadar değil. Daha önce de böyle durumlarda, çocuklarının doğru şeyi yapmasını isteyen bir ebeveynin son anda vazgeçtiğini görmüştüm."

Hope'un midesi endişeyle ağrıyordu. "Sence yine de bunu yapacak mı?"

"Paul'ün Ethan'ı evlat edinmesini çoktan kabul etti. Bu bizi olmak istediğimiz yere götürecek son adım."

"Bu konuda bir arkadaşım ile konuştum ve bunun Ethan'ın kararı olması gerektiğini söyledi."

"Ben arkadaşınıza katılıyorum. Şu anda bu konuda söz sahibi olacak yaşıta."

"Ugh." Hope başını ellerinin arasına aldı, bu konuyu oğluy la konuşmak zorunda kalacağı düşüncesiyle umutsuzluğa kapıldı. "Bunun olmasından nefret ediyorum. Neden bizi kendi hayatımızı yaşamamız için rahat bırakmıyor?"

"O her şeyi mahvettikten sonra kendimiz için ne yapabiliriz?"

"Tek söyleyebileceğim, ondan babalık haklarını yasal olarak feshetmesini istediğiniz ve onun da bunu kabul ettiği. Ethan'ı bir kez görmek istemesi bir talep değil, bir istektir. Bence bu önemli."

"Bu konuda neden bu kadar duyarlı olmak zorundasın?"

Dan güldü. "Benim işim bu - seni mümkün olduğunca acısız bir şekilde bitiş çizgisine ulaştırmak. Duymak istediğin bu değildi ve bunun için üzgünüm ama bu bir kırışıklıktan başka bir şey değil."

"Oğlumun mutlu yeni hayatını bozarsa bundan çok daha fazlası olacak. Ya da benimkini."

"Buna izin verme Hope. Ethan'la bir saat görüşmek istiyor. Ondan sonra sonsuza dek aramızdan ayrılacak. Bu, nihai hedefe ulaşmak için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyor."

Entelektüel olarak onunla aynı fikirdeydi. Ancak duygusal olarak, onu bir kez bile görme düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. "Paul ve Ethan'la konuşacağım."

"Ne karar verdiğinizizi bana bildirin."

"Hayır dersek, sence evlat edinmeyi durdurur mu?"

"Eğer Ethan'dan geliyorsa, bunun olacağını sanmıyorum. Oğlunu görmek istedi. Eğer oğlu onu görmek istemiyorsa, onu zorlayamaz, Özellikle de velayet sizdeyken. Kinci davranıp evlat edinme desteğini geri çekmeye karar verebilir mi? Evet, bu mümkün ama avukatının bana söylediğine göre Ethan'ın yüksek menfaatlerini düşünüyor."

"O zaman onu rahat bırakmalı."

"Bence bırakacak. Onu gördükten sonra."

"Her zamanki gibi tavsiyeleriniz için teşekkür ederim."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım, ancak bu haber için sizi daha önce aramaktan nefret ettim."

Bunun seni üzeceğini biliyordum."

"Evlat edinmekten vazgeçeceğini düşünmediğini bilmek yardımcı oluyor. Paul ile konuşup bir sonraki adımımızı belirleyeceğim."

"Yardım edebileceksem buradayım."

"Tekrar teşekkürler Dan." Hope Rebecca'ya işaret etti ve Dan'in itirazlarına rağmen hesabı ödemekte ısrar etti. "En azından sana bir kahve ve mısırlı kek ısmarlayabilirim." Paul'e mesaj atıp onu kasabadan alıp alamayacağını sordu.

Bayan Scarlett ve ben yoldayız.

Hope onları görmek için sabırsızlanıyordu. Bu durumda bundan sonra ne olursa olsun, Dan'in olduğu kadar Paul'ün de desteğine sahip olduğu için minnettardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

A Adsız Alkolikler toplantısından sonra Mallory, Quinn ve Mason Jace'i kahve içmek için lokantaya davet ettiler. Jace haftalar sonra fark etmişti ki

Mallory, Quinn ve Mason'ın yakın arkadaş oldukları toplantılar, bu yüzden şimdi onların grubunun bir parçası olmaktan onur duyuyordu.

Diğerleri Hope Martinez ve Dan Torrington'a merhaba dedi ve ayrılırken onları Jace ile tanıştırdı.

"Kiralık oda işi nasıl gitti?" Oturduklarında Mallory sordu.

"Pekala. Artık Cindy Lawry'nin oda arkadaşıyım." "Oh, bu harika. Cindy en iyisidir."

"Evet, öyle. Onu zaten bir süredir tanıyordum. Haftada birkaç kez akşam yemeği için Beachcomber'a gelir."

"Ne hoş bir tesadüf," dedi Mallory, çenesini yukarı kaldırdığı elinin üzerine koyarken gülümseyerek.

"Dikkat et," dedi Quinn. "Karımın aklında çöpçatanlık olduğu zaman bunu anlayabilirim."

"Sen sus," dedi Mallory. "Onu dinleme, Jace. Ben sadece Cindy'nin çok hoş bir insan olduğunu söylüyorum."

Jace onun utanmazlığı karşısında eğlenerek sırıttı. "Bunun zaten farkındayım ama teyit ettiğin için teşekkür ederim." Quinn'e dedi ki, "Bu yüzden mi

Beni kahve içmeye davet ettin mi?"

"Muhtemelen, ancak bir süredir bizimle gelmen gerektiğini söylüyorduk, bu nedenle zamanlama tesadüf olabilir de olmayabilir de."

"Bildiğim iyi oldu." Jace'in telefonu Seamus'tan gelen bir mesajla çınladı. Okumak için telefonu eline aldı.

Dostum, sonunda Lisa'nın evinden gelen eşyaları gözden geçiriyoruz ve senin adının yazılı olduğu kutular var. Onları isteyebileceğini düşündüm.

Evet, var, diye yanıtladı Jace, ona ait bir şeyi sakladığını duyunca ve Seamus'un ona "dostum" demesine şaşırarak. *Uğramak için uygun bir zaman mı?*

Çocukları görmek istediğinizi varsayıyorum, belki 3:30 civarı?

Saat beşte işe gitmesi gerekiyordu, bu yüzden onlarla fazla zaman olmayacaktı, ama alabildiğini alacaktı. *İşe yarıyor. Teşekkür ederim.*

Görüşürüz o zaman.

Jace telefonu bıraktı. "Bunun için üzgünüm."

"Her şey yolunda mı?" Mallory sordu.

"Arayan Seamus'tu. Lisa'nın eşyaları arasında bana ait bazı kutular buldu ve onları isteyip istemediğimi sordu."

"Oh, bu iyi, sanırım. Değil mi?"

"Çocukları görmek için bir şans, bu yüzden evet, iyi."

"Onların gerçekten tanımadığınız insanlarla yaşaması sizin için kötü mü?"

"Mallory," dedi Quinn sesinde bir uyarı notuyla.

"Sorun yok," dedi Jace. "Ve hayır, korkunç değil. Seamus ve Carolina harika insanlar ve anlatılanlara bakılırsa oğullarıma da çok iyi davranıyorlar."

"Ama?" Mallory sordu.

Jace omuz silkti. "Aması yok. Ben yanlarında olamadığımda onlar yanlarındaydı ve bunu her zaman takdir edeceğim."

"Peki ya sen?"

"Peki ya ben? Hatalarım çocuklarımı büyütme şansına mal oldu. Ölümcül bir hastalıkla karşı karşıya kaldığında yaptığı seçimler için Lisa'yı

suçlamıyorum.

Hastalık. Hapishanedeyken beni arayıp son görüşmemizden bu yana geçen yıllar içinde namuslu bir vatandaş olup olmadığını soracak değildi."

Mallory, "Sadece bu durumda senin için üzülen insanlar olduğunu bilmeni istiyorum," dedi, "ben de onlardan biriyim."

"Bunun için minnettarım ama buradaki hiçbir elma arabasını üzmem istemiyorum. Çocuklar yerleşik durumdalar ve annelerini kaybettikten sonra beklenebileceği kadar iyi durumdalar. Onlar için en iyisini istiyorum ve bu da Seamus ve Carolina."

"Bunu söylemek doğru olmayabilir ama yine de söyleyeceğim." "Neden şaşırmadım?" Quinn, Mallory'ye sırtarak sordu.

Quinn'e gözlerini devirdi. "Sen hâlâ genç bir adamsın, Jace. Oğullarının hayatında oynayabileceğin her türlü rolü oynamaya devam ederken daha fazla çocuk sahibi olman için zaman var."

"Haklısınız ama bu şu anda düşündüğüm bir şey değil. Sadece hayatımı yeniden kurmaya ve ara sıra çocuklarımı görmeye çalışıyorum. Onlar benim tek öncelikler."

"Ve ayık kalın," diye ekledi Mason.

"O da var. Aslında listenin ilk sırasında bu var, çünkü bu olmadan başka hiçbir şey mümkün değil."

"Bu doğru," dedi Mason. "Bunu söylediğini duyduğuma sevindim. Ben de kendimi seni desteklerken buluyorum. Belki Mallory kadar amigo kız gibi değil ama Jace'in takımındayım."

"Amigo kız gibi mi?" Mallory kaşlarını kaldırarak ona sordu, Quinn ise Yu

kar Mason sahte ponponları salladı. "Rah, rah, rah."

1. Jace onların şakalaşmalarına güldü. "Desteğiniz için minnettarım çocuklar. Bu

çok şey ifade ediyor. Arkadaş edinmeyeli uzun zaman olmuştu."

Mallory elini Jace'inkinin üzerine koymak için masanın diğer tarafına uzandı. "Arkadaşların var ve biz seni destekliyoruz."

"Teşekkür ederim."

Lokantanın dışındaki kaldırımda diğerleriyle ayrıldıktan sonra Jace spor salonuna gitmeden önce üstünü değiştirmek için eve yürüdü. Spor yapmak hapishanede akıl sağlığını korumasını sağlamıştı ve tahliye olduktan sonra da bu rutine sadık kalmıştı. Orada her gün aynı adamlarla karşılaşılıyor ve hapishanede geliştirdiği kasları koruyan bir dizi kaldırma dizisi boyunca birbirlerini fark ediyorlardı.

Spor salonunun sahibi Billy'nin yanı sıra dövme stüdyosundan Duke ve Seamus'un feribotlarda çalışan kuzeni Shannon da müdavimlerden bazılarıydı. Son birkaç hafta içinde onlar da arkadaş olmuşlardı.

Gansett'teki hayat, her gün etkileşime girdiği ve çoğunun eski bir mahkûm olduğunu bilmediği zengin bir dizi insanla doluydu. Hayatını o kadar kötü mahvettiğini bilmiyorlardı ki oğullarını başkaları büyütüyordu ve o da bu şekilde kalmasını umuyordu.

Kimsenin geçmişini bilmediği bir yere gitmek onu rahatlatmıştı, bu yüzden AA toplantısında hikayesini paylaşması haftalar almıştı. Yeni arkadaşlarının onu farklı görmesini istemiyordu. Hikayesini paylaştıktan sonra toplantının müdavimlerine daha da yakın hissettiği için minnettardı. Kendi mücadelelerini vermişlerdi ve başkalarını, kendilerinin yaşadıklarını yaşamamış olanların sık sık yaptığı gibi yargılamıyorlardı. İnsanlar *eski mahkum, hapishane, suçlu, uyuşturucu bağımlısı* kelimelerini duyduklarında otomatik olarak onun kötü bir insan olduğunu varsayıyorlardı. O kötü biri değildi. Çok pişman olduğu hatalar yapmıştı ama bu hatalar onu kötü bir insan yapmıyordu.

Spor salonundan çıkarken telefonu tanımadığı 401'li bir numaradan gelen aramayla çaldı.

"Alo?"

"Bu Jace mi?"

"Evet, kimsiniz?"

"Mac McCarthy. Adada bir inşaat şirketi işletiyorum. Kız kardeşim Mallory bana tesisat işi yaptığınızı söyledi."

"Evet, ama lisansım falan yok."

"Bir adada, seçici olmayı göze alamayız. Biraz çalışmak ister misin?"

"Tabii, geceleri Beachcomber'da çalışmak için saat dörtte boş olduğum sürece." "Buna uyum sağlayabiliriz. Benimle eski alpaka çiftliğinde buluşabilir misin?"

Salı günü öğlen saatlerinde North Point Yolu? Batı tarafına doğru giderseniz, sonunda çiftliğin tabelasını göreceksiniz."

"Bu işe yarar. Bulamazsam seni ararım."

"Kulağa hoş geliyor. O zaman görüşürüz ve teşekkür ederim." "Teşekkür ederim. Aradığınız için minnettarım."

"Tamamdır."

Hat kesildi ve Jace Eylül güneşi üzerine vururken spor salonunun otoparkında durup buralarda işlerin nasıl yürüdüğüne hayret etti. McCarthy ismini kesinlikle biliyordu ve Kuzey Limanı'ndaki marina ve otellerinin tabelalarını görmüştü ama Mac McCarthy'den işle ilgili bir telefon beklemiyordu.

Yarın sabah kendisini kardeşine yönlendirdiği için Mallory'ye büyük bir teşekkür borçluydu. Yeni evine giden kısa mesafeyi yürürken Jace daha önce hiç olmadığı kadar yerleşmiş hissediyordu. Hayatı bu güzel yerde olduğu kadar düzenli ve karmaşık olmayalı yıllar olmuştu. Bir adam burada kök salabilir, tüm kirli sırlarını bilmeyen yeni arkadaşlarla çevrelenebilirdi. Ve bilseler bile umurlarında olmazdı.

Hapisten çıktıktan altı ay sonra, kendisi için yarattığı bu yeni hayatta kim olduğunu bulmaya çalışıyordu. Tek amacı Lisa'yı ve çocukları bulmaktı, bu da biraz zaman almıştı. Ve sonra Lisa'nın öldüğünü ve çocuklarının Lisa'nın arkadaşları tarafından büyütüldüğünü öğrendi. İşte o zaman bir avukatla temasa geçmiş ve avukat ona çocukların vasileriyle temasa geçmesi için dikenli bir yolda ilerlemesine yardımcı olmuştu.

Seamus ve Carolina'ya avukat aracılığıyla ulaştığında onları şoke ettiğini ve onların da ona cehenneme gitmesini söyleme hakkı vardı. Ama yaptıkları bu değildi ve

Oğullarını - babaları olarak değil, Seamus'un bir arkadaşı olarak - onlar büyüyene ve annelerini kaybetmenin travmasından uzaklaşana kadar görmesine izin veren düzenleme için sonsuza dek minnettar olacaktı.

Uzun zamandır kayıp olan babalarını tanıştırmamanın ya da Bunca zamandır neredeydi ya da anneleri hastalandığında neden gelmemişti. Kendisi ve geçmişi hakkındaki gerçeği ne zaman öğreneceklerini ya da bebekken onları nasıl yüzüstü bıraktığını düşünmeye dayanamıyordu.

Onu affedecekler miydi? Affetmezlerse onları suçlamayacaktı.

Öğleden sonra Beachcomber'daki bir iş arkadaşından ödünç aldığı bisiklete atlayıp Seamus ve Carolina'nın evine doğru yola çıktığında aklında hâlâ bu düşünceler vardı. Daha bir hafta önce ılık olan havada şimdiden bir Eylül serinliği vardı. Annesinin, sanki birinin İşçi Bayramı'nda bir düğmeye bastığını ve Rhode Island'da yazın bir gecede sonbahara dönüştüğünü söylediğini hatırlıyordu. Bu özellikle Gansett'te okyanus esintisi her şeyi oldukça serinletiyor.

Hafta sonu tatili boyunca trafik ve motosikletlerle tıkanan ada yolları şimdi açıktı ve bir bisikletçi için çok daha az tehlikeliydi. Bisikleti Seamus ve Carolina'nın evine giden araba yoluna çevirdiğinde, okulun sınırlarından kurtulmuş iki çocuğun sevinçli seslerini ve sevgili Burpy'lerinin havlamasını duydu.

her zaman onlarla.

Çocukları Gansett Adası Feribot Şirketi'nin kamyonetiyle eve götüren Seamus, Jace'i orada görünce el salladı ve içeri gelmesini işaret etti. Jace'in İrlandalı'ya asla söyleyecek sözü olmayacaktı. ona gösterdiği lütuf için ne kadar minnettar olduğunu söyledi.

Yedi ve sekiz yaşlarına yeni basmış olan Kyle ve Jackson artık ikinci ve üçüncü sınıfa gidiyorlardı. İkisinin de dişleri eksikti ve Kyle'ın çenesinde bir kabuk vardı. Sarışın ve çil yüzlüydüler, tıpkı o ve Jess'in yaşındayken olduğu gibi. Ona kendisini ve Jess'i o kadar çok hatırlatıyorlardı ki,

Bu da ona anlamsızca kaybettiği kardeşi için bir pişmanlık ve özlem duygusu veriyordu.

Onu ilk Kyle gördü ve koşarak yanına geldi. "Bay Jace, bugün resim dersinde çizdiğim resme bakın. Bu Burpy!" Küçük çocuk elindeki kâğıdı Çizim.

"Bunu görebiliyorum. Tıpkı ona benziyor."

Kyle, Jace'e Lisa'yı hatırlatan iri, altın sarısı gözleriyle ona baktı.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Seviyorum. Kesinlikle."

Kyle Jackson'ı bulmak için koştu, giderken de bağıırıyordu. "Sana söyledim, bu *da* ona benziyor. Bay Jace söyledi!"

"O resimde gerçekten Burpy'yi mi gördün?" Seamus kaşlarını kaldırarak sordu. "Sonunda Burpy olabilecek bir şeyin başlangıcını gördüm."

Seamus bir kahkaha attı. "İyi oynadın, dostum. Çocuklar! Sırt çantalarınızı alın ve ödevlerinizi yapmak ve bir şeyler atıştırmak için içeri girin."

Ev ödevinin aptallığı hakkında homurdanan çocuklar, sırt çantalarını almak için Seamus'un kamyonetine döndüler ve Burpy'nin de peşlerinden gelmesiyle içeri koştular.

"Bütün gün okulda kapana kısılmış bir enerji kasırgası gibiler." Seamus, Jace'e kendisini ana evden yaklaşık yüz metre uzaklıktaki ahır benzeri bir yapıya kadar takip etmesini işaret etti. Büyük bir kapıyı açtı ve depo olarak kullanılan geniş bir alanı aydınlatan baş üstü ışıklarını yaktı. Havayı küf kokusu dolduruyordu. "Caro ve ben tüm bu ıvır zıvırı temizlemek konusunda iyi niyetliydik, ancak bugünlerde ayaklarımızın altında iki hortum olduğu için bu iş olması gerekenden çok daha uzun sürüyor. Yine de Lisa'nın evinden gelen kutularla bir şeyler yapmamız gerektiğini düşündük."

Onları işaret etti. "Soldakilerin üzerinde senin adın yazıyor. Diğerleri onun. Caro hepsini gözden geçirdi ve çocukların bir gün isteyebileceği bazı giysileri, fotoğrafları ve diğer kişisel eşyaları bir kenara ayırdı. Geri kalan eşyalarını isteyebilecek bir aile tanıyor musun?"

"Benimle evlenmemesini söyledikten sonra ailesiyle arası açılmış." Seamus'a baktı. "Haklı oldukları ortaya çıktı."

"Acaba öldüğünün farkındalar mı? Dan Torrington biliyordur. Onun mirasını idare etti."

"Onunla daha önce kasabada tanıştım. Eşyalarını isteyebilecek biri olup olmadığını kontrol edebilirim."

"Bunun yardımı olur. Teşekkürler."

"Ne bulursam sana haber veririm." Jace, içinde yıllardır görmediği giysilerin bulunduğu kutulardan birini açtı.

"Onları kamyonetime koyabiliriz, ben de işe döndüğümde sizi kasabaya bırakırım."

"Teşekkürler." İki adam on kutuyu Seamus'un kamyonetine taşıdı. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Jace kutuların sonuncusu da yüklendiğinde, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

"Elbette," dedi Seamus, Jace'in yanında her zaman olduğu gibi biraz temkinli. "Lisa'nın nerede gömülü olduğunu biliyor musun?" Seamus başını salladı. "Kasaba mezarlığında. İstersen sana gösterebilirim."

"Buna minnettar olurum."

"Vaktiniz varsa önce çocuklarla birkaç dakika geçirelim." "Var ve onlarla takılmayı çok isterim."

Mutfak masasına oturmuş olan çocukların yanına gitmek için içeri girdiler. Carolina, Kyle için süt ve Jackson için suyla birlikte havuç çubukları ve peynir küplerinden oluşan atıştırma zamanını denetledi.

"Nedir bu?" Seamus sordu. "Kurabiye yok mu?"

Carolina ona alaycı bir bakış attı. "Sağlıklı şeyler yiyene kadar olmaz."

"Onlara yardım edelim mi, Jace?" Seamus sordu, her çocuğun önündeki peçeteden bir havuç kaparken gözleri muziplikle parlıyordu.

Çocuklar onlara sırtırken Jace de aynısını yaptı.

Çocuklar kıkırdarken Seamus, "Bak Caro, çocuklar bütün havuçlarını yedi," dedi. "Bence bu onlara bir kurabiye kazandırır."

"Kendinizi çok sinsi sanıyorsunuz," dedi Caro, çocukların her birine birer çikolatalı kurabiye verirken.

"Peki ya biz?" Seamus kendisi ve Jace için sordu. "Biz de kurabiyeleri hak etmiyor muyuz?"

"Havuçlarını yediğine göre bir tane alabilirsin sanırım."

"Biz yapmadık!" Seamus, çocukların çılgınca kıkırdamasına neden oldu. Kahkahaları harika bir sestti.

Carolina kocasına "Sen şeytani bir cin gibisin," dedi. "Bana tatlı iltifatlar etmeyi seviyor," dedi Seamus Jace'e.

"Anlıyorum," dedi Jace, onlarla eğlenerek.

"Beni sevdiğini böyle söylüyor," dedi Seamus, Kyle'dan küçük bir parça peynir çalarken.

Carolina, "İrlandalı bir büyücüyle evli olduğunuzda oyununuzun zirvesinde olmak zorundasınız," dedi.

"Gerçekten de öyle, canım. Ev ödevleri ne durumda beyler?"

Kyle asık suratla, "*Kocaman* bir matematik çalışma kâğıdım var," dedi.

Jackson, "Heceleme yapmak zorundayım," dedi.

Kyle, "Seninle matematik karşılığında hecelemeyi takas edeceğim," dedi.

"Takas yok," dedi Seamus. "Sadece şu işi halledin de biraz dışarıda oynayabilin."

"Ofise geri mi dönüyorsun?" Jackson sordu.

Seamus başıyla onayladı. "Bir saat kadar daha, sonra eve dönüp çocuklarla uğraşacağım."

Jace onu şiddetle kısıkanıyordu ama bunu asla belli etmemişti. Keşke daha iyi seçimler yapabilseydi de kendi oğullarıyla boğuşan kişi olabilseydi.

"Yakında tekrar oynamaya gelecek misiniz Bay Jace?" Jackson sordu. "Çok isterim. Bana ne zaman geleceğimi söyleyin, burada olacağım."

"Seamus'a sana mesaj atmasını söyleriz," dedi Kyle.

"Mükemmel," dedi, çocukların kendisiyle vakit geçirmek istemesinden mantıksız bir şekilde etkilenmişti.

"Gitsek iyi olacak. Bay Jace'in işe gitmesi gerekiyor, benim de öyle." Seamus iki sarışın kafayı karıştırdı ve kapıdan çıkarken Carolina'yı öptü.

Jace çocuklara, "Yakında tekrar görüşeceğiz," dedi.

Bisikleti Seamus'un kamyonetinin arkasına attı ve yolcu tarafına bindi. "Bıraktığın için teşekkürler."

"O kadar eşyayı bisikletle eve götürmen biraz zaman alırdı."

"Kesinlikle."

"Onu saklayacak bir yerin var mı?"

"Sezon dışı için kasabada bir evde oda kiraladım. Cindy Lawry ile yaşıyorum."

"O iyi bir insan. Tüm Lawry'ler öyledir."

"O harika biri. Beachcomber'a geldiğinden beri birbirimizi tanıyoruz."

Seamus ona baktı. "Ona çocuk eldivenleriyle yaklaşılacak. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"İstiyorum."

Seamus başını salladı. "Bu kasabada hiç kimse ona zarar verilmesini hoş karşılamaz."

"Ondan çok hoşlanıyorum. Ona asla zarar vermem." "Yapmadığınızı görün."

Bu yorum Jace'i sinirlendirmişti ama adada onun hikayesini bilen insanlardan birinden böyle bir uyarı beklemesi gerektiğini düşündü -Ve Cindy'nin. Kasabaya varmadan hemen önce Seamus mezarlığa giden sola saptı. Kapılardan geçti ve bir sola daha saptı.

Seamus bir sıra mezar taşının yanına park edip kamyondan inmeden önce Jace iki dönüşü daha not aldı.

Sürücü kapısını kapatmadan önce Jace'e "Geliyor musun?" diye sordu.

"Evet." Jace onu birkaç sıra taşın arasından geçerek takip etti. Seamus, Lisa'nın adının, doğum ve ölüm tarihlerinin ve tarihlerin altına kazınmış Adanmış Anne sözcüklerinin yazılı olduğu düz bir taşın yanında durdu. Daha yakından bakmak için çömeldiğinde taşa kazınmış ismini görmek Jace'in gözlerini yaşarttı. Sol eliyle biraz toprak temizledi. "Törene çok insan geldi mi?"

"Yüzlerce."

"Bu çok iyi. Bunu hak etmişti." Taşın yanındaki birkaç otu kopardı. "Çocukları buraya getiriyor musun?"

"Birkaç kez geldik ama sadece onlar istediğinde. Onları zorlamıyoruz." Jace ayağa kalktı. "Gerçekten iyi gidiyor gibi görünüyorlar."

"Öyleler. Hala bir iki zor anım oluyor, genellikle yatmadan önce. keder onları yakalar. Jackson bana onu unutacağından korktuğunu söyledi."

"Tanrım, buna ne dedin?"

"Ona, hayatının geri kalanında onu kalbinde taşıyacağını ve her ayrıntıyı hatırlayamasa bile, onu ne kadar çok sevdiğini asla unutmayacağını söyledim. onu."

"Çok güzel, Seamus. Yardımı oldu mu?"

"O an için, ama başkaları da olacak ve onlara annelerinin onları her şeyden çok sevdiğini hatırlatmaya devam edeceğiz. Çünkü o seviyordu. Teşhis konulduktan sonra tek endişesi onlardı."

"Bu olay olduğunda yanlarında olamadığım için, onların yanında hiç olamadığım için nefret ediyorum."

"Bunun acı bir hap olduğuna eminim, ama artık buradasın ve bu onlar için önemli olacak."

"Sadece bir arkadaş olarak bile olsa onları görebilmenin benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz."

"Sanırım biliyorum. Onlar harika çocuklar. Onları her gün göremezsem çok üzülürüm."

"Sen ve Carolina şu anda tam da ihtiyaç duydukları kişilersiniz. Jackson için seninki kadar iyi bir cevap bulamazdım."

"Böyle söylediğiniz için minnettarım. Onlar bizim için dünyalara bedel."

"Bu anlaşmamızın sizden çok şey istediğini anlıyorum-"

"İlk başta, seni tanıma fırsatı bulamadan önce öyleydi. Artık senin için uykularımı kaçırmıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Benim için endişelenmenizi istemem. Ne onların ne de sizin hayatınızı altüst edeceğim. onları gör."

"Eğer maçlara gelmek isterseniz sonbahar beyzbol ligi yakında başlıyor."

"Çok isterim. Sorduğunuz için teşekkür ederim." "Sorun değil. Programı sana mesaj atarım."

"Teşekkürler. Bir arkadaşının maçlarına gelmesini tuhaf karşılayacaklar mı?"

"Hiç sanmıyorum. Senden hoşlanıyorlar. Sizi davet ettiğimi söyleyebilirim ve bu onlar için yeterli bir açıklama olur."

"Başından beri onlara karşı dürüst olmadığımız için bir gün ikimizi de kığımızdan mı ısıracaklar?"

"Umarım öyle olmaz. Hayatlarının altüst olmasından bu kadar kısa bir süre sonra onlara seninle ilgili gerçeği söylemek için doğru zaman olmadığına dair içgüdülerime güveniyorum. Umarım bu konuda haklıyım."

"Bence öyle. Gerçek, onların ve annelerinin hayatından neden kaybolduğumu tam olarak öğrenebilecek yaşa gelene kadar devam edecek."

"Umalım da ikimiz de bu konuda haklı çıkalım."

BÖLÜM 11

CIndy, Cuma günü bütün gün saç keserken ve bir yandan mide bulantısıyla savaşıırken bir yandan da müşterilerle sohbet etmeye çalışırken bunun geldiğini hissetmişti

Her zaman migrene eşlik ederdi. Kapıyı arkasından kapattığında Son müşteriyi de alıp Açık tabelasını Kapalı'ya çevirdiğinde acıdan bayılmak üzereydi.

Her gün önleyici bir ilaç almasına rağmen, migrenler günlük ilaçlardan önceki kadar sık olmasa da yine de aniden ortaya çıkıyordu. Kendini yerleri süpürmeye, bilgisayarı kapatmaya, kapıyı kilitlemeye ve zonklayan başını sarsmamaya çalışarak olabildiğince dikkatli bir şekilde eve yürümeye zorladı. Öğleden sonra güneşi şehir merkezini aydınlatırken, *güneş gözlükleri için Tanrı'ya şükürler olsun*, diye düşündü.

Eve yaklaştıkça kaldırırma kusmaktan korktuğundan hızını artırdı. Bu, her şeyin zaten olduğundan daha fazla acımasına neden oldu. Migreni tuttuğunda tercihi mümkün olduğunca az hareket etmektir. Öğle yemeğini dışarıdaki çalışanların arasında kaybettiğinde ön bahçeye varmıştı.

Kusma eylemi kafatasına saplanan bir bıçağa benziyordu ve bir an için bayılabileceğinden korktu. Bu daha önce de olmuştu.

Üstünde, ön kapı açıldı ve Jace oradaydı, kusarken saçlarını tutuyordu.

"Hayır, zorunda değilsin..."

"Şşşt, sorun yok. Ne yapabilirim ki?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadı çünkü daha yüksek bir ses onu öldürebilirdi.
"İzin ver sana içeride yardım edeyim."

Ona içeri girebileceğini söylemek istedi, ama yarılan başını göğsüne yasladığında onu saran güçlü kollar çok iyi hissettirdi.

Onu nazikçe kaldırdı, buna ihtiyacı olduğunu anlamış gibi görünüyordu.

Cindy gözlerini sadece bir saniyeliğine kapattı ve onu yatağına indirdiğinde irkilerek uyandı. Sonra panjurları kapattı, ki bu tam da ihtiyacı olan şeydi. Ona bunu yapmayı nasıl bildiğini sormak istedi ama soruyu sormak sahip olmadığı enerjiyi alacaktı.

Jace odadan çıktı ve bir dakika sonra uzun bir bardak su, başı ağrıdığına kullanmak için buzlukta sakladığı soğuk kompres, plastik bir kase/kusma kovası ve oturma odasından alıp üzerine örttüğü bir battaniyeyle geri döndü. "Başka neye ihtiyacın var?" diye sordu fısıltıyla.

"İlaçlar banyo dolabında." Kadın ona ilacın markasını söyledi ve adam da ona şişeyi getirdi.

"Kaç tane?"

"İki, lütfen."

Tabletleri avucuna koydu ve içmesi için suyu tuttu. "Başka bir şey var mı?"

"Buzdolabında kola var. Benim için alabilir misin?"

Bazen biraz kafein yardımcı olur.

"Hemen geliyor." Bir dakika sonra elinde mini kutu kola ve bir pipetle döndü ve kız birkaç yudum alırken ona uzattı.

"Çok teşekkür ederim, Jace. Bunun için gerçekten minnettarım." "Sorun değil. Size başka bir şey getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler."

"İşe gitmem gerekiyor. Aramam gereken biri var mı?"

"Hayır, sorun değil."

"Tek başına iyi olacak mısın?"

"Hareket etmediğim sürece iyiyim."

"Eve yemek getirmemi istersen mesaj at."

"Getiririm. Teşekkürler."

"Elbette."

Onun gitmek istemediğini anlayabiliyordu. "Sorun değil. Bununla her zaman tek başıma başa çıkıyorum. Merak etme."

"Endişeleneceğim ve seni bu gece barda özleyeceğim. Kendini daha iyi hissettiğinde bana bir dama oyunu borçlusun."

"Kulağa hoş geliyor." Cindy gözlerini kapattı çünkü onları bir saniye daha açık tutmaya dayanamıyordu. "Sonra görüşürüz."

Kapının açılıp kapandığını duyana kadar aklına gelen son düşünce buydu ve yalnız yaşamaya alışkın olduğu için bu onu ürküttü.

Jace geri dönmüştü.

Yatak odasının kapısını usulca çaldı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu daha önce olduğu gibi aynı fısıltıyla.

Saatler sonra olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı ve kendini çok daha iyi hissetti. Neyse ki bu baş ağrısı gün boyu devam etmeyecekti.

"Daha iyiyim, sanırım." Acilen işemesi gerekiyordu ama bunu ona söyleyemiyordu.

Aksine, yavaşça doğruldu ve oda döndüğünde gözlerini kapattı.

"Dur sana yardım edeyim." Ne istediğini söylemesine gerek kalmadan ona banyoya kadar yardım ederken, bir kolunu ona dolamış ve yaslanabileceği güçlü bir bedenle oradaydı.

İşlerini hallettikten sonra lavabonun başında durup yüzüne soğuk su çarptı ve migren ataklarından sonra her zaman arkasında bıraktığı mide bulandırıcı halsizlikten kurtulmaya çalıştı. Buna alışmış olmalıydı.

Artık rutin hale gelmişti ama canavar baş ağrılarından biriyle aniden yere yığılmak her zamanki gibi vücudunda şok etkisi yaratmıştı.

"Orada iyi misin?" Jace kapının dışından sordu. "Evet.

Geliyorum."

"Acele etmeyin. Sadece kontrol ediyorum."

Saçlarını ve dişlerini fırçaladı ve kendini hazır hissettiğinde kapıyı açtı ve onu koridorda bir duvara yaslanmış, telefonunu kontrol ederken buldu. Telefonu arka cebine koydu ve ona elini uzattı.

"Ben iyiyim."

"Yine de sana yardım edeyim."

Adam çok sağlam olduğu ve çok güzel koktuğu için, onun kendisine kanepeye kadar yardım etmesinden çok mutlu oldu. Bir saniyeliğine ortadan kayboldu ve daha önce yatak odasına getirdiği battaniyenin yanı sıra bitmemiş kola ile geri döndü. "Bunu senin için buza koymamı ister misin?"

"Sakıncası var mı?"

"Ben bir barmenim. Yapabileceğim bir şey varsa, o da buzdur."

Onun ne kadar sevimli ve komik olduğuna gülümsedi, düşünceli olduğundan bahsetmedi bile.

Buzlu kola bardağıyla geri döndü. "Aç mısın? Daha önce Mario'dan pizza almıştım ama kokusu seni hasta edecekse ısıtmak istemiyorum."

"Pizza aslında kulağa hoş geliyor, eğer ayıracak bir dilimin varsa." "Var. Hemen geliyor."

İki tabak getirdi, birini ona uzattı ve sonra yanındaki kanepeye oturdu. Kolunun altından iki kâğıt havlu çıkardı.

"Her zamanki gibi mükemmel hizmet.

Teşekkür ederim." "Benim için zevkti."

Cindy'nin ağzı pizzanın kokusuyla sulandı. Küçük bir ısırık yuttu, aşağı kalacağını umuyordu. İlk ısırık sorunsuzca indiğinde, bir saniye daha aldı.

"Şimdi bana tüm adımları nasıl bildiğini söyle migren için al."

"Büyükannemde vardı. Beni küçük yaşta ne yapmam gerektiği konusunda eğitti. Senin de başına geldiği için çok üzgünüm."

"Teşekkürler," dedi iç geçirerek. "Sekiz yaşımdayken ilkini aldığımdan beri başımın belası oldular. Yayınlandığında okuldaydım. Öleceğimi sanmıştım."

"Korkunç olmalı."

"Öyleydi. Annem beni doktora götürdü. Migren teşhisi koydu ve bana her zaman işe yaramayan ilaçlar verdi. Ayda bir ya da iki kez olmak üzere çok sık migrenim tutmaya başladı ve bir sürü okulu kaçırdım. Bu babam için bir sorundu. Zar zor çalışabildiğim zamanlarda bile beni okula gönderdi."

"Bunu neden yapsın ki?" Jace dehşete düşmüş bir sesle sordu.

"Çünkü o yılmamaya ve zayıflıklara boyun eğmemeye inanırdı."

"Migren bir zayıflık değildir, ama tabii ki bunu biliyorsun. Ne oldu? Onun nesi vardı?"

"O kadar çok şey var ki sana anlatmam bütün gece sürer." "Ona zaten katlanamadığımı söylememde bir sakınca var mı?"

Güldü ve başı zonklayınca hemen pişman oldu. "Sorun değil. Ona kimse katlanamaz, en azından eski karısı ve çocukları." Cindy onun elindeki bira şişesine baktı. "Bunu içmene izin var mı?"

"Alkolsüz ama alkol hiçbir zaman benim sorunum olmadı." "Bunu sormamda bir sakınca var mı?"

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Bugünlerde hayatım açık bir kitap gibi. Sadece tercih ettiğimiz uyuşturucudan değil, hepsinden uzak durmamız tavsiye edilir."

"Bu sabah orada mıydın?"

Başını sallayarak, "Saat sekizde AA toplantısına gidiyorum," dedi. Bu ifadeye kadeh kaldırmak için şişesini kaldırdı. "Burada Adsız Narkotik yok, bu yüzden AA beni programa devam ettiriyor. Ondan sonra da birkaç kişiyle kahve içmeye gittim.

toplantıdan arkadaşlarımı alıp spor salonuna gittim. İşe gitmeden önce Seamus ve Carolina'nın evine gidip çocuklarımı gördüm ve şu kutuları aldım." Oturma odasının bir köşesini işaret etti.

Cindy onları fark etmemişti.

"Eski karım öldükten sonra evinden gelen eşyalarla birlikteydiler. Seamus bana onun gömülü olduğu yeri de gösterdi."

"Orada olmak zor muydu?"

Başını salladı. "Onun adını bir taşın üzerinde görmek çok nihai bir şeydi, biliyor musun?" "Kaybınız için üzgünüm."

"Bu gerçekten benim kaybım değildi."

"Öyle değil miydi? Her şey ters gittiğinde onunla evliydim. Onu bir daha gördün mü?"

"Hayır. Onunla kurduğum tek temas, bana Çocuklarımızın velayetini de ona veren boşanma evraklarını hapishanede imzaladım. On yıl hapis cezasına çarptırıldığım için evrakları imzaladım."

"Peki ya sen?"

"Bunun bir önemi yoktu. Onlar için en iyisini istedim ve hayatlarından çıkmam en iyisiydi."

"Bir hata yaptın, Jace. Hayatının geri kalanında bunun bedelini ödemek zorunda kalmamalısın."

"Yaptığım şey bir hatadan daha fazlasıydı. O zamanlar yaptığım seçimlerin bedelini hayatımın geri kalanında ödeyeceğim çünkü kardeşim öldü ve ben her zaman hüküm giymiş bir suçlu olarak kalacağım."

"Yine de bu seni tanımlamak zorunda değil. Artık hapisten çıktığına ve her şeye yeniden başladığına göre kendine yepyeni bir sayfa açabilirsin."

"Her zaman bu kadar olumlu ve iyimser misin?" diye sordu gülümseyerek.

"Her zaman değil. Bu zihniyet üzerinde biraz çalışmam gerekti ama bugünlerde olaylara bu şekilde bakmaya çalışıyorum."

"Olaylara bakmak için iyi bir yol. Burada, adada mutlu musun?"

"Bayılıyorum. Tüm dünyada en sevdiğim yer burası. Dört gözle bekliyorduk

bütün yıl boyunca burada yaza. Büyükannem gelir gelmez bizi işe koyardı ama umurumuzda değildi. Burada olduğumuz için çok mutluyduk."

"Bir yazı geçirmek için harika bir yol gibi görünüyor."

"Harikaydı. Gansett'i her zaman sevmişizdir. Kardeşim Josh dışında herkesin burada olması harika."

"Nerede o?"

"Virginia'da. Onu adaya getirmeye çalışıyoruz ama orada biriyle çıkıyor ve iyi gidiyor." Omuz silkti. "Yedide altı oldukça iyi."

"Öyle diyebilirim." Onun bir dilimine karşılık üç dilim pizza yedikten sonra uzun bacaklarını önüne uzattı ve bileklerinden çaprazladı. "Bana diğerlerinden biraz daha bahset. Onlarla tanıştım ama her şeyi bilmiyorum. detaylar."

"Owen en büyükleri. Laura McCarthy ile evli. Holden, Jonathan ve Joanna adında üç çocukları var ve şu anda Sand & Surf'ün sahipleri."

"Orayı çok seviyorum. Bina çok eşsiz."

"Gerçekten de adadaki en havalı bina. Sırada Julia ve Katie var- onlar çift yumurta ikizleri. Katie, Laura'nın erkek kardeşi Shane ile evli ve evet, bunun yasal olduğundan hâlâ eminim," diye alaycı bir gülümsemeyle ekledi. Barda konuştukları gece.

"Siz bana öyle söylediniz ama ben ikna olmadım."

"Kardeşimin bir erkek ve bir kız kardeşle nasıl evlendiğini anlattığımda çoğu insan bunu sorguluyor. Bunun en güzel yanı ne biliyor musunuz?"

"O da ne?"

"Çocukları çift kuzen ve genetik kardeş olacak." "Vay canına, bu çok çılgınca."

"Biliyorum! Bir de Julia var, harika bir şarkıcı ve piyanist." "Stephanie'de çalışıyor, değil mi?"

"Bu o."

"Onu birkaç kez gördüm. Çok yetenekli. Ve küçük köpeği de çok tatlı."

"Pupwell. O çok tatlı. Deacon'la birlikte yaşıyor ve nişanlı.

Taylor, liman kaptanı, ve onlar delicesine mutlular. Sırada ben ve

Sonra Josh, John ve Tampa'da Ekim ayında başlayacak bir işi olan Jeff."

"Yedi çocuk. Eğlenceli olmalı."

"Olabilir. Bazen." Babası görevdeyken olduğu gibi. "Onlar benim en iyi arkadaşlarım."

"Onlara sahip olduğun için şanslısın."

"Özür dilerim. Bunu söylerken düşünmemiştim."

"Sorun değil." Sanki ona dokunması son derece olağan bir şeymiş gibi elini onunkinin üzerine koydu. Ama eğer vücudunun ona verdiği tepki Ona dokunmak herhangi bir gösterge olsaydı, bu konuda rutin bir şey yoktu. "En iyi arkadaşların olmalarına bayılıyorum. Diana bizden biraz daha büyüktü, bu yüzden çok fazla takılmadık ama Jess her şey ters gidene kadar benim en iyi arkadaşımdı."

"Bunun sana ve ona olmasına üzıldüm."

"Ben de öyle. İkimiz de evli olmalıydık, çocuklarımız, evlerimiz, ipoteklerimiz, araba taksitlerimiz, anne babamızla pazar yemeklerimiz olmalıydı." Omuz silkti. "Yaşamak rüya."

"O da evli miydi?"

Jace başını salladı. "İkimizin de hiç tanışmadığı bir bebek yolda."

"Hâlâ rüyanı yaşayabilirsin, biliyorsun. Çok geç değil." "Bunu bana hatırlatan ikinci kişisin."

"Kaç yaşındasın?" "Otuz."

Peki ya sen?" "Yirmi

sekiz."

"Hiç evlenmedin mi?" diye sordu.

"Hiç yaklaşmadım bile."

"Buna inanmakta zorlanıyorum. Çok güzel, tatlı ve nazıksın."

Cindy aniden sıcaklaşan yüzünü yelpazeledi. "Bir cümlede çok fazla iltifat var."

"Bunların geldiği yerde daha çok var."

"Öyle mi?"

"Uh-huh."

"Ne gibi?"

"Akıllı. Komik. Seksi. Dama oyununda iyi ama muhtemelen hile yapıyor."

Seksi olduktan sonra hiçbir şey duymadı. "Yeni oda arkadaşınla flört ediyor olabilir misin?"

"Peki ya ben olsaydım? Bu doğru olur mu?"

"Aramızdaki şeyleri garipleştirmediği sürece." "Sana garip geliyor mu?"

"Hiç de değil."

"Ben de öyle. Haftalardır barda flört etmiyor muyduk zaten?" "Bunun flört mü yoksa müşterilerle her zamanki rutinin mi olduğundan emin olamadım." "O sadece senin içindi."

Açık sözlü dürüstlüğü onu telaşlandırdı. Adam gözlerini kırpmadan bakışlarını onun üzerinde tutarken yüzünün ısındığını hissetti. "Ah," dedi, beyni onun seksî dudaklarına odaklanmayan düşüncelerden arınmıştı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu gülümseyerek. "Öyle mi?" "Ben, şey... Sadece ben olmadığım için memnunum."

"Sadece sen değil miydin?" "Flört etmek."

"Kesinlikle sadece sen değilsin. Kendimi kapıyı izlerken buluyorum, gecemi aydınlatmak için gelmeni bekliyorum. Oda arkadaşı arayan kişinin sen olduğunu öğrendiğimde, sana zaten aşık olduğum için buraya taşınmam gerektiğinden emin değildim."

"Ben de aynı sebepten dolayı senin taşınmana izin vermem gerektiğinden emin değildim." Ölümcül derecede seksî bir sırıtışla, "Yine de işte buradayız," dedi. "Yine de."

Uzun, gergin bir an boyunca ikisi de bir şey söylemedi. Sonra adam ellerini çevirdi, parmaklarını birleştirdi ve kızın elini sıktı.

"Eğer... bunu yaparsak, burada garip olmayacağına söz veriyor musun?" diye sordu tereddütle.

"Söz veriyorum ama" dedi, ifadesi bir anda karardı, "ailen muhtemelen benimle çıkmanı, hatta eski bir mahkûmla yaşamayı onaylamaz."

"Biliyorlar."

"Biliyorlar mı?"

Başını salladı. "Annem eski bir mahkûmla evli."

Bu onu açıkça şoke etmişti.

"Yine de, işlemediği bir suçtan dolayı on dört yıl boyunca haksız yere hapiste tutuldu ve o zamandan beri aklandı. Üvey kızı Stephanie, tüm bu süre boyunca onu dışarı çıkarmak için çalıştı."

"Üvey baban Charlie Grandchamp mı?"

"Evet, neden?"

"Onu tanıyordum. İçeriden. Vay canına," dedi Jace uzun bir nefes vererek. "Burada yaşadığını ve annenle evli olduğunu bilmiyordum."

"Babamın da hapiste olduğunu unutmayın. Bir hava kuvvetleri generali olarak herkes tarafından saygı ve hürmet görürdü, hatta hakkında gerçekleri bilen insanlar tarafından bile.

Karısını ve çocuklarını nasıl istismar ettiğini. Sonunda bir yıl kadar önce anneme saldırmaktan suçlu bulununca yakayı ele verdi. O zaman neredeyse onu öldürüyordu. Yani Lawry'lerin yıllar önce yaptığın şeyler için seni yargılamasından endişe etmene gerek yok, özellikle de şu anda daha üretken bir hayat sürdüğün için." Ona şöyle bir baktı. "Tamamen bununla ilgilisin, değil mi?"

"Tanrım, evet. O zamanki halime asla geri dönmek istemiyorum. Benim için önemli olan her şeyi beş dakika içinde kaybettim."

"O zaman bir sorunumuz olmamalı." Cindy onu öpmek gibi düşüncesizce bir şey yapmamak için kendini elini çekmeye ve ayakta durmaya zorladı. "Sabah erken kalkacağım. Kapıyı kilitler misin?"

"Elbette."

"Pizza, buz torbası ve diğer her şey için teşekkürler."

"Daha iyi hissetmene sevindim."

"Ben de. İyi geceler." "İyi
geceler."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

F Cindy yattıktan sonra da Jace koltukta oturmaya devam etti ve Cindy'nin ona babası hakkında anlattıklarını düşündü ve üvey babası. Cindy'nin içeride bulunmuş ya da hâlâ içeride olan adamlarla bağlantılı olması onu şaşırtmıştı. Babasını biliyordu ama üvey babasının Charlie Grandchamp olduğunu öğrenmek onu şaşırtmıştı. O adam hapishanede bir efsaneydi. Herkes ona saygı duyuyordu.

Jace, küçük Cindy'nin migreni yüzünden okula gitmek zorunda kaldığını düşündüğünde, babasının ait olduğu yere kapatıldığını bilmek onu mutlu ediyordu. Daha önce, bahçeden gelen bir ses duyduğunda, onu çalıkların üzerine eğilmiş halde bulunca şok olmuştu. Ancak yaklaştığında onun kustüğünü fark etmişti ve ona baktığında bir hayalet kadar solgundu. Dudakları bile rengini kaybetmişti ve gözleri migren olduğunu hemen anladığı bir acıyla dolmuştu.

Onun acı çektiğini görmekten nefret ediyordu ve bütün gece işte onun için endişelenmişti, özellikle de onu kontrol etmek için gönderdiği mesajların hiçbirine cevap vermediğinde.

Elinde telefonuyla yatak odasından çıktı. "Mesajlarına cevap vermediğim için üzgünüm. Dışarıdaydım."

"Önemli değil. Daha iyi olmana sevindim."

"Beni kontrol ettiğin için teşekkürler."

"Elbette. İyi uykular."

"Sana da."

Jace onun düşünceleri kalbini ve zihnini doldururken nasıl uyuyacağından emin değildi. Kadının, açıkça istediği şeyi -ikisinin de istediği şeyi- alıp almamayı tartışıyormuş gibi dudaklarına nasıl baktığını fark etmişti. İkisi adına bir karar vermesine ramak kalmıştı ki, kız aniden geri çekilerek o yüklü anı sona erdirdi.

Biriyle çıkmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki neredeyse unutmuştu. Nasıl yapıldığını. Hapisten yeni çıkan çoğu erkeğin aksine, hemen dışarı çıkıp ilk istekli kadınla yatmamıştı. Hayır, karısının ve çocuklarının nereye gittiğini bulmaya çalışmakla, iş aramakla, kalacak bir yer bulmakla ve şartlı tahliye memurunun istediği gibi bir cep telefonu edinmekle meşguldü.

Cindy Lawry her gece bara gelmeye başlayana ve yıllardır sahip olmadığı şeyleri istemesine neden olana kadar seks aklındaki son şeydi. Arkadaşlıklarının başlarında onun özel olduğunu ve yılların bastırılmış arzularını doyurmak için kullanabileceği türden bir kadın olmadığını anlamıştı.

ve sonra yoluna devam etmek. Birden fazla kez, o bulmayı düşündüm Başka biri bastırılmış sorunu halletmek için, ama düşünceleri Cindy'ye geri dönmeye devam etti.

Başka biriyle meşgul olmamasının sebebinin kendisi olduğunu bilmiyordu. Görünüşe göre istediği tek kadın oydu. Bunun ne zaman ve nasıl olduğu onun için bir gizemdi ama artık aralarındaki aşkın iki yönlü olduğunu bildiğine göre, bunun nereye varabileceğini görmeye kararlıydı.

Aklının bir köşesinde, onun yaşadıklarına katlanmış bir kadını istemeye hakkı olmadığını farkındaydı. Cindy, ona hak ettiği hayatı verebilecek iyi, tatlı, karmaşık olmayan bir adamı hak ediyordu; anneleri öldüğünde babaları hapiste olduğu için çocukları başkaları tarafından büyütülen, eski bir dolandırıcı ve iyileşmekte olan bir bağımlıyı değil.

Eğer biraz erkek olsaydı, Cindy'den uzak durur ve ilgisini odaklayabileceği başka biri. Ama... Bunu denedi ve sadece

tekrar tekrar ona dönüyordu. Hatta bir keresinde Beachcomber'dan bir iş arkadaşıyla dışarı çıkmış, gecenin sonunda onu odasına davet etme niyetindeydi. Ancak zamanı geldiğinde ilgisini toplayamamıştı çünkü aklı gerçekten istediği kişiyle ilgili düşüncelerle doluydu.

Ve şimdi onun oda arkadaşıydı.

Onunla ilgilenebilmek için işe daha erken gidip hasta olduğunu söylemekten başka bir şey istemiyordu ama sezon dışında bunu yapamazdı, özellikle de şu anda ödemesi gereken kira varken.

Şartlı tahliye memuru Darrell, yaz işinin ara sıra vardiyalı çalışmaya dönüşmesi nedeniyle planını bulması için peşine düşmüştü. Salı günü Mac'le iş hakkında konuştuktan sonra Darrell'a yeni adresini ve umarım daha sağlam bir iş bulduğunu bildirecekti.

Cindy elinde bir bardakla odasından çıktı. Dolgun göğüslerini ve uzun bacaklarını tam olarak sergileyen bir atlet ve kısa şort giymişti.

Jace ona tepki vermemeye çalışırken neredeyse dilini yutacaktı ki bu neredeyse imkânsızdı. Ona tepki vermemesi için ölmüş olması gerekirdi.

"Hâlâ ayaktasın," dedi.

"Evet, sadece bazı şeyleri

düşünüyordum." "Sen iyi misin?"

"Evet. Sen?"

"Uh-huh. Sadece biraz su istedim."

Kadın mutfığa girerken, adam onun gidişini izlemek için kendini bıraktı, bakışları mükemmel poposunun hafifçe sallanışına takıldı. Lanet olsun ama çok seksiydi. Ve en iyi tarafı? Bunu biliyor gibi bile görünmüyordu. O kadar etkilenmemiş ve normaldi ki. Onun deneyimlerine göre, onun gibi görünen kadınlar gülünç olacak kadar kendileriyle doluydular. Cindy öyle değildi. O hiç de öyle değildi.

Aslında bu yönüyle ona Lisa'yı hatırlatıyordu. Çok güzeldi ve bunu ondan başka herkes biliyordu. Saçına ya da saçsızlığına hiç önem vermemişti.

makyaj ya da kıyafet. Hatta prenesten çok erkek fatma gibiydi.

Cindy her zaman iyi bir şekilde bir araya getirilmiş olsa da, Jace bunun gösteriştten çok profesyonellikten kaynaklandığını hissetti. Görünüşü konusunda telaşlı biri gibi görünmüyordu ve bu yönünü seviyordu. Onun her şeyini seviyordu.

Mutfaktan çıktı ve ona tekrar baktı. "İyi olduğuna emin misin?"

Ona baktıkça, yıllardır olmadığı kadar iyi olduğunu fark etti ve bunun büyük bir kısmı onun hayatındaki varlığından kaynaklanıyordu. "Evet, harikayım. Tatlı rüyalar."

"Sen de."

Jace onu yarın görmek için sabırsızlanıyordu.

McCarthy ailesi Sweet Meadow Farm Road'da akşam yemeği ve Mac McCarthy'nin doğurganlığına bir tür veda için toplanmıştı. Anakarada vazektomi yaptırmak üzere sabah gemisiyle yola çıkacaktı.

Cumartesi gününe randevu alabildiği için şanslıydı, böylece işe gitmesine gerek kalmamıştı. Maddie onun ve oğulları için bir veda partisi düzenlemenin komik olacağını düşünmüştü. İkizlerle uğraşırken, şeytani karısı bir şekilde "yüzücüler" olarak etiketlenmiş Japon balığı krakerleri, "Nonuts" olarak yeniden etiketlenmiş çörekler ve şimdiye kadar gördüğü en keskin makas gibi pek de komik olmayan eşyalarla dolu bir sepet hazırlamayı başarmıştı. Ha. Ha. Ha.

Mac bunların hiçbirini komik bulmadı. Hem de hiç. Ama Maddie'yle birlikte yeni doğmuş ikizleri, on sekiz aylık, dört yaşında ve altı yaşında bir çocuğu idare ettikleri için bunun yapılması gerektiğine şüphe yoktu.

"Ya bir şeyler ters giderse?" Diğerleri onun etrafında konuşurken Mac sordu. "Bunu hiç düşünen oldu mu?"

Kardeşı Grant, o piç, güldü. Tabii ki komik olduğunu düşünüyordu. Çocuk yapmak için hâlâ erkek çocuklarına ihtiyaç vardı. "Her gün düzinelerce vazektomi yapıyorlar. Paketinin özel olduğunu düşünmeyi bırak."

Mac paketi adına gücenmişti. "Bu benim için çok özel." Maddie onun elini okşadı. "Ve benim için."

Mac ona ters ters baktı. Bu durumda onun kimin tarafında olduğundan hiç emin değildi.

"Ne?" diye sordu gülerek. "Bu benim için özel."

"Ama siz onu sanki değersiz bir et parçasıymış gibi dilimlenmeye ve doğranmaya gönderiyorsunuz."

"Aman Tanrım, Mac," dedi annesi. "Lütfen bu kadar dramatik olmayı bırakır mısın?"

"O gün o gün olacak," dedi Evan. "Mac her zaman dramatik olmuştur." "Kapa çeneni," dedi Mac kardeşine. "Sıra sana gelene kadar bekle.
snip."

"Anlamıyorum. Grace aşk gemime bıçak yaklaştırmazdı."

Bunun üzerine tüm aile inledi.

Grace bir bifttek bıçağı kaldırdı. "Mecbur kalırsam kendim yaparım ama işim biter bitmez senin aşk gemini de kesip atacağım."

"Bu ailedeki kadınlar acımasızdır," dedi Adam.

"Öyle olduğumuza inansen iyi edersin," diye yanıtladı karısı Abby. "Sen ne zaman

"Bana bunu yapabilecek kapasiteye sahipsin," dedi kocaman göbeğini göstererek, "sen

çok yakında kesilecek, böylece tekrar bir performans şansı olmayacak."

Adam göğsünü kabarttı. "McCarthy'nin tek seferde en çok bebek doğurma rekorunu elimde tutuyorum."

Abby onun karnına vurdu, bu da onun havasını söndürdü.

"Ow." Yaralı karnını ovuşturdu. "Buna hiç gerek yoktu."

"Evet, öyleydi. Sen kendinle gurur duyarak aptal gibi etrafta dolanırken, ben *dört* bebek taşıyorum!"

Adam, tüm aileden gelen homurdanmalar üzerine, "Bunun tekil bir spermatik başarı olduğunu kabul etmelisiniz," dedi.

Grant'in eşi Stephanie, "Bu *çok* iğrenç," dedi.

"Hepiniz bir avuç gevezesiniz." Linda kocasına baktı. "Bunu senin adamlarından öğrenmişler."

"Kevin biraz geveze," dedi Big Mac küçük kardeşi için. "Buna katılıyorum."

"Sen de öylesin canım," dedi Linda. "Ve şimdi paketleri, hüneleri, bebek yapma yetenekleri ve spermatik başarıları hakkında konuşmadan duramayan dört canavar geveze yarattık."

Tüm masa gülmekten kendini kaybetti.

Evan gözlerindeki yaşları silerek, "Annem söyleyince çok daha iğrenç oluyor," dedi.

"Sperm departmanında oldukça başarılı olduğumuzu kabul etmelisin anne," dedi Grant. "Şu anda tam da bu masada altı bebek var ve beş tanesi de etrafta koşuşturuyor."

Adam, "Ve hiçbirinizin unutmaması için dördünden de aynı anda sorumluyum," diye ekledi.

"Aman Tanrım," dedi Abby. "Lütfen o kokuşmuş çeneni kapatır mısınız?"

"Onu çok seviyorum," dedi Evan gülerek. "Seni hemen susturuyor."

Adam karısına sıırttı. "O da beni seviyor."

Mac, "Birinin yapması gerek," dedi.

Adam ve Abby'nin oğulları Liam mama sandalyesinde canlandı.

"Piehole," dedi gün gibi açık bir şekilde.

"*Kes şunu,*" dedi Abby dehşetle. "*Bu onun ilk kelimesi olamaz!*"

Stephanie, "Bu aile tam bir baş belası," dedi, "ve ben her dakikasına bayılıyorum."

Mallory ve Quinn o kadar çok güldüler ki birbirlerini tuttular.

"Sözünü geri al Liam! İyi bir çocuk gibi *anneciğim* de."

"Piehole."

Abby çığlık attı. "Yapamam!"

Liam'ın yüzü zevkle aydınlandı. "Piehole, piehole, piehole."

"Durdur şunu, Adam! Hemen şimdi!"

"Dostum, annen kötü, çok kötü bir şey söyledi ve onun söylediklerini söylememelisin, tamam mı?"

"Piehole."

Abby inleyerek yüzünü ellerinin arasına aldı. "Beni hemen vur." "Bebek kitabını çıkar," dedi Linda. "İlk kelime 'pasta deliği'."

Abby'den daha fazla inleme. "*Beş* tanesiyle nasıl başa çıkacağım?"

Grace, "Onları bu insanlardan uzak tutmanızı tavsiye ederim," dedi.

"Tüm sorunların kaynağı onlar gibi görünüyor."

"Evet!" Abby dedi ki. "Adam McCarthy ile evlenene kadar hayatımda hiç bu ifadeyi kullanmamıştım, o da beni buna itti."

Adam, "Pasta deliğimi seviyorsun," dedi. "Çok sayıda örnek sıralayabilirim.

."

Abby'nin eliyle ağzını kapatması onu susturdu. En azından şimdilik.

"Vazektomime geri dönelim," dedi Mac, ailesinin onu kabul etmesine minnettar olarak.

Birkaç dakikalığına endişelerinden uzaklaştı.

"O konuyu tamamen kapattık evlat," dedi Big Mac. "Önemli bir şey değil.

Hızlı bir çimdik, biraz çekiştirme ve on beş dakika içinde biter." "O tek bir çimdik, *top çuvalına bir atış*, baba."

Big Mac umursamaz bir el salladı. "Bir saniyede biter."

Mac o bir saniye içinde bayılmamayı umuyordu. Hayalarına iğne batırılacağı düşüncesi onu haftalardır geceleri uyutmuyordu. Birden fazla kez, iğnenin etle buluştuğu anı hayal ederken soğuk terler dökmüştü. Bu işlemin başka hiçbir kısmından korkmuyordu ama o iğne kabuslarına girmişti.

Ayrılırken aile üyelerinin her biri ona sarıldı ve sabah için ona -ve paketine- iyi dileklerde bulundu. Kapıları kilitleyip temizliği tamamladıktan sonra ışıkları kapatıp üst kata çıkarken, onları ağırlamaktan memnun olduğunu düşündü. Maddie, yatak odalarının en küçüğünde ikizler için hazırladıkları çocuk odasından çıkıyordu. Parmağını dudaklarının üzerine koyup yatak odalarını işaret etti.

Onu içeri kadar takip etti ve kapıyı kapattı. Çocukların her birinin odasında gece uyananları duyabilmeleri için monitörler vardı ve her zaman birileri gece uyanırdı. İkizler onlara katıldığından beri Bebekler ağlarken *herkesin* gece boyunca uyanması alışılmadık bir durumdu.

Güzel zamanlardı.

En güzel zamanlar.

İlk üç bebekten sonra -ve Connor'ı daha doğmadan kaybettikten sonra- Mac bu çılgınlığın sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordu ve ikizler son bebekleri olduğu için rahatlamaya ve kaosun tadını çıkarmaya karar vermişti. Connor'ı kaybetmek ona başka türlü sahip olamayacağı bir bakış açısı kazandırmıştı.

"Neden bu dalgın ifade?" Maddie dişlerini fırçalamak için banyoda onun yanında durduğunda sordu. "Vazektomi konusunda ciddi üzülmü olamazsın."

"Ben değilim."

"O zaman bu dalgınlık niye?"

"Connor'ı ve burada bizimle olmasını ne kadar çok istediğimi düşünüyordum."

"Ben de öyle," dedi iç çekerek.

Mac onun doğmamış oğullarının kaybına ne kadar üzüldüğünü herkesten iyi biliyordu.

"Tüm o kaos ve uykusuzluğa rağmen," dedi Maddie, "hiçbirini değişmezdim."

"Ben de öyle. Kaosun alternatifinin ne olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz." "Evet, kesinlikle."

"Çocuk sahibi olmayacağımızdan yüzde yüz emin misin?"

Ona ters ters baktı, kötücül bir bakış denedi ama başarısız oldu. "Ben "Çocuk sahibi olmayacağıma *yüzde bin* eminim."

"Madem eminsin o zaman."

"Mac! Vazektomi konusunda tereddüt ediyor olamazsın."

Vazektomi hakkında ikinci, üçüncü, dördüncü ve yüzüncü düşünceleri vardı. "O konuda değil. Sadece işimizin bittiğinden emin olup olmadığımızla ilgili. Ya bir ya da iki yıl içinde başka bebekler için can atarsak?"

"Eğer böyle bir şey olursa onlara babalık edecek başka birini bulurum."

Ona en karanlık kaşlarını çattı. "Bu hiç komik değil, Madeline."

"*Beşten* fazla çocuk isteyebileceğimi düşünmen de öyle! Biz *on yıl* boyunca ergenlik *yaşayacak*! Ben bittim, bittim, *bittim!*" "Yani bu konuda *emin* olduğunu söylüyorsun."

Gözlerini devirdi ve yatağa girdi. Adam hemen arkasındaydı.

Ona öfkelendiğinde bile, ki bu çoğu zaman böyleydi, yine de her gece yatakta onun yanına kıvrılıyor, kollarını ona sararken başını göğsüne yaslıyordu. "Oğullarımla son bir ziyarete ne dersin?"

"Kesinlikle olmaz. Şansım yaver giderse üçüzlere hamile kalırım." "Henüz tekrar hamile kalamazsın."

"Evet, yapabilirim. Ayrıca, altı hafta olmadı ve ikizlerden dolayı hâlâ çok ağrım var. O yüzden kaldır şu şeyi kovboy."

"İhtiyaç duyduğu anda kimsenin ona saygı göstermemesinden dolayı çok üzgün."

Maddie gülmekten kendini kaybetti. "Kendini *duyuyor* musun?"

"Kendi sesi olmayan birinin avukatlığını yapıyorum."

"Aklından geriye kalanları da kaybetmişsin."

"Doğurganlığımdan geriye kalanları kaybediyorum, sizinkiler sizde kalırken bu hiç adil değil."

"O ekipmanı bir daha kullanmak gibi bir planım yok." "Ama sende *kalabilir*."

"Aletin kesiliyormuş gibi davranmayı kes."

Geri tepen Mac eliyle paketini kapattı. "*Böyle bir şeyi nasıl söylersin?*"

Maddie güldü. "Tam bir bebeksin."

"Şu anda gelmiş geçmiş en büyük mücadelenin içindeyiz."

Maddie elini adamın göğsünde gezdirdi ve elini adamın önünden çekerek hemen sertleşen penisine ulaşmasını sağladı. "Görünüşe göre bana kızgın olan tek kişi sensin."

"O bir sürtük."

"O oldukça kolay biri."

"Sadece sen etraftayken."

"Elbette. Sadece o zaman ayağa kalkıp bir şeylere dikkat ediyor."

Bir şey yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, adam hemen boşalmanın eşiğine gelmişti ve kadın ona neredeyse hiç dokunmamıştı.

"Fark ettiği tek kişi sensin."

"Bana verdiği güzel bebekler için ne kadar minnettar olduğumu bilmesini istiyorum. Bunu bilmesini sağlar mısın?"

"Durmadığın sürece ona söyleyeceğimden emin ol-" Onu sıktığında nefesi kesildi ve sonra elini serbest bırakmasıyla doldurdu, gözleri ezici zevkten başının içinde geriye yuvarlandı.

"Onu düzgün bir şekilde uğurlayamadığım için üzgünüm. Umarım bu yeterli olur."

"Evet, bu yeterli. Kalbimin çarpıntısı durur durmaz Havlu." Kendini toparlamak için bir otuz saniye daha harcadıktan sonra ayağa kalkıp havluyu aldı ve elini temizlemek için kullandı. Sonra öptü arkasına. "Seni seviyorum, bana kötü davrandığında bile."

Gülümseyerek, "Ben de seni seviyorum ve yarın takım için bir tane almanı takdir ediyorum" dedi.

"İyileşene kadar bana bakar mısın?"

Kadının yine gözlerini devirmemeye çalıştığını anlayabiliyordu. "Tabii ki yapacağım."

"Vasektomiden sonra bebek yapan tüm erkeklerin gitmesi için *yirmi* boşalma gerektiğini biliyor muydunuz?"

"Yirmi, ha?"

"Öyle diyorlar. Başka bebek olmayacağından *kesinlikle emin* olmak istiyorsan bana bu konuda yardım etmen gerekecek."

Gözlerini faltaşı gibi açtı. "Daha fazla bebek olmaması için ne gerekiyorsa yapacağım, seni elli kez becereceğim."

"Bunu yazılı olarak alabilir miyim?"

Maddie o kadar çok güldü ki gözleri yaşardı. "Git uyu, seni aptal."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

F Ya da o hafta ikinci kez, Nina ertesi sabahki toplantıda gönüllüleri sorduğunda Jace elini kaldırdı. "Daha önce Biri," dedi, sadede gelerek. "Gerçekten hoşlandığım biri." "Bu harika, Jace," dedi Nina. "Ama sorunlu görünüyorsun."

"Altı yıldan fazla süredir ayıgım, bu yüzden çok erken değil. Daha çok, eski karımın hayatını mahvettiğim gibi onun hayatını da mahvedeceğimden endişeleniyorum ve bu kadının zaten uğraşması gereken yeterince saçmalık var. ile."

"Neden onun hayatını mahvedeceğini düşünüyorsun?" Mason sordu.

"Çünkü biriyle ciddi bir ilişki yaşadığım diğer tek seferde de böyle oldu. Onun için bir kabus yarattım ve iki çocuğumuzu tek başına büyütmesi için onu terk ettim."

"O zamanki halinle şimdiki halini kıyaslayamazsın Jace," dedi Quinn. "O zamanlar uyuşturucu bağımlısıydın. Şimdi iyileşme sürecindesin ve yıllardır iyileşiyorsun."

"Lisa'ya verdiğim zarar, uyuşturucuyla olan sorunlarımın çok ötesine geçti."

"Mallory düşünceli bir tavırla, "Onunla henüz barışmamış olman ve bu durumun seni yeni bir ilişkiye tam anlamıyla bağlanmaktan alıkoyuyor olması mümkün mü?" diye sordu.

"Onunla barışamam. O öldü."

Nina, "Bu da sizi yeni biriyle ilerlemekten alıkoyabilecek, onunla bitmemiş bir iş bırakıyor" dedi.

Jace bunu düşündü. "Evet. Sanırım bu mümkün."

"Nereye gömüldüğünü biliyor musun?" Jeff sordu.

Toplantıdaki varlığı Jace'in Cindy'yle olan yeni ilişkisinden bahsetmek isteyip istemediği konusunda duraksamasına neden olmuştu. Onların tavsiyelerine riske atacak kadar çok ihtiyacı olduğuna karar vermişti.

"İhtiyacım var. O burada, adada."

Jeff, "O zaman belki gidip onunla konuşur, kalbinden geçenleri ona anlatır ve aranızdaki buzları eritirsin," diye önerdi. "Onunla yüz yüze konuşabilmekten başka en iyi şey bu olabilir."

Genç adamın içgörüsü karşısında şaşırان Jace, "Sanırım bunu deneyebilirim. En büyük özrü ona borçluyum ama bunu sembolik olarak bile yapabiliyorsam bu Cindy'ye de çuvalamayacağım anlamına gelmez."

"Kız kardeşim Cindy mi?" Jeff gözlerini

kocaman açarak sordu. Jace başıyla

onayladı.

"Oh, şey..." Jeff dedi ki. "Orada dikkatli olmanız gerekiyor."

"Biliyorum ve bu yüzden bu kadar endişeliyim. Ondan çok hoşlanıyorum ve sanırım o da benden hoşlanıyor ve şimdi oda arkadaşınız, bu yüzden riskler daha da yüksek. Onunla işleri berbat edemem. Yapamam işte."

Diğerlerinin iyiliği için Jeff, "Ailemizin babamla yaşadıklarının bir kısmından bahsettim," dedi.

Jeff toplantılarda babaları hakkında konuşurken, Jace ayrıntıların çoğunu Cindy'den öğrenmişti. "Evet, Cindy de benimle bu konuda biraz konuştu. Tatlı, nazik ve güçlü biri ama saklamaya çalıştığı bir kırılmanlığı da var," dedi Jace, kardeşinin her sözüne dikkat kesildiğinin farkındaydı. "Onu incitmeye asla dayanamam."

"O zaman yapma," dedi Quinn, her zamanki gibi açık sözlülüğüyle. "Sadece yapma. Gel, orada ol, onu hayal kırıklığına uğratma. Onu incitmekten bu şekilde kaçınabilirsin."

"Kulağa çok basitmiş gibi geliyor," dedi Jace.

Quinn karısının elini tuttu. "Öyle." Devam etmeden önce durakladı. "Bakın, hepimiz bir şeyler yaşadık, yoksa her gün burada bunları konuşuyor ve ayık kalmaya çalışıyor olmazdık. Değer verdiğimiz insanları hayal kırıklığına uğrattık, işleri berbat ettik, gurur duymadığımız şeyler yaptık. Ama bu ileride daha iyisini yapamayacağımız anlamına gelmez. Birinin sevgisine layık olmak her gün çaba gerektirir, ama bu çabaya değer."

Mallory gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Ne?" diye sordu, biraz sinirlenmiş görünüyordu.

"Tek seferde bu kadar çok şey söylediğini hiç duymamıştım."

"Evet, söyledin. Düğünümüzde bundan daha fazlasını söyledim."

"Sanırım yaptınız ve PS, Dr. James her gün ortaya çıkma ve ilişkimizde mevcut olma konusunda çok iyi. Ama ikimiz için de her zaman böyle değildi. Şu anda bulunduğumuz noktaya gelmek için çok çalışmamız gerekti."

"Mason, "Eğer emek vermeye istekliyseniz, ödüller inanılmaz olabilir" dedi.

"Ve bilmesi gerekirdi." Mallory ona sırtıttı. "Jordan'la birlikte bok içindeki bir domuz kadar mutlu."

"Oink," dedi Mason, diğerlerini güldürerek.

"Hepinizin hayatı birbirine çok bağlı."

"Sen de öyle Jace," dedi Nina. "Kendini küçümsememelisin." "Ben başkasının büyüttüğü iki çocuğu olan eski bir barmenim. Ben olsam hayatımı hiçbir şekilde bir arada düşünemiyorum."

Mason, "Altı yıl önce nerede olduğunuza bir bakın," dedi. "Olmak istediğiniz yere varmak için ne kadar yol kat etmeniz gerektiğinden ziyade ne kadar yol kat ettiğinizi düşünün."

"Mason iyi bir noktaya değindi," dedi Nina. "Ne olursa olsun, bu programda ve ayık bir yaşamda en iyisini yapma eğiliminde olan kişilerin geçmişte olanlardan gerçekten pişmanlık duyan ve gelecekte daha iyisini yapmak isteyen kişiler olduğunu görüyorum. Bu kişiler en çok çalışma eğiliminde olanlardır."

ayıklıklarını korumak ve gelecek için daha iyi bir rota çizmek. Sizde bu nitelikleri görüyorum."

"Sevindim," dedi Jace, onun sözlerinden etkilenerek, "ama kendimi henüz tamamlanmamış bir çalışma gibi hissediyorum."

"Hepimiz öyleyiz," dedi Mason. "Jordan'la ilk birlikte olduğumda Onun gibi bir kadının bende ne bulduğunu hayal bile edemezdin. Kendimden bu kadar şüphe ettiğim için neredeyse her şeyi mahvediyordum. Kendini temiz bir sayfa gibi düşünmelisin. kuru silinebilir tahta, yepyeni bir resim oluşturmak için kullanabileceğiniz yeni bir işaretleyici setiyle temizlenir."

"Bu çok derin, Mason," dedi Nina. Mason gözlerini devirdi. "Sen öyle diyorsan öyledir."

"Ben de öyle diyorum," diye yanıtladı Nina. "Bu metafor hakkında ne düşünüyorsun, Jace?" "Hoşuma gitti."

Mallory, "Mason'ın metaforuna devam edecek olursak," dedi, "bu Geçmişte yaptığınız hataları bir kenarda, bir daha yapmamanız gerektiğini size hatırlatacak güvenli bir yerde saklayın."

Jace sırtarak, "Siz bu işte çok iyisiniz," dedi.

Mallory, "Hepimiz sizin bulunduğunuz yerde bulunduk," dedi. "Yeniden inşa etmenin ne kadar zor olduğunu anlıyoruz, ancak bu çabaya değdiğini gördük. Ödüller muazzam olabilir."

Diğerleri de başarıyla onayladı.

"Beni dinlediğiniz ve olağanüstü tavsiyeleriniz için teşekkür ederim."

Quinn gülümseyerek, "Her gün aynı saatte ve yerde buradayız," dedi.

"Bunun için çok minnettarım." Jace ne kadar hafiflediğine şaşırmişti. Kendisi için çok önemli hale gelen bu grupla endişelerini paylaştıktan sonra kendini iyi hissetmişti. Mallory, Quinn ve Mason onu tekrar kahve içmeye davet ettiklerinde memnuniyetle kabul etti.

Toplantıdan sonra Jeff onu kenara çekti. "Söylediklerini duydum ve gösterdiğin çabaya saygı duyuyorum ama lütfen... Kız kardeşim çok özel. Lütfen ona karşı iyi ol."

"Söz veriyorum yapacağım. O benim için de çok özel." Jeff başını salladı, Jace'in söylediklerinden tatmin olmuş görünüyordu.

Jace elini Jeff'e uzattı, o da sıktı. "Ona göz kulak olduğun için teşekkürler ve belki de AA toplantısında ondan bahsettiğimi ona söyleme?" Jeff gülümsedi. "Yapmayacağım."

Quinn, Mallory ve Mason'ın onu beklediği kilisenin otoparkında ayrıldılar. Rebecca'nın yerinde oturduklarında Önlerinde kahveler ve kekler duran Jace, toplantıda paylaştıkları bilgiler için onlara tekrar teşekkür etti.

"Her şeyi doğru yapıyorsun," dedi Quinn. "Önemli olan da bu - ve Cindy için de önemli olacak."

"Bir yanım onu rahat bırakmam gerektiğini düşünüyor. O kadar çok şey yaşadı ki. Eminim benim bile bildiğimden çok daha fazlasını."

"Çok fazla," dedi Mason. "Babası pisliğin teki ve yüksek rütbeli bir subay olduğu için yıllarca yaptığı pislik yanına kâr kaldı."

"Onun için bundan nefret ediyorum. Hepsi için. Muhasebeci ya da onun gibi bir şey olan hoş, karmaşık olmayan bir adamı hak ediyor."

Mallory kahkahalarla güldü. "Neden herkes muhasebecilere bok atıyor?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir doktor ya da itfaiyeci de onun için iyi olurdu."

Mason gülümseyerek, "Hepimiz kapıldık," dedi.

Mallory Jace'e, "Sen çalışkan bir adamsın," dedi. "Bir kadın için önemli olan da budur. Cindy senin barmen olmanı umursayacak bir tip değil."

"Sayende tesisatçı da olabilirim." "Oh, Mac mi aradı seni?"

"Söyledi ve gelecek hafta onunla buluşmam gerekiyor. Yönlendirdiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bugün vazektomi için anakaraya gidiyor, ama bunu sana söylediğimi belli etme. Sanki hayatında vazektomi yaptıran ilk adammış gibi davranıyor."

bir tane al."

"Kardeşine karşı nazik ol bebeğim," dedi Quinn. "Penisle ilgili her şey bizim türümüz için travmatiktir."

"Dün gece onu duydun," dedi Mallory. "O bir deli."

"Bunu dün gecedен çok önce de biliyorduk," diye yanıtladı Quinn.

Mallory, Jace'in iyiliği için, "Merak etmeyin," diye ekledi. "O harika bir

iş adamı. O sadece özel hayatında deli."

"Öğrendiğim iyi oldu," dedi Jace, Mac'i tarif ederken eğlenmişti.

Mallory, "Onun için çalışmanın işine yarayabileceğine sevindim," dedi.

"Eski alpaka çiftliğini bir düğün ve etkinlik mekanına dönüştürmek için büyük planları var, bu bizim son aile şirketi girişimimiz."

"Kontrol etmek için sabırsızlanıyorum."

Ayrıldıktan sonra Jace spor salonuna gitti ve sonra duş almak için eve gitti. Cindy'yi orada bulunca şaşırdı. "Bugün çalışmıyor musun?"

"Randevularım arasındayım ve öğle yemeği için eve geldim."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyiyim ama bugün ağırdan alıyorum. Migrenden sonra birkaç gün boyunca hep bitkin olurum."

"Randevularınızı yeniden düzenleyemediniz mi?"

"Hayır, eğer kaçınabilirsem bunu asla yapmam. İnsanlar bana güveniyor ve ben de onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Ama eğer hastaysan..."

"Birkaç saç kesimi ve birkaç renk işleminden daha kötüsünü atlattım."

"Gerekirse yerinize bakabilecek biri var mı?"

"Chloe'yi arayabilirdim, ama bunu vahim durumlar için saklamaya çalışıyorum. Bu hafif bir durumdu."

"Bana pek ılımlı gelmedi."

"İnanın bana, olabileceklerin yanında bu hiçbir şeydi. Bu bir Böyle bir şey yaşamayalı birkaç yıl oldu. Bugünlerde daha iyi ilaçlar kullanıyorum."

çoğu zaman çalışır."

"Umarım bir daha gerçekten kötü bir şey yaşamazsın."

"Ben de öyle. En kötüsü ve genellikle birkaç gün sürüyor, bu süre zarfında kelimenin tam anlamıyla zar zor işlev görebiliyorum. Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senin günün nasıl geçti?"

"Harika. Muhtemelen leş gibi kokuyorumdur. Spor salonundan yeni geldim." "Ben hiçbir koku almıyorum."

"Belki de biraz daha yaklaşmalıyım," dedi hınzır bir sırıtışla.

Cindy güldü ve elini kaldırdı. "Senin sözüne güveniyorum. Bir ara spor salonuna gitmek istesem, bana orada ne yapacağımı gösterir misin? O işlerde berbatımdır."

"Seni eğitmekten mutluluk duyarım. Ne zaman istersen." "Pazar ve pazartesi günleri izinliyim."

"O günlerden herhangi biri benim için uygun. Bana haber verin yeter."

"Spor salonu hakkında gitmekten çok konuşmaya meyilliyim, bakalım olacak mı? Sandviç ister misin?"

"Tabii, sakıncası yoksa."

"Benim için sakıncası yok."

"Hızlıca bir duş alacağım. Hemen dönerim." "Burada olacağım. Bir sonraki randevum saat bir buçukta."

Birlikte geçirecekleri bir saatleri vardı. Jace bunu en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeydi.

Jace ile verandada beklenmedik bir öğle yemeği Cindy'nin gününün en önemli anıydı. Duştan sonra o kadar güzel kokuyordu ki tek yapmak istediği Onu içine çek.

"Spor salonunda antrenman yapman karşılığında saçını kestirmeme ne dersin?" diye sordu. "Elbette, bunu yapabiliriz. Ne zaman yapmak istersin?"

"Ne zaman vaktin olursa."

"Yarın gidiyorum."

"Yarın işe yarar. Sandviç için teşekkür ederim. Ekmeğe, hindiye ve peynire ne yaptınız bilmiyorum ama yediğim en iyi hindili sandviçti. Eğer saç kesmek sana göre değilse, sandviç sektöründe kariyer yapabilirsin."

"Nasıl istersen, büyücü." "Hey, Cindy?"

"Evet, Jace?"

"Dün gece baban ve diğer şeyler hakkında söylediklerini duydum ve bilmeni isterim ki... Seni asla incitmemek için elimden geleni yapacağım. Ve eğer yaparsam? Bana söylemeni istiyorum, tamam mı?"

"Ben... Evet, sana söyleyeceğim."

"Umarım bunu söylememde bir sakınca yoktur."

"Sorun değil." Ve ferahlatıcı, diye düşündü ama söylemedi. Yıllar geçtikçe erkeklerden ve oynadıkları oyunlardan o kadar sıkılmıştı ki, flört etmekten ve bununla birlikte gelen her şeyden kaçınmaya başlamıştı. Erkek arkadaşına benzer bir şey yaşamayalı yıllar olmuştu. Dallas'taki dükkândaki kızlar onu hep tavlamaaya çalışmışlardı, ta ki o defalarca hayır diyene kadar, sonunda ondan vazgeçmişlerdi. Bu onu rahatlatmıştı. "İşe dönsem iyi olacak."

"Daha sonra beni görmeye gelecek misin?"

"Eve gittiğimde nasıl hissedeceğimi göreceğim."

"Seni görmeyi umuyorum, ama sadece kendini iyi hissediyorsan."

"Gitmem gerek. En sevdiğim müşterim gelecek, büyükanmem."

"Keyfini çıkar."

"Her zaman öyle."

Cindy gülümseyerek ve el sallayarak yanından ayrıldı ve onunla vakit geçirdikten sonra kendini enerjik hissederek işinin başına döndü. Ve onu incitmemekle ilgili söyledikleri... Bunların ne kadar büyük bir hediye olduğunu bilmesine imkân yoktu.

kelimeler ona iyi gelmişti. Hayatında o kadar çok acı çekmişti ki, şimdi tek istediği huzur ve uyumdu, bu yalnız kalmak anlamına gelse bile.

Bunu, ilişkilere eşlik ediyor gibi görünen dramaya tercih ederdi.

Salonun kapısına yaklaştığında, büyükannesi sokağın karşısından el salladı.

Cindy, Adele'in adımlarında bir sıçramayla caddeyi geçmesini izlemeden önce her iki yöne de baktı.

"Otele park ettim." Cindy'ye sarıldı ve onu öptü. "Umarım Owen ve Laura beni çektirmezler."

Cindy güldü. "Buna cesaret edemezler."

Büyükannesinin sakinleştirici varlığı, kendini bildi bileli olduğu gibi Cindy'nin ruhuna merhem olmuştu.

"Buraya gelmek için sabırsızlanıyordum. Bu saçlarım çok saçma." Parmaklarını bembeyaz saçlarında gezdirdi. "Büyükbabam tekir gibi uzadığımı söyledi."

Cindy kahkahalarla güldü. "Henüz kefal değil ama o yöne doğru gidiyor. Merak etme, seni hemen düzelteceğim."

"Sihirini konuştur aşkım ve bana olan biten her şeyi anlat."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

CIndy büyükannesinin üzerine bir pelerin geçirdi ve yerine oturttu. "Bakalım... Dün gece migrenim tuttu ama bugün kendimi daha iyi hissediyorum."

"Yeni ilaçlar için Tanrı'ya şükür, ha?"

"Sen söyledin. Jace adında yeni bir oda arkadaşım var ve o... şey... ondan çok hoşlanıyorum."

Adele'in gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. "Çok özel biri olmalı. Onlardan hiç hoşlanmıyorsun."

"Biliyorum ve öyle de. Özel, yani." Cindy, Adele'in saçını yıkayabilmek için sandalyeyi çevirdi.

Büyükannesi tekrar dik oturduğunda, "Bana bu adam hakkında sevdiğin her şeyi anlat," dedi.

"Bazıları sizi üzebilir."

Adele elini umursamaz bir tavırla salladı. "Bir zamanlar kızımın genç ve gösterişli bir subayla evlendiğini gördüğümde çok heyecanlanmıştım. Bak

nasıl sonuçlandı. Bugünlerde görünüş ve referans gibi şeylerle çok daha az ilgileniyorum."

"Jace hapiste yatmış." Ona detayları anlattı ve Seamus ile Carolina O'Grady tarafından büyütülen iki oğlundan bahsetti.

"Biliyorsun... Çocukların annesi öldüğünde babalarını düşündüğümü ve bir noktada yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ettiğimi hatırlıyorum."

"Hayatlarını zaten olduğundan daha fazla altüst etmemeye kararlı. Şimdilik onu Seamus'un bir arkadaşı olarak açıklıyorlar."

"Kendisi için en iyi olandan ziyade çocuklar için en iyi olanı yaptığı için onu takdir ediyorum."

"Ben de istiyorum."

"Karakteri hakkında çok şey söylüyor." "Katılıyorum."

"Seksi mi?"

"Büyükanne!"

"Peki, öyle mi? Ve ikimiz de bunun önemli olduğunu bildiğimiz halde telaşlanıp önemsizmiş gibi davranma."

"Kötü çocuk tarzında çok yakışıklı, kol dövmele ve kas üstüne kasları var."

"Kulağa nefis geliyor," dedi Adele.

Cindy büyükannesinin yüz ifadesine bakarak delice kıkırdadı. "Büyükbaban eskiden kötü bir çocuktur."

"Değildi!"

"Evet, o da öyleydi. Bütün kızlar onu istiyordu ve o da onları neşeli bir kovalamacaya sürükledi."

"Elimden geleni yapsam bile bunu hayal edemiyorum." Büyükbabası altın kalpli, tatlı, nazik, yaşlı bir adamdı.

Çantasını işaret etti. "Telefonumu al." Cindy onun için aldı.

Büyükannesi aradığı şeyi bulurken, Cindy ona kefal görünümünü ortadan kaldıracak bir düzeltme yaptı.

"Bak." Adele telefonunu kaldırarak Cindy'ye genç Russ'ın bir arabaya yaslanmış, kollarını çıplak, kaslı göğsünün üzerinde kavuşturmuş, saçları dağılmış ve çenesine bıyıklar serpilmiş bir fotoğrafını gösterdi. "Çok seksi, değil mi?"

"Ben, şey... Evet, sanırım öyle."

"Tanıdığım en seksi adamdı ve hâlâ da öyle. Eğer bir erkekle bir ömür geçirecekseniz, bunu sizin için bu şekilde yaptığından emin olun, yoksa başınıza beladan başka bir şey gelmez."

"Evlilik öncesi seksi savunmuyorsun, değil mi Gram?"

"Test sürüşü yapmadan araba almazsın, değil mi?" "Büyükanne!"

"Peki, sen?"

Cindy gülmekten ve utançtan ölmek istiyordu. "Hayır, yapmazdım."

"O halde, mümkün olan her şekilde, özellikle de yatak odasında en iyi oyununu oynadığından emin olmadan kendinizi bir erkeğe zincirlememelisiniz. Ya da arka bahçede. Ya da tekneniz nerede yüzüyorsa. Dışarıdaysanız polise yakalanmayın yeter."

"Benim duymadığım bir felç mi geçirdin?"

Adele'in kahkahası dükkânda yankılandı. "Çok bilmişlik yapma, Cynthia."

"Annem felç geçirdiğini ve bize söylemediğini biliyor mu?"

"Annen, annesinin yaşlı bir kadın olabileceğinin ama deposunda hâlâ benzin olduğunun farkında." Cindy'ye aynada şımarık bir bakış atarak, "Büyükbaban da farkında" diye ekledi.

"Lalalalalala, seni duyamıyorum."

"Seksi Jace'ini bir gezintiye çıkar ve sonra bana teşekkür et." "Hava durumu hakkında ne duyuyorsun?"

Bu, uslanmaz büyükannesinin daha fazla kahkaha atmasına neden oldu.

Cindy saçlarını kuruturken Adele'in söylediklerini düşündü ve haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Ve Cindy kesinlikle yeni ev arkadaşıyla meşgul olmaya karşı değildi. Taşındığından beri en büyük endişesi, ona romantik bir şans verirse ve işler yolunda gitmezse evde yaşayacağı gariplikti. Ama böyle bir şey olursa seçenekleri vardı. Yapabilirdi

Kiralayacak yeni bir yer bulana kadar kısa bir süreliğine annesi ve Charlie'nin yanına taşındı.

Yetiştirilme tarzının mirası, kendini rahatsız edici bir durumda bulduğunda her zaman bir çıkış stratejisine sahip olmasıydı. Nerede olursa olsun ya da ne yaparsa yapsın, sırtını duvara yaslar, bir gözü de kapıda olurdu, böylece gerektiğinde oradan ayrılabilirdi. Mecazi anlamda söylüyorum.

Çekip gitmek onun için neredeyse ikinci doğasıydı. Neredeyse çok kolaydı ve çıktığı diğer erkekler onu savaşmadan pes etmekle suçlamıştı.

Sorun da buydu. İçinde hiç mücadele kalmamıştı. Eğer bir kavga olacaksa, o gitmişti. Bir keresinde, Dallas'a döndüğünde, dükkânda iki iş arkadaşı arasında öyle bir tartışma çıkmıştı ki, eski travma her zaman orada olduğunu hatırlatmak için yeniden ortaya çıktığında Cindy'nin kalbi saniyeler içinde hızla çarpmış ve elleri titremeye başlamıştı. Arka kapıdan çıkıp doğruca eve gitmek üzere arabasına yürümüşü.

Laverne daha sonra arayıp özür dilemiş ve bağırış çağırışa karışan iki kadının kovulduğunu söylemişti. Cindy'nin tartışmanın etkisinden kurtulup kendini yeniden hissetmeye başlaması bütün gecesini almıştı.

Saç kurutma makinesini kapattı ve fırçayı büyükannesinin yumuşak beyaz saçlarında gezdirdi. Sonra Adele'in her zaman istediği bukleleri tepeye ekledi ve biraz sprey ekleyerek tekrar taradı. "Ne düşünüyorsun?"

"Sen bir sihirbazsın."

"Sadece üzerinde çalışabileceğim güzel bir konu olduğunda."

Büyükannesinin yanağına bir öpücük kondurdu, pelerini çözdü ve Adele'in boynundaki birkaç tel saçı taradı.

Adele seksen beş değil de altmış yaşındaymış gibi ayağa kalktı ve Cindy'yi sıcak bir kucaklamayla sardı, Dior parfümünün kokusu Cindy'nin hayatının en güzel zamanlarına dair binlerce anıyı geri getirdi. "Teşekkür ederim, aşkım."

"Her zamanki gibi benim için bir zevk ve bu seferkinin benden olduğunu hatırlatmak isterim. Geçen sefer ödemene izin vermiştim."

"Yeteneklerini bedavaya veremezsin," dedi, Cindy ondan ödeme almayı her reddettiğinde yaptığı gibi.

"Yeteneklerimi istediğim zaman sana verebilirim, hepsi bu." "Yaşlı büyükannen için çok taze."

"Büyükanнем yaşlı değil."

"Ama torunum taze."

Cindy güldü ve ona tekrar sarıldı. "Seni çok seviyorum." "Seni daha çok seviyorum."

"Asla olmaz."

"Senin Jace'inle ne zaman tanışabilirim?" "O benim Jace'im değil."

Adele kaşlarını kaldırdı. "Ama olabilir mi?" "Sanırım. Belki de."

"Harika, peki onunla ne zaman tanışabilirim?" "Yakında."

"Bu konuda seni tutacağım. Ve ne dediğimi unutma - onu bir gezintiye çıkar, aşkım. Denemezsen bilemezsin." Bununla birlikte, Cindy'nin yanağını öptü ve kapıdan çıkarken gösterişli bir el salladı.

Cindy, kızının bir şey almaktan başka ne düşünebileceğini merak ediyordu.

Büyükanнесi bu düşüncayı aklına soktuğuna göre Jace'i gezdirmek istiyordu. Zaten kendi başına düşünmediğinden değil, ama daha iyi bir kelime bulamadığı için Adele'in "izni" bunu olduğundan daha da cazip hale getirmişti.

Hayalarına aldığı darbe Mac'in korktuğu gibi bir kâbus olmuştu. Feribotla eve dönerken kamyonetinde oturmuş, yaralı aletinın üzerine buz torbası koyarken, iğnenin kendisine doğru geldiğini hatırladığında soğuk terler dökmemesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Babası onunla gelmeyi ve onu eve bırakmayı teklif etmişti ama Mac bunun gerekli olmayacağını söylemişti.

Gelmesine izin vermeliydi. Gitmesine izin vermeden önce hafif sakinleştiricinin etkisinin geçmesi için saatlerce beklemek zorunda kalmıştı. Prosedürden sonra her parçasını jöle gibi hissettiği için araba kullanmak beklediğinden çok daha karmaşık olmuştu.

Ve evet, Maddie'nin ağrı kesici kullanmadan helikopterde ikiz doğurması da dahil olmak üzere bebek doğurması karşısında şikâyet edecek hiçbir şeyi olmayan koca bir bebek gibi davrandığının farkındaydı. Buna kıyasla bu çocuk oynucağıydı, tek farkı çok acımasıydı.

Eve gitmeden önce kendini toparlaması gerekiyordu. Maddie, çocuk sahibi olmak için yaşadıklarına kıyasla önemsiz bir prosedür yüzünden mızızlanmasına katlanamazdı. Bunun için iyi bir zamandı.

Bu gece Joe'nun anakaradaki evinde kalması gerektiğini fark etti, böylece kendisiyle alay edecek bir seyirci olmadan gönlünce sızlanabilirdi.

Joe'dan bahsetmişken, kayınbiraderi ve hayat boyu en iyi arkadaşı olan Mac'i aradı. O ve Mac'in kız kardeşi Janey, Janey veterinerlik okulunu bitirirken çocukları ve evcil hayvanlarıyla birlikte Ohio'da yaşıyorlardı.

"Hadım bu mu?" Joe cevap verince sordu. "O

kadar ileri gitmedi, teşekkürler İsa."

Joe'nun kahkahası telefonda çınladı. "Çok acıyor, değil mi?" "Evet!

Bunu bana neden söylemedin?"

"Çünkü öyle yapsaydım korkup kaçardın ve Maddie senden boşanırdı."

"Bunun ne kadar kötü olacağını bana söylemediğin için senden

nefret ediyorum." "Sadece bir ya da iki gün sürecek ve sonra iyi

olacaksın. Neredesin?" "Feribotla adaya dönüyorum."

"Kendin mi sürdün?"

"Evet."

"Bu aklına gelen en iyi fikir değildi."

"Biliyorum. Bunu zor yoldan öğrendim."

"Zor' deme."

Mac yüzünü buruştururken bile güldü. "Bundan sonra bir daha asla sertleşemeyeceğim."

"Evet, yapacaksın ve daha fazla bebek endişesi olmadan meşgul olabilirsin."

"Bu doğru."

"Ancak numunenin alındığından emin olmak için altı hafta içinde numune almanız gerekiyor." "Bekle, ne? Olmamış olması mümkün mü?"

"Taburcu talimatlarını okumadın mı?" "Henüz okumadım."

Joe güldü. "Tüm yüzücülerin gittiğinden emin olmak için altı hafta sonra kontrol etmelisin."

"Ya değillerse?"

"İleri tedavi için geri dönmeniz gerekiyor."

Mac inledi. "Yüzücü olsam da olmasam da oraya bir daha asla geri dönmeyeceğim." "Çekildiğinden emin olmalısın, yoksa başka bir ve korkarım ki bu gerçekleşirse cefakâr eşiniz sizi öldürür." "Sizinle aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama..."

"Sonra da hazır olduğunuzdan emin olmak için bir fincan dolduruyorsunuz. Bunu muhtemelen klinikte sizin için yapabilirler."

"Bugün bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Evet, sıyrık iyileşene kadar ellerini çek."

"Bu kadınlar için yaptığımız şeyler."

"Evlilik danışmanınız olarak, eve döndüğünüzde bu düşüncenizi kendinize saklamanızı tavsiye ederim."

"Bundan bu kadar keyif almaya gerek yok."

"Neden olmasın? Bunun için büyük bir bebek gibi davranacağını biliyordum. Hepimiz biliyorduk." "Kim biliyordu?"

"Tüm aileniz. Mac'in Vasektomi grup sohbeti var." "Yok!"

"Evet, var." "Bunu kim başlattı?"

"Şey, söylemeye korkuyorum."

"Eminim Janey'dir."

"Bunu düşünemediği için üzgün olduğunu söyledi ama suçluyu biraz daha yakında aramanız gerekiyor."

"Maddie?"

"Bunu benden duymadınız."

"O hain."

"Gerçekten şaşırmış olamazsın."

Mac bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz."

"Senin için bu kadar mükemmel olmasına bayılıyorum."

"Evet, öyle, morarmış ve hırpalanmış taşaklarımı patlatırken bile."

"Özellikle o zaman."

"Kapa çeneni. En iyi arkadaşım olman gerekiyor, bu da her zaman benim tarafımda olman anlamına geliyor."

"Ben senin tarafındayım ama o çok komik."

"Hem benim tarafımda olup hem de onun komik olduğunu düşünemezsin. Bu işler böyle yürümez. Sana anaokulundan beri arkadaş olduğumuzu hatırlatırım."

Joe o kadar çok gülüyordu ki, hırıltılı bir ses çıkardı. "Sen tam bir aptalsın. Seni böyle paran için koşturmasına bayılıyorum."

"O bir velet ve bunun bedelini ödeyecek."

"Eminim çok korkuyordur."

"Feribot limana yanaşıyor. Eve gitmeli ve kadınımı kontrol altına almalıyım."

"Nasıl gittiğini bana haber ver." "İlk öğrenen sen olacaksın."

"Umarım çişin yakında daha iyi gelir."

"Ben de öyle."

"Hayatta kalacaksın. Söz veriyorum."

"Bildiğim iyi oldu."

"Yarın seni kontrol
edeceğim." "Görüşürüz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

M

ac motoru çalıştırmak için öne doğru eğilirken inledi, bu küçük hareket bile midasını bulandırmaya yetmişti.

Ağrı. Doktor, uyuşturma ilacının etkisi geçtikten sonra acıyacağını söylemiş ve hemen ağrı kesici haplara başlamasını tavsiye etmişti. Ama Mac önce eve gitmek istiyordu. Şimdi, yeterince çaresizdi ve yeterince yakındı.

-Sweet Meadow Çiftliği Yolu'na giderken bir hap patlatmak için.

Çocukların üzerine çullanacağını ve bu gece bunun mümkün olamayacağını düşününce yüzünü buruşturdu.

Garaj yoluna doğru sağa döndüğünde, evdeki tüm ışıkların açık olduğunu fark etti, bu da her zamanki gibi iş anlamına geliyordu. Annesi bir keresinde bunun iyi yaşanılan bir evin işareti olduğunu söylemişti. Ona göre bu aynı zamanda yüklü bir elektrik faturasının da işaretiydi. Thomas'ı elektrik tasarrufu konusunda desteklemeye çalışıyor, ışıkları kapatmayı haftalık harçlığının bir parçası haline getiriyordu. Belli ki en büyük oğlu bugün bu işte başarısız oluyordu.

Mac park etti, motoru kapattı ve evde olduğu için rahat bir nefes aldı. Hayatta kaldığını ve adaya döndüğünü bildirmek için ailesine hızlı bir mesaj gönderdi ve ardından buz torbasını da yanına alarak yavaş ve dikkatli bir şekilde kamyonundan indi. Güverteye çıkan her adım bir öncekinden daha çok canını yakıyordu ve tepeye ulaştığında kan ter içinde kalmıştı. Sürgüyü kaydırarak açtı ve kaosun içine adım attı.

Thomas, Hailey'i odanın içinde kovalarken bebek Mac, nam-ı diğer Trip -buna asla alışamayacaktı- Maddie ılık atan bebeklerle hokkabazlık yaparken arkalarında dolaşıyordu. Ev tam bir enkazdı, oyuncaklar bir uçtan diğ r uca saçılmıştı.

Hailey onun içeri girdiğini gördü ve ona doğru koşarken bir ılık attı.

Mac kızın kendisine çarpmasını engellemek için ellerini uzattı. "Sakin ol tatlım. Babanın canı yanıyor."

"Sana ne demiştim, Hailey?" Maddie söyledi. "Bu gece babama karşı nazik olmalıyız."

" zg n m, Dada."

Mac eğilip onun başının üstünü öptü. "Sorun değil. Bana göz kulak olur musun?"

Küçük kızı başını salladı ve onu kanepeye götürmek için elini uzattı, bebekleri, kamyonları ve legoları kanepenin üzerinde hareket ettirebilmek için onu serbest bıraktı.

yastıkları da diğ r oyuncaklarla birlikte yere attı. "Buralarda işler nasıl gidiyor diye sorardım ama görebiliyorum," dedi kendini yavaşca kanepeye bırakırken.

"Bugün de öyle bir gündü," dedi Maddie, Emma'yı kucaklayıp ona bir torba donmuş bezelye getirirken.

"Bu ne için?" diye sordu sebzelere.

"İnternette buz torbası olarak işe yaradıklarını okudum."

"Ah, anladım. Teşekkürler." Bezelyeleri kuşağına koydu. "Kelsey nerede?"

"Eve gideceğini biliyordum, o yüzden yirmi dakika önce ıktı. Gitmeden önce temizledi ve o zamandan beri başardıkları şey bu."

"Eyvah," dedi dağınlık için. "Telefonunu bir saniyeliğine ödünç alabilir miyim?" "Elbette." Telefonu şortunun cebinden çıkardı ve ona uzattı. "Seninkinin nesi var?"

Şifresini tuşladı. "Mac'in Vazektomi grubu sohbeti yok, çünkü katılmaya davet edilmedim."

Telefona doğru atıldı. "Mac! Onu bana geri ver!"

Acıya rağmen onu karısının ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Sevgili karımın benim hakkımda neler söylediğini görene kadar olmaz."

"Hepsi iyi eğlenceler."

"Bugün yaşadıklarımın iyi *ya da* eğlenceli hiçbir yanı yok."

"Vajinandan ekstra büyük bir balkabağı çıkarmak gibi bir şey miydi? Bir arkadaşımı soruyorum."

"Vajinam olmadığı için kesin bir şey söyleyemem. Size söyleyebileceğim tek şey, taşaklara iğne batırmanın kabus gibi bir şey olduğudur."

Parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Benim zavallı, zavallı bebeğim." "Samimi olmaya bile çalışmıyorsun."

"Ben de öyle! Canın yandığı için üzgünüm ve sana donmuş bezelye getirdim." "Her neyse. Git çocuklarımızla ilgilen. Benim okumam gereken şeyler var."

"Mac, hadi ama. Sadece şakalaşıyorduk. Bunu nasıl öğrendin?"

"Kaynağımı asla açıklamayacağım. Bu ilginç bir okuma. Sonrasında geceyi hastanede geçirmek zorunda kalacağımı tahmin ettiğinizi bilmek güzel çünkü kendimi eve götüremeyecek kadar çok ağlayacaktım."

"Şaka yapıyordum!"

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Öyle miydin?"

"Çoğunlukla. Yani, kabul etmelisin ki bu konuda biraz... *aşırıya kaçtın...*"

"Birinin hayalarımı iğne ve bıçaklarla kesmesini mi kastediyorsun?"

"Bunun vajinamın tekrar dikilmesinden ne farkı var? kez mi? Oh bekle, senden üç kez daha fazla oldu. İşte bu yüzden farklı."

"Takım için benden daha büyük bir darbe aldın. Bunu kabul ediyorum."

"Bunu görebildiğinizi bilmek güzel, çünkü hızlı bir prosedürden bahsetme şekliniz, bunu yapıp yapmadığınızı merak etmeme neden oldu."

"İstiyorum. Tabii ki istiyorum ama o *hızlı* prosedür tamamen berbattı ve kendimi bok gibi hissediyorum."

"Kahretsin," dedi Hailey ona sırtarak.

"Bu kötü bir kelime ve babam bunu söylememeliydi." Ona karşı sert olmaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Kız çok tatlıydı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," dedi Thomas koroya katılırken. Maddie ona kaşlarını çattı. "Çok güzel. Teşekkür ederim."

Mac ağrı kesicinin bir an önce etkisini göstermesini umuyordu, çünkü bu gece şimdiden uzun bir gece olmaya başlamıştı.

JEFF, güneş ufka doğru alçalırken Sand & Surf'ün arkasındaki suda Kelsey'nin yanında yüzüyordu. Burada geçirdikleri büyümlü yazlar boyunca tıpkı bunun gibi pek çok anıyı hatırlıyordu. O zaman olduğu gibi şimdi de yaz bittiğinde buradan ayrılmak istemiyordu.

Feribota binip Florida'ya geri dönmeyi ve bir zamanlar çok heyecan duyduğu işe başlamayı düşündüğünde midesinde bir çukur oluştu. Bu, mükemmel kızla tanışmadan önceydi, ya da *kadın* demeliydi, çünkü artık ikisi de çocuk değildi. Şimdi tek istediği daha fazla geceydi.

Böyle, onun yanındayken, ona dünyanın kralı olduğunu hissettirirken.

Bu şimdiye kadar yaşadığı en iyi duyguydu ve hiçbir fikri yoktu. ay sonunda nasıl bırakacağını anlattı. Ona ayrılacağını söylemek zorundaydı. Henüz söylememiş olması haksızlıktı.

Jeff ayağa kalkarken isteksizce ayaklarının kumlu zemine düşmesine izin verdi. Kelsey onun ayağa kalktığını görünce onu takip etti.

Havlularını bıraktıkları yere gidip havlularına sarındılar ve güneşin kıızıl bir patlamayla batışını izlemek için kumların üzerine oturdular,

turuncu ve mor.

"Burası çok güzel," dedi. "Şimdiye kadar gittiğim her yerden daha güzel." "Katılıyorum."

"Florida'dan daha mı güzel?"

"Florida'nın Gansett'ten aşağı kalır yanı yok." Bu hiç bu kadar doğru olmamıştı. "Florida'dan bahsetmişken..." Ona baktı ve bir kez daha ne kadar güzel olduğunu fark etti. "Yakında geri dönmem gerekiyor."

"Burada ne kadar kalacağınızı merak ediyordum."

"Ekim ayında Tampa'da yeni bir işe başlayacağım ve ayın ilk günü daireme taşınacağım. Taşınmak üzere kendimi toparlamak için bir an önce geri dönmem gerekiyor."

"Oh."

"Şimdiye kadar bu konuda bir şey söylemediğim için özür dilerim. Kalmamı mümkün kılacak bir şeylerin ortaya çıkmasını umuyordum."

Ona doğru baktı. "Tampa'da bir iş bulmuşken neden burada kalasın ki?"

"Um, çünkü sen buradasın?"

"Ben, ah, şey..." Derin bir nefes aldı ve güldü. "Üzgünüm, kekelememe neden oluyorsun."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bunun ne olduğundan emin değildim," dedi. "Yaz sonunda takılan iki arkadaş mıydık yoksa daha fazlası mı?"

"Kesinlikle benim için daha fazlası, o kadar ki henüz başlamadığım işimden ayrılmayı ve burada seninle kalabilmek için kontratımı bozmayı bile düşündüm." Ona baktı ve onun da kendisine baktığını gördü.

"Bu çok mu fazla oldu?"

"Hayır, hiç de değil. Ben sadece... Emin değildim."

Jeff ona elini uzattı, ne yapacağını görmek için beklerken zorlukla nefes alıyordu. Şimdiye kadarki ilişkileri platonikti ve onun da kendisiyle aynı şeyleri istediğinden emin değildi.

Elini onunkiyle birleştirdiğinde, ona bakışı kırılğanlık ve belki biraz da heyecan doluydu.

"Tampa'ya taşınma ihtimalin var mı?" diye sordu ciddi olmasına rağmen alaycı bir tonda.

"Mac ve Maddie'ye en azından bir yıl kalacağıma söz verdim. Bana gerçekten ihtiyaçları var."

Elinin tersini öptü. "Ben de öyle."

"Jeff..." Gergin bir kahkaha attı. "Böyle şeyler söyleme."

"Ciddiyim. Senden *gerçekten* hoşlanıyorum, Kelsey. Hem de çok ve buradan ayrılıp seni aylarca göremeyeceğimi düşünmek bile istemiyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum ve ayrılmak zorunda olduğun için üzgünüm. Seni özleyeceğim." "Özleyecek misin?"

"Tabii ki yapacağım," dedi gülerek. "Haftalardır geçirebildiğimiz her dakikayı birlikte geçirdik."

Onunla ilgili her şey onu etkiliyordu -gülüşü, güzel yüzü, kıvrıcık kızıl altın rengi saçları ve seksi vücudu- ama her şeyden çok onun tatlılığından etkilenmişti. Annesi ve büyükannesi dışında tanıdığı en iyi insandı. Bir bakıma ona onları ve onların hiç kimse hakkında söyleyecek kötü bir sözleri olmadığını hatırlatıyordu. Eh, şu hariç Babasıydı, ama hepsinin onun hakkında söyleyecek kötü şeyleri vardı.

"Benim hakkımda bilmen gereken şeyler var," dedi, şimdiye kadar özenle kaçındığı bir konuyu açtığı için kendini sönük hissediyordu.

"Ne oldu? Birdenbire çok ciddi görünmeye başladın." "Ciddi."

"Her ne ise Jeff, bu senin hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek." "Nasıl hissediyorsun?"

"İlgileniyorum, heyecanlıyım, mutluyum ve artık gideceğini bildiğim için üzgünüm."

Onun da kendisine karşı bir şeyler hissettiğini bildiği için rahatlamıştı ama gerçeği onunla paylaşarak her şeyi mahvetmemeyi umuyordu. "Sana yedi kardeşin en küçüğü olduğumu söylemiştim, değil mi?"

"Evet ve onlardan bahsetme şeklinden kardeşlerini tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Hepsi harika insanlar ama biz büyürken çok şey yaşadık. Babamız iyi bir adam değildi ve cehennem gibiydi. Herkes taşındığında daha da kötüleşti ve sadece ben kaldım. Uyuşturucuya bulaştım ve on dört yaşındayken kendimi öldürmeye çalıştım çünkü gerçekten de bağımlılıktan ve depresyondan kurtulmanın bir yolu olmadığını hissediyordum ve önümde onunla uğraşacağım *yıllar* vardı."

"Oh Tanrım. Oh, Jeff. Bunu yaşadığın için çok zgnm, hem de çok gençken."

"Korkunç bir dönemdi ama büyükannem ve büyükbabam ve bazı Yoğun bir rehabilitasyon sürecinden geçtim, yıllardır temizim ve o zaman olduğumdan çok daha iyi bir yerdeyim. Büyükannem ve büyükbabam beni yaşadıkları Florida'ya taşıdılar ve beni tekrar yola soktular. Her şeyi onlara borçluyum. İyileşme sürecimi çok ciddiye alıyorum ve aktif olarak toplantılara katılıyorum ve iyileşme yolculuğuna yeni başlayanlara yardım ediyorum." Düşündüğünden daha fazlasını söylediğini fark etti ve ona bakarken ne bekleyeceğinden emin değildi. "Yani, evet. Çok şey var."

Ona saygı ve hayranlık dolu gözlerle baktı. "stesinden geldiğin şeyle gurur duyuyorum."

"Anlaşmayı bozan bir şey değil mi?" "Hiç de değil."

"Ailen geçmişimi bilseydi ne derdi?"

"Kardeşimin lisedeyken alkol sorunu vardı. Sonunda bırakmadan önce üç kez rehabilitasyona gitti. Bağımlılıkla mücadele eden insanları yargılamıyorlar."

"Bunu yaşadığınız için zgnm."

"Zordu ve şu anda bulunduğu yere gelmek için çok mücadele etti. Onunla gurur duyuyoruz ve onların da seninle gurur duyacağını biliyorum." "Bunu duymak güzel. Kulağa garip gelebilir ama bazı açılardan yaşadığım her şey için minnettarım. Sanki ben

Hayata, mücadelelerim olmasaydı olacağımdan daha iyi hazırlandım."

"Bunu görebiliyorum. Kardeşim de alkolizm için değil ama iyileşme ve AA yoluyla çıktığı yolculuk için minnettarlık duyuyor."

"Adsız Narkotik ve AA harika programlar. Orada bulduğum ve bulmaya devam ettiğim tüm destek olmadan nerede olacağımı hayal bile edemiyorum."

"Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Elini bıraktı ve kolunu ona doladı. "Sana daha önce söylemeliydim ama ne düşüneceğinden korktum. Daha iyi bilmeliydim."

Başını onun omzuna yasladı. "Hazır olduğunda bana söyledin. Bu doğru zaman."

"Ve senden neden bu kadar hoşlandığımı merak ediyorsun." "Merak etmiyorum."

Jeff güldü ve onu daha sıkı tutarken başının üstünü öptü. Ona sonsuza kadar tutunmak istiyordu. Bu düşünceyle ondan uzaklaştı ve aşağı baktı, onun muhteşem yüzünü incelerken her ayrıntıyı hafızasına kaydetmeye çalıştı. Gerçi onunla ilgili hiçbir şeyi unutmayacağını zaten biliyordu. Yavaşça yaklaştı, umuyordu ki Haftalardır istediği gibi onu öpmeye hoş geldin dedi.

Dudakları hayatının en tatlı, en mükemmel öpücüğünde bir araya geldiğinde, elini yüzüne koydu ve hissettiği aynı şevkle onu geri öptü. Bir öpücüğün her şeyi değiştirmesi mümkün müydü? Şimdiye kadar böyle düşünmezdi. Bir kez tattıktan sonra tika basa doymak istedi. İhtiyacı o kadar büyüktü ki, kız geri çekildiğinde inledi.

"Bence," dedi usulca, "bunu şimdilik askıya almalıyız." "Bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir."

Gülümseyerek başını salladı. "İstediğim bu değil, ama işlerin daha da karışmasına izin verirsek, sen gittiğinde her şey çok daha zor olacak."

"Seni burada bırakmak şimdiden yapacağım en zor şey olacak."

"Saçmalama. Az önce bana çok daha kötülerini yaşadığını söyledin."

"Bu ondan daha zor olacak. Bunu zaten biliyorum."

"Şimdi dramatik olmaya başladın. Her gün FaceTime'dan konuşabiliriz. Beni ziyaret edeceksin. Ben seni ziyaret edeceğim. Eğer olması gerekiyorsa, her şey yoluna girecektir." "Bu konuda çok olgusun."

"Birimiz olmak zorunda."

Gülerek omzuyla onu dürttü. "Gerçekten benimle her gün FaceTime mı yapacaksın?"

"Evet."

"Ve başka biriyle çıkmayacak mısın?" Kadın ona baktı. "Çıkacak mısın?"

"Hayır."

"O zaman ben de yapmayacağım."

"Söz mü?" diye sordu şakacı bir şekilde. "Evet, Jeff, söz veriyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

John yemekten sonra annesine ve Charlie'ye temizlikte yardım etti. Masayı topladıktan sonra Charlie, daha önce başladığı bir işi bitirmek için yarım saatliğine garaja gideceğini söyledi.

Annesine

Çamurluk kapısından çıkmadan önce Sarah'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Siz ikiniz çok tatlısınız," dedi John. "Sizi böyle mutlu görmek çok güzel."

"Hâlâ bir rüya gibi geliyor."

"Aferin sana. Bunu hak ediyorsun anne." "Evet, hak ediyorum."

John onun bunu vurgulu bir şekilde söylemesine güldü. Hiç kimse sonsuza dek mutlu olmayı onun kadar hak etmemişti.

"Peki ya sen?" diye sordu, her yerde annelerin isteksiz çocuklarından bilgi almak istediklerinde kullandıkları o rahat ses tonuyla.

"Peki ya ben?"

"Niall'ı tekrar görecek misin? Çok iyi bir genç adama benziyor. Geçen gece onu yemeğe getirmene çok sevindim."

Gerçekten ne sorduğuna emin olamayan John tezgahı silmeye devam etti. "O iyi biri."

"Johnny."

Yaptığı işi bırakıp ona döndü ve onun yüzünde bilmiş bir ifadeyle kendisini izlediğini görünce şok oldu. "Ne?"

"Ondan *hoşlanıyor* musun?"

"Evet, tabii ki. Beachcomber'dan arkadaşız. Koşarken onunla karşılaştım ve..."

"Sorun yok. Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Sadece onun harika biri olduğunu düşünüyorum ve öyle görünüyor ki sen de öyle düşünüyorsun."

"Biz arkadaşız."

"Bana hiç gerçeği söyleyecek misin?"

John göğsüne sıcak bir ok isabet etmiş gibi hissetti. "Ne hakkında?"

Başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "Her şey hakkında. Benden neyi saklamak için bu kadar uğraştığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Ya da seni anlamayacağımı veya her zaman olduğu gibi desteklemeyeceğimi mi?"

John o kadar şaşırmıştı ki nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

Ona yaklaştı, ellerini omuzlarına koydu ve başını kaldırıp ona baktı.

"Artık Mark Lawry'nin evinde yaşamıyoruz."

John gergin bir kahkaha atarak, "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

"Bu, siz de dahil olmak üzere hepimizin kim ve ne olduğumuz konusunda özgür olduğumuz anlamına geliyor."

Kadının söylediklerini duydu, kelimelerin ardındaki derin anlamı anladı ama cevap vermeye cesaret edemedi. Gerçeklerden saklanmak onun için ikinci doğa haline gelmişti, bu da annesinin ona verdiği açıklıkla bile konuyu nasıl açacağı hakkında hiçbir fikri olmadığı anlamına geliyordu.

"Eğer bu konuda konuşmak istersen, ben buradayım. Seni koşulsuz seviyorum, şimdi ve sonsuza dek."

Bu sözlerin onun için ne anlama geldiğini asla bilemeyecekti.

Kadın ocağın üstünü silmeye devam ederken adam olduğu yerde donup kaldı. Söylemek istediği sözcükler dilinin ucunda yandı. *Sadece söyle. Ona zaten biliyormuş gibi görüldüğü şeyi söyle.* Bunu çok istiyordu ama tek duyabildiği Mark Lawry'nin kafasının arkasında, hiçbirinin eşcinsel olmamasının daha iyi olacağını, eşcinsel bir çocuğa sahip olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söyleyen sesiydi.

Babasının nefret dolu sözleri John'un ruhuna kalıcı bir mürekkeple

kazınmıştı.

Onu hayatının büyük bölümünde bir yalanı yaşamaya zorlamışlardı, ta ki sonunda

İsteddiği şey için bir şans yakalamıştı ve bu şans muhteşem bir şekilde yüzüne patlamıştı. Departmandan neden ayrıldığını annesine bile söylememişti. Gerçeği saklamak hem kendisi hem de onu seven herkes için daha iyi olabilirdi ve eğer annesi onu kandırmadığını söylemeseydi bunu yapabilirdi.

"Ben, uh... Anne."

"Evet, Johnny?" dedi ona dönerken, ifadesi açık, sevgi dolu ve kabul ediciydi.

"Zaten biliyorsun."

"Hep biliyordum."

İnanamayarak, "Bu *nasıl* mümkün olabilir?" dedi.

Omuz silkti. "Sadece biliyordum. Söylediği şeyler ve siz çocukları ondan uzaklaştırmayarak size yaşattıklarım için çok üzgünüm."

"Sizi suçlamıyoruz."

"Hepiniz için kendimi yeterince suçluyorum." Kadının keskin cevabı onu şaşkına çevirdi.

"Özür dilerim," dedi. "Seni terslemek istememiştim."

"Yapmadın."

"Hayatımın geri kalanında, o zamanlar yapılması gerekeni yapacak kadar güçlü olmadığım için, senin ve diğerlerinin onun ellerinde yaşadıklarınız için pişmanlık duyacağım. Her biriniz nasıl yetiştirildiğinizin yaralarını taşıyorsunuz ama en çok endişelendiğim kişi sensin."

Bu onu şok etti. "Neden ben?" "Çünkü."

Bu tek kelime çok şey anlatıyordu.

"Sence onun da benden haberi var mıydı?"

"Hayır," dedi. "Hiç de bile. Bu onun aklına hiç gelmedi. Bundan eminim." "Sanırım bunun için minnettar olmalıyız, çünkü ne kadar kötü olsa da

bin kat daha kötü yapardı. O kadar ileri gittim ki

Ondan saklamak, kızlarla çıkmak ve şüphelenmesini engelleyecek şeyler söylemek."

"Yaptığını biliyorum ve çok üzgünüm Johnny," dedi ağlamaklı bir sesle.
"Söylediği ve yaptığı şeyler için çok üzgünüm."

Ona doğru gitti ve sıkıca sarıldı. "Onun için özür dilemene gerek yok."

"Evet, istiyorum ve sen de bana izin vermelisin. Daha fazlasını yapmalıydım."

"Terörize edildin anne. Lütfen suçu üstlenme. İsteyken aile içi şiddetin insanlara neler yaptığını çok gördüm. Ne oldu?

Artık önemli olan, bize bir daha asla zarar veremeyecek olması."

"Gerçeğimizi yaşamazsak bizi incitmeye devam eder."

"Seni duyuyorum ve anlaman benim için çok önemli."

"Anlıyorum ve seni seviyorum. Ne olursa olsun."

Ona tekrar sarıldı, onun desteğinin kendisini ne kadar şanslı kıldığının tamamen farkındaydı. "Şimdi bana Niall'dan bahset."

John güldü. "Peki ya o?"

"Onu bir arkadaştan daha fazla mı seviyoruz?"

"Belki." Tüm hayatını etrafındaki herkesten gerçeği saklayarak geçirmişken annesine böyle bir şeyi itiraf etmek hâlâ garipti ve görünüşe göre annesi başından beri biliyorsa başarısız olmuştu.

"Bu konuda ne yapacaksın?" "Henüz karar vermedim."

"Belki de bunu biraz düşünmelisin, ha?" "Belki de düşüneceğim."

"Mükemmel. Wayfarer'daki işe ne dersin? Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bu benim için mükemmel olabilir. Dört ay boyunca çok çalışıp yıllık maaşımı alırken yılın geri kalanında rahat etmek mi? Bu muhtemelen berbat olmazdı."

"Muhtemelen hayır ve yıl boyunca burada bizimle olmanı çok isteriz."

John yeni eve taşınma partisi için Gansett'e ilk geldiğinde, tüm hayatı darmadağın olmuştu. Kalbini ve ruhunu koyduğu bir işi kaybetmişti.

ilk gerçek ilişkisi patlamıştı ve kendini bildi bileli bir yalanı yaşıyordu. Yine de şimdi... İşler yoluna giriyordu ve bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

HOPE, Scarlett'i gece için uyutana kadar bekledi ve sonra Ethan ve Paul'u bulmaya gitti. Bir belediye meclisi üyesi olan Paul'ün kasabada bir toplantısı olmadığı gecelerde, ikisini televizyonda bir tür spor izlerken bir kase dondurmanın tadını çıkarırken bulabilirdi. Bu gece Red Sox maçı vardı ve çeşitli atış türlerini nasıl tanımlayacakları hakkında konuşuyorlardı.

"şu eğriyi görüyor musun?" Paul sordu. "Tam sonundaki mi? Bunun bir falsolu top olduğunu böyle anlarsın."

Hope, Paul'le birbirlerine olan duygularını itiraf etmeden çok önce Ethan'a bir oğul gibi davrandığı için Paul'e sonsuza dek minnettar kalacaktı. Oğlu Paul'ün her sözüne asılıyor, onu bir köpek yavrusu gibi takip ediyor ve hatta Paul'ün bazı tavırlarını taklit ediyordu. Oğlunun örnek alabileceği daha iyi bir adam düşünemiyordu. Uyumlu yaşamlarını bozacak herhangi bir şeyin, özellikle de geçmişte onlara çok acı çektirmiş olan adamın düşüncesinden acı duyuyordu.

"Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Bu konuşmayı daha önce planladıkları için Paul televizyonun sesini kısıtı. "Elbette."

"Ethan'la babasının hapisten çıkması hakkında konuşmak istedim." "Oh," dedi Ethan.

"Bildiğiniz gibi, Paul'ün sizi evlat edinmesine izin vermeyi kabul etti."

"Bu hâlâ devam ediyor, değil mi?" Ethan tedirgin görünerek sordu.

"Öyle," dedi Hope, "ama baban seni bir kez olsun görmek için fırsat istedi. Sanırım her şey için özür dileme şansına sahip olmak istiyor.

Bu oldu. Paul ve ben bu konuyu konuştuk ve kararın size ait olması gerektiğini düşünüyoruz."

Ethan bir an için bunu düşündü. "Onu görmek zorunda mıyım?" "Hayır, zorunda değilsin."

Paul'e baktı. "Sence ne yapmalıyım?"

Hope onun Paul'ün fikrini sormasına hiç şaşırmamıştı.

"Yerinizde olsaydım, hayatıma pişmanlık duymadan devam edebilmek için onu görmek ve dinlemek isterdim, ancak bunun sizin için çok üzücü olacağını düşünüyorsanız, bunu yapmamanız gerektiğini de eklemek isterim."

"Peki ya sen anne? Sence ne yapmalıyım?"

"Bize yaşattıklarıyla ilgili hâlâ bir şeyler hissedenden yanımda, ona cehenneme gitmesini söylemeni istiyor."

Ethan onun alışılmadık derecede sert konuşmasına güldü.

"Ancak, bana seni verdiği için ona her zaman minnettar kalacak olan yanımda, belki de ona bir saat verip hayatımızın o bölümünü sonsuza dek kapatabileceğimizi düşünüyor."

"Bir saat gerçekten önemli bir şey değil, değil mi?"

Ethan sordu. Paul, "O kadar da önemli bir şey değil," dedi.

Ethan, "Babam *olduğunu* ve hep öyle kalacağını bildiğin sürece onunla görüşeceğim," dedi.

Paul Ethan'ın boş kâsesini aldı ve sehpanın üzerine koydu. Sonra kolunu çocuğa doladı. "Ben her zaman senin baban olacağım. Hiçbir şey Bunu değiştiremezsin ve hiçbir şey seni ne kadar sevdiğimi değiştiremez. Eğer onu görmek istiyorsan, şimdi ya da gelecekte herhangi bir zaman, görmelisin."

"Kızmayacağına söz veriyor musun?"

Paul, "Tanrı üzerine yemin ederim," dedi.

"Ne zaman olacak?" Ethan Hope'a sordu.

"Ekim ayının sonlarına kadar çıkmayacak, yani ondan sonra bir ara." "Artık maçı izlemeye geri dönebilir miyiz?"

"Emin olabilirsin, dostum." Paul televizyonun sesini açtı ve Hope'a baktı, gözleri duygu doluydu.

Ona gülümsedi ve *seni seviyorum* diye bağırdı, o da aynısını ona yaptı.

Hayatının ve Ethan'ın en şanslı günü, Marion Martinez'in bakımına yardımcı olacak bir iş görüşmesi için Gansett Adası'na geldiği gündü. Bu işin kendisi ve oğlu için yepyeni bir hayata yol açacağını asla hayal edemezdi.

Paul Martinez'i sevdikleri ve onun tarafından sevildikleri için ölçülemeyecek kadar kutsanmışlardı.

Bar, Jace'in İşçi Bayramı sonrası Cumartesi gecesini için beklediğinden daha kalabalıktı. Bir yandan Cindy'ye göz kulak oluyor, bir yandan da ceketini giyerek her zamanki koltuğunu kurtarmamış gibi yapıyordu. Niall daha sonra çalışıyordu ve bar, içlerinden birinin dediği gibi adalarını geri almak için gelen müdavimlerle doluydu.

Sand & Surf'ün resepsiyonunda çalışan Piper, Niall ilk setine başlamadan önce onunla dama oynuyordu.

Jace, birkaç dakika önce başka bir kadınla gelen Oliver ve Dara Watson'a yaklaştı ve her birinin önüne Beachcomber bardak altlıklarını koydu. "Dur tahmin edeyim, Dara için bir rom ve diyet kola, Oliver için bir Sam Adams ve..." Yeni gelene ölçülü bir bakış attı. "Votka ve soda, limonlu."

Kadının gülümsemesi güzel kahverengi gözlerini aydınlattı. "Yaklaştın. Misket limonunu limon, votkayı da Ketel One yaparsan anlaştık demektir."

"Benim için sadece limonlu bir soda," dedi Dara.

"Elbette. Siz de bir şeyler yiyor musunuz?"

"Evet," dedi Oliver. "Bu Dara'nın kız kardeşi Monique. Ona Beachcomber'ın şehirdeki en iyi yemeklere sahip olduğunu söyledik."

"Buna itiraz etmeyeceğim." Jace önündeki barın üzerine bir menü koydu. "Bu ikisi bunu ezbere biliyor."

"Ve her seferinde aynı şeyi alıyoruz," dedi Dara. "Bu şekilde sıkıcı oluyorlar," dedi Monique Jace'e.

Jace içkilerini hazırlarken sırtarak, "Bu tartışmanın içine çekilmeyeceğim," diye cevap verdi.

"Monique yeni boşandı," dedi Oliver. "Bekâr erkekler için bir uyarı etiketiyle birlikte gelmeli. Çılgın kadın tekrar piyasada ve iş başında."

Monique gülerek kayınbiraderini şakacı bir şekilde itti. "Kapa çeneni. O kadar da kötü değil. Henüz değil."

Jace ciddiyetle, "Uyarıldım," dedi.

"Onu dinleme." Monique, Oliver'ın yorumlarını silerken gülümsedi. "O kadar da kötü değil."

"Ama yakın," dedi Dara.

Monique omuz silkerek, "Kocamla geçirdiğim son birkaç yıl pek iyi geçmedi," dedi. "Dışarı çıkıp yeni insanlarla tanışmak ve her şeye yeniden başlamak için heyecanlıyım. Gansett'in bunu yapmak için iyi bir yer olduğunu duydum."

Çok güzel ve canlıydı. Jace onun yeni insanlarla tanışmakta sorun yaşayacağından şüpheliydi. Oliver ve Dara, Jace'in en sevdiği müdavimlerinden ikisiydi. Bir gece, küçük oğullarını trajik bir kazada nasıl kaybettiklerini ve yeni bir başlangıç umuduyla Gansett'e yeni deniz feneri bekçileri olmak için nasıl geldiklerini anlatmışlardı.

Daha iyi görünüyorlardı ve onları Dara'nın kız kardeşiyle birlikte gülümserken ve gülerken görmekten memnundu.

Jace içkileri getirdiğinde, "Yeni bir başlangıcın şerefine," dedi.

Cindy içeri girip ona gülümseyerek kendisi için ayırdığı bar taburesini gösterdiğinde neredeyse ondan vazgeçmek üzereydi. "Burada biri mi oturuyor?"

"Öylesin. O benim ceketim."

Yerini kurtardığını fark ettiğinde, ona attığı sevgi dolu bakış, içini mantıksız bir sevinç duygusuyla doldurdu. Buna yakın bir şey hissettiği tek an, oğullarından uzakta geçirdiği yıllardan sonra onları gördüğü andı.

Her zamanki gibi bir bardak buzlu su doldurdu ve üzerine bir dilim limon ekledi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi, Tanrı'ya şükür."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Ve birkaç günlük izne hazırım." "Ne planladın?"

"Yarın Owen, Laura ve çocuklarla saç kesimi için buluşacağım." "İzin gününde mi?"

"Bu eğlence, iş değil. İstersen seninkini de yapabilirim."

"Bu harika olur. Gelecek hafta Mac McCarthy ile onun için bazı tesisat işleri yapmak üzere konuşacağımı söylemiş miydim?"

"Hayır, ama bu harika. Kız kardeşim Julia onun için çalışıyor ve iki yıl sonrasına yer ayırttığını söylüyor."

"Ben de öyle duydum." Ona bir çıktı uzattı. "Bu gecenin spesiyalleri. Hemen döneceğim." Piper ve Niall için bir kadeh şarap daha doldurmaya gitti.

Cindy'nin siparişini almak için dönmeden önce Guinness.

"Deniz mahsullü güveç ve ev salatası alayım lütfen."

"Soğanlar kalsın," diye ekledi.

"Beni çok iyi tanıyorsun."

"İstediğim kadar değil."

BÖLÜM 17

J Ace bombayı patlattı ve siparişini bilgisayara girmek için uzaklaştı.

Piper Bennett, "Kız arkadaşım benden uzak duruyordu." ona fısıldadı. "Sen ve barmen seksi Jace. Biraz ilerleme kaydediyorsunuz, ha?"

Cindy, onun pek de ince olmayan yorumu karşısında tüm sistemi altüst olsa da omuz silkti. "Biz arkadaşız. Ve oda arkadaşınız."

"Ne zamandan beri?"

"Bu hafta başında taşındı."

"Uygun. Sadece seksi değil, aynı zamanda hoş biri. Aferin sana."

"Göreceğiz bakalım."

"İkinizi birlikte seviyorum. Benim için uygun."

"İşine geldiği sürece," dedi Cindy gülerek. "Arkadaşın Jack'le aranızda neler oluyor?" Piper, adada görevli iki eyalet polisinden biri olan Jack Downing ile yaz boyunca flört etmişti.

Piper inledi. "İki haftadır anakarada. Güya önümüzdeki hafta geri dönecekmiş ama gördüğümde inanacağım."

"Onunla konuştun mu?"

"Birkaç kez mesajlaştık ama önemli bir şey olmadı. Aramızdaki şeyin tek taraflı olup olmadığını merak etmeye başladım."

"Değildi. İkinizi birlikte gördüm. O da senden hoşlanıyor."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Gözlerini senden hiç ayırmıyor."

"Seninle birlikte tanıdığımız başka biri gibi." Piper çenesiyle Jace'i işaret etti. "Gözleri hep senin üzerinde."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Piper gülerek, "ve bunu biliyorsun." "Beni telaşlandırıyor."

"Bu başlamak için iyi bir yer."

"Madem öyle diyorsun. Jack adaya döndüğünde planın ne olacak?"

Piper omuz silkti. "Bir planım yok. Bir yanım her şeyi atlamak istiyor. Erkekleri çoktan aştım." Haftalar önce Cindy'ye nişanlısının düğünlerini iptal edip onu nasıl terk ettiğini ve yazın başlarında adada tanıştığı bir adam tarafından nasıl saldırıya uğradığını anlatmıştı.

"Büyükanne dediği gibi, birkaç çürük elmanın tüm fıçıyı mahvetmesine izin veremezsiniz. Jack iyi bir adam. Diğerlerine hiç benzemez."

"Ve bunu biliyorum, ama onunla herhangi bir şey için harcayacak sıfır enerjim var."

"Çünkü o burada değil. O döndüğünde biraz enerji bulabilirsin."

"Eh, göreceğiz. Onunla ilgili hiçbir tavuğu saymıyorum. Diğer taraftan, dün bana saldıran adamın suçunu kabul ettiğini duydum, yani ona karşı tanıklık etmek zorunda kalmayacağım. Bu çok büyük bir şey. rahatlama."

"Bu şekilde sonuçlandığı için çok mutluyum."

"Ben de öyle. Yengen Laura, olayların olduğu günden bu yana benim için çok iyi bir arkadaş oldu."

"O en iyisidir."

"Evet, öyle. Yaşadığım en kötü günlerden biri beni ona ve Surf'teki işime getirdiği için minnettarım."

"Size sahip olduğu için çok heyecanlı. Yoğun sezonda ona ne kadar yardımcı olduğunuzu bana defalarca söyledi."

"Üç küçük çocukla oteli işletmek gibi bir sürü işi var." Cindy, Owen'ın karısına duyduğu hayranlıkla, "Ama yine de her şeyi çok zahmetsizmiş gibi gösteriyor," dedi. "Bu yıl biraz birlikte çalışacağımız için mutluyum. sezon dışında."

"Ben de! Arada bir yardım etmek için buraya geleceğini söyledi." Laura'nın kış için çarşafı değıştirmeye yardım etme teklifini kabul etmişti. sezon dışında yapılması gereken işler. Cindy biraz daha fazla para kazanma şansı bulduğu için minnettardı.

"Yarın Owen ve çocukların saçlarını kestirmek için orada olacağım." "Bu eğlenceli olacak."

"Eğer kıvranan küçük bir çocuğa keskin bir makasla ulaşmaya çalışmayı eğlenceli buluyorsanız..."

Piper güldü. "Yardım edebileceğim bir şey olursa haber verin."

"Onların aileleri ve benim annem sayesinde onları yakalayabiliriz."

Jace elinde salatayla döndü ve dama tahtasına başıyla işaret etti. "Bize bir oyun ayarla. İntikam için dışarıdayım."

"Bana sorarsan," dedi Piper o tekrar uzaklaştığında, "tek amacı bu değil."

Cindy arkadaşını dürterken güldü. "Kes şunu."

Piper kısa bir süre sonra ayrıldı ve onun yerini Cindy'nin kardeşi John aldı.

"Seni burada gördüğüme çok şaşırdım," dedi onu her zaman güldüren o kuru espriyle.

"Hayır, değilsin."

"İlk başta seni buraya getirenin çorba olduğunu düşünmüştüm ama şimdi barmen olabileceğini düşünüyorum."

Bunu söyler söylemez Jace gelip John'un önüne bir fıçı bira koydu ve dama oyununda ilk hamlesini yaptı.

"Akşam yemeği, John?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler. Annem ve Charlie ile yedim."

Jace diğer müşterilerle ilgilenmeye başlamadan önce, "Anladım," dedi.

"Bana öyle geliyor ki," dedi Cindy kardeşine, kırmızı bir damayı öne doğru kaydırırken, "genellikle belli bir adam sahne aldığında buradasın." John ona bir süre önce Tennessee'deki ilişkisiyle ilgili patlamadan söz etmişti ve bu o zaman onu şaşırtmıştı. Ama geriye dönüp baktığında, onunla o konuşmayı yaptığından beri pek çok şey daha anlamlı gelmeye başlamıştı.

"Belki. Belki de değildir. Daha önce çok büyük bir şey oldu." Cindy ona doğru baktı. "Ne oldu?"

"Anneme açıldım, ya da şöyle demeliyim, bana ne zaman gideceğimi sordu.

için

." "O mu yaptı? Aman Tanrım! Yani zaten biliyor muydu?" "Her zaman bildiğini söyledi."

"Vay canına, Johnny. Bu inanılmaz. O ne dedi? *Sen* ne dedin?" "Geçen gece koşuya çıktığımda Niall'la karşılaştım ve onu akşam yemeği için eve geri getirdim. Annem ve Charlie ile güzel vakit geçirdik ve onu tekrar görüp görmeyeceğimi sordu. Ben şok olduğumda sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi konuştu."

"Eminim öyledir."

"Dedi ki..." Gözleri doldu ve hızla başka tarafa baktı.

Cindy elini onun koluna koydu. "Ne dedi?" "Beni kayıtsız şartsız sevdiğini, şimdi ve her zaman."

"Tabii ki öyle. Hepimizin var."

"Bunu bilmesinin ve umursamamasının ne kadar rahatlatıcı olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Sadece hayal edebilirim."

"Hayatım boyunca bu büyük sırrı taşıdım ve şimdi..." Başını iki yana salladı. "Artık bunu yapmak zorunda değilim."

"Hayır, yok."

"Çok zor oldu Cin. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemedim, babamı bile, ne kadar tuhaf gelse de."

"Bunu anlıyorum. Haydutluk yapmadığı zamanlarda bizim için öyle ya da böyle hepimizin uymak için mücadele ettiği yüksek standartlar belirledi."

"Evet, kesinlikle."

"Annemle o konuşmayı yaptığınıza ve konuşmanın bu kadar iyi geçmesine çok sevindim."

"Ben de öyle. Hâlâ böyle bir şey olduğu için şaşkınım. Onunla birlikte oraya gitmeyi planlamıyordum, en azından o zaman."

"Zor durumda olduğunuzu anladı ve yardım etmek istedi."

"Bunu açıkça söyleyerek beni gerçekten şok etti."

"Eminim bu büyük bir şoktu ama iyi bir şoktu, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Diğerlerine söyleyecek misin?" "Eninde sonunda."

"Belki de sadece bir mesaj göndermeli ve bu işi bir çırpıda halletmelisin."

"Onlara mesaj atıp 'Bu arada, ben eşcinselim ve hep öyleydim' demek gibi mi?"

"Neden olmasın? Bu onlar için hiçbir şeyi değiştirmeyecek, ama sizin için her şeyi değiştirecek."

"Bunun onlar için bir şeyi değiştireceğini gerçekten düşünmüyor musun?"

"Johnny," dedi. "Seni seviyoruz. Her zaman da seveceğiz. Bu konuda en ufak bir şüphem yok. Sadece yap şunu. Bu işi bir an önce bitir ki hayatını en iyi şekilde yaşamaya devam edebilesin."

Arka cebinden telefonunu çıkardı ve aile grup sohbetlerini bulmadan önce bir saniye ekrana baktı ve Cindy omzunun üzerinden okurken yazmaya başladı.

Bu gece annemle konuştum ve Cindy, annemin daha önce onunla konuştuğumda zaten bildiği şeyi size de söylemem gerektiğini söyledi... Yani ben eşcinselim. Hepsi bu.

söylemek istedim. Sizi seviyorum çocuklar. Umarım beni hala seviyorsunuzdur. Johnny

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Cindy.

"Mükemmel. Gönder. Bu iş bitsin."

John derin bir nefes aldı ve mesajı gönder tuşuna basarken nefesini tuttu.

Önce Julia cevap verdi. *Yeni olan başka ne var? Bunu yıllardır biliyordum.*

İyi olmana sevindim, boo. Seni her zaman seviyorum.

Julia'nın mesajını okurken gözleri dolan John elini ağzına götürdü.

Bunu nasıl kaçırdım? Owen cevap verdi. *Önemli değil, aferin sana, seni seviyorum.*

Seni çok seviyorum Johnny.

Duh. Devam et, kardeşim.

Seninleyim O. Bilmiyordum ama neyse. Seni seviyorum, J.

"İşte," dedi Cindy. "Tıpkı sana söylediğim gibi her şey yolunda." Kolunu John'a doladı ve başını omzuna yasladı.

"İttiğin için teşekkür ederim. Sanırım büyükanneme ve büyükbabama da söylemeliyim."

"Onların da umurunda olmayacak. Daha önce onunla birlikteydim ve bana Jace'i bir tur attırmam için ısrar ediyordu çünkü ondan dehşet içinde alıntı yapıyorum, 'Test sürüşü yapmadan araba almazsın, değil mi?'"

John dik oturdu ve güldü. "Öyle bir şey söylemedi."

"Evet, söyledi ve söylediğini biliyorsun."

"Her geçen gün daha da saygısızlaşıyor. Bunu seviyorum ve onlarla konuşacağım. Ondan sonra kimin bildiği umurumda değil."

"Olması gereken bu."

Mola verdiklerinde Niall arkalarından geldi. "Burada neler oluyor? İyi misin?"

"Öyleyim," dedi John, diğer adama gülümseyerek. "Aslında her zamankinden daha iyiyim." "Peki buna ne sebep oldu?"

"Küçük bir çıkış partisi diyebilirsiniz."

Niall kaşlarını kaldırdı. "Daha çıkmadın mı?"

"Resmi olarak
değil." "Peki ya
şimdi?"

"Önemli olan neredeyse herkese."

"Harika. Bir akşam yemeğe çıkmak ister
misin?" "Evet, isterim."

"Mükemmel."

Telefon numaralarını değış tokuş etmelerini izlemek, Cindy'nin kardeşıyle ve gerçeğini ailesiyle paylaşma cesaretiyle inanılmaz bir gurur duymasına neden oldu. John bir saat sonra ayrıldı ve bar kalabalığı yavaş yavaş azaldı, ta ki Cindy ona eşlik etmeyi teklif eden Jace ile yalnız kalana kadar vardiyasından sonra eve.

"Kardeşinle her şey yolunda mı?" Jace son bardakları da yıkarken sordu.

Cindy barın üzerine bıraktığı havluya uzandı ve kurulaması için bardakları ona uzatmasını işaret etti. "Artık öyle. Ailemize geldi bu gece."

"Vay canına. Nasıl gitti?"

"Dallas'taki arkadaşımın da dediğı gibi, bu büyük planın içinde bir hiçti. Annem zaten bildiğini söyledi ve kardeşlerim de beni çok destekledi. Birkaçı da yıllardır bildiklerini söyledi."

"Bu sizin için önemsiz bir şey olabilir ama eminim onun için büyük bir olaydı."

"Çok büyük bir olaydı. Annem zaten bildiğini söylediğinde şok oldu."

"Anneler böyle ürkütücüdür."

"Evet, öyleler ve yedi çocuk annesi olduğunuzda ESP'niz oluyor."

"Sanırım yedi çocukla hayatta kalabilmek için fazladan bir şeylere sahip olmanız gerekiyor."

Sen ve John kafalarınızı birleştirmiş, her ne planlıyorsanız onu planlarken çok şirindiniz."

"Annemle konuştuktan sonra diğerlerine haberlerle ilgili mesaj atıyordu. Onu bunu yapması ve bu işi bitirmesi için cesaretlendirdim. Şimdi tek

yapması gereken

büyükbabalar, ve sonra, dediği gibi, önemli olan herkes bilecek." "Bunu nasıl karşılayacaklar?"

"Umursamayacaklar. Çok havalılar ve bizi her şeyden çok seviyorlar. Annem tek çocuk, bu yüzden o ve yedimiz onların ailesiyiz. Ayrıca babamızla yaşadıklarımızdan sonra tek umursadıkları şey sağlıklı ve mutlu olmamız."

"Sanırım bu biraz perspektif kazandırdı."

"Öyle oldu. Sonunda tüm hikaye ortaya çıktığında, kendi deyimleriyle burunlarının dibinde olup bitenlerden mideleri bulandı. Ama ailemizin işlerini gizli tutmak için özellikle bizi tehdit ederek büyük çaba sarf etti. Onlara bu konuda tek kelime bile etmedik. Owen, en büyükleri, bunu ne kadar çok istediğini ama işleri iyileştirmek yerine daha da kötüleştirmekten korktuğunu söyledi."

"Olur muydu? Yani işleri daha da kötüleştirir miydi?"

"Büyük ihtimalle. Babamın rütbesi nedeniyle insanlar ona karşı saygılıydı. Diğer tarafa bakıyorlardı. Bir keresinde, Owen on beş ya da on altı yaşlarındayken, babam bir tartışma sırasında kolunu kırdı."

"Ciddi misin?"

"Evet. Onu klinikte gören genç doktor, kıdemsiz bir subay, Owen'ı yalnız yakaladı ve Owen'ı babamın yaptığından şüphelendiğine inandıracak bir sürü soru sordu. Owen ona yalan söyledi çünkü babamın yardım etmeye çalıştığı için diğer adamın kariyerini mahvedeceğini biliyordu."

"Masrafları kendisine ait olmak üzere doktoru korudu. Bu çok vahşi."

"Bizim için durum böyleydi. İnsanlar misillemeden korktukları için babama seslenmeye korkuyorlardı. Yani göz göre göre tacize uğradık ve kimse bu konuda bir şey yapmadı çünkü onlar da babamdan korkuyordu. Ta ki babamın eski astlarından birinin eşi ortaya çıkıp Mark Lawry'nin gerçekte kim ve ne olduğunu bildiğini, herkesin bildiğini söyleyerek tanıklık edene kadar. O tam da ihtiyacımız olan şeydi - aile dışından biri bizim

hesap. Babam onu mahkeme salonunda görür görmez anlaşmayı kabul etti çünkü onu gömebileceğini biliyordu."

Jace onu dinlemek için yaptığı işi bırakmıştı. "Özür dilerim, devam etmek istememiştim."

"Üzölme. Bana anlatmak istediğın her şeyi duymak istiyorum ama senin ve ailenin onunla aynı şeyleri yaşamış olmanızdan nefret ediyorum."

Cindy omuz silkti. "Olan oldu. Atlattık ve şimdi hepimiz iyiyiz. Önemli olan da bu."

Jace barın ışıklarını kapattı ve kızın hâlâ taburelerden birinde oturduğı yere geldi, sadece dışarıdan gelen ışık onları aydınlatıyordu. Kadının taburesini kendine doğru çevirdi ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Önemli olan tek şey bu değıl."

Cindy'nin ağzı kurumuştu. "Başka ne önemi var ki?"

"Önemsiyorsun. Sen önemlisin. Büyürken katlandığın şeyler... Seni güçlü ve dirençli yaptı ama yine de için acıyor, değıl mi?"

Adamın içgörüsü onu en az yakınlığı kadar ürkütmüştü. "Çoğı zaman iyiyim, ama evet, her zaman orada."

"Evet, öyle. Her gün Jess'le geçirdiğım son dakikaları düşünüyorum. Acım hiç dinmeyecek."

"Sen yanımdayken biraz daha az acı çekiyorum," diye itiraf etti ve bunu söyleyip söylememesi gerektiğini düşünmek için bir saniye bile beklemeden ona baktı.

"Aynı şekilde," diye fısıldadı, dudakları onunkilerle buluşmadan bir saniye önce, tüm hayatının en mükemmel anlarından biri olarak kayıtlara geçecek yumuşak, tatlı, iddiasız bir öpücükle. Yüzünü kavradı ve onu öperken yanağını okşadı.

Hâlâ sandalyede oturan Cindy, yaklaşmak için kendini zorladı.

Jace kollarını ona doladı ve onu oturduğı yerden kaldırıp kucağına aldı.

Bu, diye düşündü bir an tam bir netlikle, işte bu yüzden doğdum. O benim doğma sebebimdi. Eğer bir arkadaşı ona bir erkek tarafından ilk kez öpüldüğünde böyle düşündüğünü söyleseydi, Cindy ona dramatik olduğu için gülerdi.

Ama bu ona dramatik gelmedi. Sadece gerçek gibi hissetti.

Kollarını adamın boynuna doladı ve ağzını adamın diline açtı; dil adamınkine müstehcen bir ritimle değince kadın hemen daha da yaklaştı çalıştı.

Kolları onu bir mengene gibi sarmış, daha fazlasını istemekten nefesi kesilene kadar öperken onu kendine hapsetmişti.

En iyisi. İlk. Öpücük. *Şimdiye kadarki.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

J Ace, barda oturup ona gülümsediği ilk andan beri onu öpmek istiyordu. Daha kız ona tek bir kelime bile söylemeden onu öpmek istemişti ve onu tanıdıkça onu daha çok öpmek istemişti. Kiralık odanın reklamını yapanın o olduğunu fark ettiğinde, ona karşı hissettiği karşı konulmaz çekim yüzünden iki arada bir derede kalmıştı.

Ne olacak ki, diye düşündü. Neden bunu ona söylemiyorsun?

"Neredeyse taşınmıyordum çünkü ilk tanıştığımız andan beri seni öpmek istiyordum."

"O kadar uzun mu?"

"Evet ve o zamandan beri her dakika." Onu tekrar öptü, çünkü programın öpüşme kısmı başladığına göre telafî etmeleri gereken çok zaman vardı.

"Jace?" diye seslendi barın kapısının dışından bir ses. "Hâlâ burada mısın?"

Cindy'yi o kadar çabuk serbest bıraktı ki, ikisi de ayrılırken tökezlediler. Kolundan tutarak onu sabitlemeye yardım etti. "Hâlâ buradayım," diye seslendi gece müdürü Matilda'ya. "Şimdi gidiyorum."

"Ah, tamam," dedi Matilda odaya girdiğinde. "Ben de kapıyı kilitleyecektim."

Cindy'nin elini tutup kapıya yöneldi ve Matilda'ya bir çanta dolusu nakit para ve kredi kartı fişi uzattı. "İyi geceler."

"Sen de aynısını yap."

Bu, çocukları doğduğundan beri hayatının en güzel gecesi olmaya başlamıştı ve henüz bitmemişti. En azından bitmemesini umuyordu.

Hâlâ el ele tutuşarak, o saatte çoğunlukla kendilerine ait o l a n karanlık ve sessiz bir kasabada yürüdüler. Ona bir şey söylemek istiyordu ama ne söyleyeceğinden emin değildi, bu yüzden onun ne düşündüğünü ve hissettiğini merak ederken sessiz kaldı. Bu öpücük onun dünyasını da onunki gibi sarsmış mıydı? Eve gider gitmez bunu tekrar yapmak için can atıyor muydu?

Böyle bir şeyin yakınından bile geçmeyeli yıllar olmuştu. En son Lisa'yı ilk kez gördüğünde, daha önce hiç bu kadar yoğun yaşamadığı duygulara kapılmıştı. Ne yazık ki, bu duygular uyuşturucu bağımlılığı yüzünden daha da şiddetlenmişti. Her şeyi berbat etmişti ve bu da Cindy ile bir şeylere başlarken onu endişelendiriyordu. Zaten payına düşenden çok daha fazla keder yaşamıştı. İhtiyacı olan son şey daha fazlasıydı.

"Birdenbire çok sessizleştin," dedi neredeyse eve vardıklarında.

"Sen de öylesin."

"Bu senin hatan."

Evlerine yaklaştıklarında "Bu nasıl?" diye sordu. "Beni anlamsızca öptün."

"Öyle mi yaptım?"

"Yaptığını biliyorsun."

"Sen de bana aynısını yaptın." Jace anahtarını kapıda kullandı ve kenara çekilerek kızın kendisinden önce içeri girmesine izin verdi.

Yaz aylarında, barın kapıları açıkken, ter içinde kaldıktan hemen sonra duş almak isterdi.

Saatlerce. Ancak havanın soğumasıyla birlikte kapılar kapanmış ve o da hiç terlememişti.

Artık evde olduklarına göre, barda kaldıkları yerden nasıl devam edecekleri konusunda kararsız hissediyordu. Ta ki Cindy ona dönüp çantasını yere bıraktı ve kollarını onun boynuna doladı.

"Tamam o zaman," dedi gülümseyerek.

"Konuşmaya bardan devam etmek istemiyormuş gibi mi davranacağız?"

Ellerini kızın kalçalarına koydu ve onun muhteşem yüzüne gülümsedi. "Numara yapmıyorum."

"Ben de değilim."

"Ve istediğin bu mu? Hakkımda bildiğin onca şeye rağmen istediğin ben miyim?" diye sordu.

"Senin hakkında bildiklerim *yüzünden* istediğim şey sensin."

"Seni hak ettiğimden emin değilim," diye fısıldadı dudaklarına.

"Evet, hak ediyorsun. Sen beni hak ediyorsun, ben de seni hak ediyorum ve ikimiz de mutlu olmayı hak ediyoruz."

"Ne kadar mutlu olacağız?"

"Çok ama *çok* mutlu olacağımızı düşünüyorum."

Gülümseyerek, Beachcomber'dayken bir türlü teslim olamadığı bir vazgeçişle öptü onu.

Ona doğru bastırılmış, kolları boynuna dolanmış, Cindy tam yanındaydı, yıldızları görmesine neden oluyordu, onu çok istiyordu. Bir kadına yakınlaşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, onu korkutabileceğinden korkuyordu. Bunun olmasına izin veremezdi. Buna izin *veremezdi*. O herhangi biri değildi. O özeldi ve bunu ona göstermek istiyordu.

"Çok fazla gelirse durmamı söyle."

"Değil." Göğsünde Beachcomber logosu olan uzun kollu Henley'i çekiştirdi. "Çıkar şunu."

Gömleğini kafasına geçirdi ve kızın gözleri takdirle dolarken spor salonunda geçirdiği saatler için teşekkür etti.

Ellerini adamın pazularının üzerinde gezdirerek dokunuşunun heyecanından titremesine neden oldu.

"Peki ya bu?" diye sordu, kazağını hafifçe çekiştirerek. "Çıkar şunu."

Jace onun bu çılgınlığa bir son vermesini bekleyip duruyordu ama o bunu yapmadığı sürece Jace her şeyi kabullenmişti. Ve *delilik*, bu yolu tanımlayan tek kelimeydi.

Ona bu şekilde yakın olmak hoşuna gidiyordu. Kazak kafasını boşalttığında, ona baktı, göğsündeki bronz çizgileri ve dolgun göğüslerinin yükselip alçalmasını not aldı.

Arkasına uzanarak sütyeninin kopçasını açtı ve kumaşın düşmesini izledi. "Her yerin güzel, Cindy."

Elleri adamın sırtında gezindi. "Sen de öylesin."

Kıçını avuçladı ve onu kaldırdı, etrafına sarılacağını umuyordu ki öyle de oldu. "Senin yerin mi benimki mi?"

"Benim yatağım daha büyük."

"Senin olsun." Onu yatak odasına taşıırken, hâlâ onun "*Dur bakalım, bu çok hızlı oluyor*" demesini bekliyordu. Ama o sadece devam etti yüzünü ve boynunu öperek onu olduğundan daha da çılgın hale getirdi. Onu yatağa indirip üzerine çıktığında, dirseklerinin üzerinde duruyordu. "Bundan emin misin?"

"Emin
misin?"

"Çok
eminim."

"Bu ikimiz için de geçerli."

Kızın tatlı yüzüne bakarak, "Sonrasında pişman olmayacak mıyız?" dedi.

"Sen yapmazsan ben de yapmayı
planlamıyorum." "Pişmanlık yok.
Sadece zevk."

Parmaklarını saçlarında gezdirerek adamın omurgasını daha fazla ürpertti.

"Seni uyarmalıyım ki benim için uzun bir süre oldu."

"Ne kadar uzun bir süre?"

"Yedi yıl gibi mi?"

"Ah. Şey..."

"Evet, bu hızlı olacak."

Gülümseyerek, "Sadece bir kez için mi iyisin?" dedi.

"Hayır," dedi gülerek.

"O zaman çabuk olsun."

"Aklını falan kaçırmadın, değil mi?"

Cindy güldü. "Neden, korkmadığım ya da bunu senin kadar istemiyormuşum gibi davranmadığım için mi?"

"Evet, hepsi bu."

"Büyükanmem seni gezdirmemi söyledi, ben de onun dediğini yapıyorum."

"Büyükannenin gelmiş geçmiş en havalı büyükanne olduğundan bahsetmiş miydin?" "Öyle." Cindy'nin elleri sırtında ve kollarında gezinerek onu dokunuşundan ürperdi. "Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum."

"Aklına fikirler soktuğu için ona teşekkür etmek için sabırsızlanıyorum." Dilini göğüs ucuna değdirmek için eğildi ve onun nefesini kesti. Çok duyarlı, tatlı ve seksiydi. Büyükannesinin ona başka neler söylediğini bilmek için neler vermezdi. Sonra aklına inlemesine ve ondan uzaklaşmasına neden olan başka bir düşünce geldi. "Kahretsin. Prezervatifim yok."

"Bunu gerçekten yedi yıldır yapmadın mı?"

"Gerçekten yapmadım."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve benim için de çok uzun zaman oldu." "Yani, ne diyorsun..."

Cindy, muhtemelen heyecan kadar işkenceyi de ifade eden yüz ifadesine güldü.

"Daha önce hızlı dediğimde... aslında kastettiğim şey başlamadan bitmesiydi."

Ereksiyonunu avuçlamak için aralarına uzandığında onu şok etti.
"Belki de bunu halletmeliyiz, böylece endişelenmene gerek kalmaz."

"Yani, ne diyorsun..."

Gülüştü hızla onun en sevdiği şey haline geliyordu. "Arkanı dön kovboy."

"Um."

Hâlâ gülerek omzunu itti.

Jace sırt üstü döndü ve ne yapacağını görmek için ona baktı.

Onun üzerine eğildi ve göğsüne ve karnına hafif öpücükler kondurmaya başladı.

Bir kadının dokunuşu olmadan bu kadar uzun süre geçirdikten sonra, hisler neredeyse dayanılmazdı, arzu eziciydi. Kadın diliyle her bir karın kaslarını çizerken çaresizce titredi. "Cin..."

"Hmm?"

Bir kahkaha attı. "Beni deli ediyorsun." "Öyle miyim?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Bu durumda delilik iyi bir şey mi?" "Kötü değil."

Gülerek, adam rahatlamak için yalvarmanın eşiğine gelene kadar işkenceye devam etti.

Kadın kot pantolonunun düğmesini çekiştirdiğinde, adam iniltisini tuttu. Fermuarın çekilmesine yardım etti ve kalçalarını kaldırdı, böylece kadın pantolonunu çekip boxerını indirdi. Sonra eli adamın sikinin etrafına dolandı ve dudakları siki başına değdi.

"Cindy, *dur*," dedi, sesi uyarı doluydu.

Durmadı. Aksine, adamın sikini ağzının içine kaydırđı ve diliyle ona vurdu.

O kadar sert boşaldı ki, sıkıca kapalı gözlerinin ardında yıldızlar, kuyruklu yıldızlar ve birkaç rastgele asteroit gördü.

"İşte." Dilini adamın boyunda gezdirdi. "Şimdi daha iyiyim." Jace kelimeleri nasıl oluşturacağını hatırlamaya çalışıyordu.

"Aşağıda iyi misin?"

"Mmm." Onu üstüne oturttu, göğsüne bastırđığı göğüslerinin verdiğı hissi sevdi. "Çok iyiydi. Beni mahvettin."

"Bahse girerim seni tekrar uyandırabilirim."

"Yapabileceğinden hiç şüphem yok." Ellerini yüzüne koyarak onu öpmeden önce bir süre inceledi. "Sen uzun zamandır başıma gelen en iyi şeysin. Umarım bunu biliyorsundur."

"Aynı şekilde."

"İşe yaraması güzel, değil mi?"

Başını salladı ve onu öperken gülümsedi.

Jace aniden onları ters çevirdiğinde onu şaşırttı ve ona yaptığı iyiliğın karşılığını vermekle meşgul oldu. Onu her yerinden öptü, son giysilerini çıkardı ve onu önünde yaydı.

Dilimi kalçasının içine soktum.

Kalçalarını davet edencesine kaldırdı, adam da bunu memnuniyetle kabul etti, dilini içine gömdü ve nefes nefese kalana kadar onunla alay etti. Adam onun

parmaklarını onun sıcaklığına soktu ve dilini klitorisinin üzerinde gezdirerek çığlık çığlığa patlamasını sağladı. Hızla hareket ederek pozisyon değıştirdi ve orgazmının son dalgalarını sürerek sikini ona bastırdı.

Dikkatlice hareket ederken kalçalarını kavradı ve ona uyum sağlaması için zaman tanıdı. "Bu iyi mi?"

"Mmm, *evet*." Parmakları adamın sırt kaslarını delerken, kadın adamın içine doğru eğildi.

Kızın gerginliğini azaltmış olması iyi bir şeydi, yoksa teni kızınkine değdiği anda her şey bitmiş olurdu. Hapsedildiği uzun yıllar boyunca, kaçırdığı şeyler hakkında çok fazla düşünmeyerek hayatta kalmıştı. Spor yapmaya, bir meslek öğrenmeye ve hayatını yoluna koymaya odaklanmıştı.

Bu, tüm o sıkı çalışmanın karşılığıydı. Cindy karşılığıydı ve kendini onun içinde kaybettiğinde, acı dolu geçmişinden arınmış yepyeni bir yaşamda neredeyse yeniden doğduğunu hissetti. Kardeşinin ölümünün yarattığı travma ve ödediği bedel her zaman onun bir parçası olacaktı ama belki de onu tanımlamak zorunda değildi.

Hayır, bu muhteşem kadının onu tanımlayabileceğini düşünmeye başlamıştı.

CINDY ÖLÜ BİR KADIN GIBI UYUYORDU. Yüzüstü uyandı, pencereden içeri güneş giriyor ve havayı kahve kokusu dolduruyordu. Kıpırdandığında vücudu itiraz etti, bir süredir kullanmadığı kasları ona vahşi, neredeyse uykusuz bir geceyi hatırlattı.

Bütün gece ayakta kaldıktan sonra nasıl çalışıyordu?

İnleyerek yan döndü.

Yatak eğildi ve bir gözünü açtığında onu orada buldu.

"Birisi sabah insanı değil mi?"

"Aslında uyuduğumda sabah insanıyım."

Alçak sesle kahkaha atması onu gülümsetti ve dudaklarının acıdığını fark etti. "Kahve içmiyorsun, değil mi?"

"Normalde hayır, ama bugün normal değil." Çarşafı göğsüne doğru kavrayıp diğer koluyla doğrulmaya çalıştı ve adamın elinden fincanı aldı. Yıllardır kahve içmemişti ve birkaç yudumun gününü mahvetmeyeceğini umuyordu. Bugün, onlar

onun gününü

kurtaracaktı. "İyi

misin?"

Ona bakmak için gözlerini açtı. "Bakıyorum. Öyle misin?"

"Ben harikayım."

"Zar zor uyuduğun halde mi?"

"Öldüğüm zaman
uyuyabilirim."

Kupayı ona uzattı. "Öyle söyleme."

Bir yudum aldı ve ona geri verdi. "Tamam,
içmeyeceğim." "Neden bu kadar erken kalktın?"

"Saat sekizde toplantım var." "Ah.

Doğru."

Jace uzanıp onun yüzünü okşadı. "Dün gece inanılmazdı."

"Evet, öyleydi."

"Ve bu sabah garip hissetmiyorum." "Benim
için değil."

"Ben de." Onu öpmek için eğildi. "Benim gitmem gerek. Daha sonra
buralarda olacak mısınız?"

"Laura ve Owen'ı birazdan otele görmem gerekiyor ama ondan sonra
bir şey yok, gerçi bugün saçını kestireceğime söz vermiştim."

"Bunu herhangi bir gün yapabiliriz. Ben işe gitmeden önce sahile falan
gidelim."

"Kulağa hoş geliyor."

Onu tekrar öptü ve kahve fincanını ona uzattı. "Birazdan dönerim."

"Tamam."

Jace arkasını dönüp geri gelmeden önce kapı aralığına kadar geldi ve
yatağın üzerine eğilerek onu bir kez daha öptü. "İşte," dedi. "Bu beni
sonraya kadar idare eder."

Cindy onun gidişini izledi, hayatının en şehvetli gecesinin anıları
zihninde kirli bir film gibi oynarken bir çılgın gibi gülümsedi.

BÖLÜM 19

A Adam giderken kapının kapandığını duyduktan sonra kız kardeşlerine mesaj atmak için telefonuna uzandı. *Bir kardeş toplantısına ihtiyacım var. Kahveyi ben sağlarım.*

Bana yiyecek bir şeyler getir. Böyle bir sabah işte.

Katie hemen cevap yazdı. *İlgimi çekti.*

Aynı şekilde Julia da. Pupwell ve ben yoldayız. Çöküş için lokantada duracağız.

Yessss! Cindy cevap verdi.

İhtiyacı olduğunda kız kardeşlerinin yanında olması ne kadar güzeldi? Jace'le geçirdiği geceyi birine anlatmak zorundaydı ve onlardan başka anlatmak isteyeceği kimse yoktu. Kahvesinden iki yudum daha aldıktan sonra fincanı isteksizce bir kenara bıraktı ve ağrıyan bacaklarının üzerinde duşa doğru yürürken inleyerek kendini yataktan dışarı attı.

"Kız arkadaşım formdan düşmüş," diye mırıldandı.

Ağrıyan kaslarına değen sıcak su mutluluk vericiydi. Duştan sonra kendini öncekinden biraz daha canlı hissetti ama yirmi dakika sonra kız kardeşleri geldiğinde hâlâ sürükleniyordu.

Katie ona şöyle bir baktı ve "Bütün gece boyunca kedinin sürüklediği bir şeye benziyorsun" dedi.

"Tam olarak *bütün* gece değildi ama çok yakındı."

"Ah!" Julia lokantadan aldığı bir poşeti masanın üzerine koydu. "Anlat!"

Cindy kız kardeşleri için kahve, kendisi için de buzlu su doldurdu. "Jace beni öptü ve bir şey diğerine yol açtı, bu da hemen hemen tüm lanet geceye yol açtı ve şimdi zar zor yürüyebiliyorum."

"*Kızım!*" Julia küçük mutfağın etrafında küçük bir mutluluk dansı yaptı. "Tam zamanı!"

"Bize her şeyi anlat," dedi Katie. "İyi miydi?"

"Eğer daha iyi olsaydı, hayatta kalamayabilirdim."

Julia bilmiş bir sırıtışla, "Bu iynin en iyisi," dedi. "Deacon'ın benim için doğru kişi olduğunu böyle anladım. Onunlayken bundan hiç sıkılmıyorum. Geçmişte, yirmi dakika sonra zihnimde alışveriş listemi oluşturuyor olurum. Onunlayken başka bir şey düşünmüyorum."

"Alışveriş listesi yapmadın!" Katie söyledi.

"Yaptım, çünkü çok sıkılmıştım."

"Dün gece alışveriş listesi falan yapmıyordum," dedi Cindy. "Çoğunda kendi adımlı bile zar zor hatırlayabildim."

"Ah, buna bayıldım," dedi Katie. "Olması gereken de bu."

"Bu çok heyecan verici!" Julia paket servis kaplarını açınca ortaya taze pişmiş kekler ve Rebecca'nın lezzetli kahvaltılık patatesleri çıktı.

"Çok teşekkür ederim," dedi Cindy, bir mısırlı keke dalarak. "Açlıktan ölüyorum."

Julia, "Cinsel maratonlar çok fazla kalori yaktırıyor," dedi.

"Bilmen gerekirdi," dedi Katie. "Deacon'la ilk kez bir araya geldiklerinde günlerce 'kayıp' olmuştu."

Julia dilini ikizine doğru uzattı. "Birbirimizi tanımaya çalışıyorduk."

"Buna böyle mi deniyor?" Katie sordu.

"Shane'le ilk kez bir araya gelmenizin üzerinden o kadar da uzun zaman geçmedi," dedi Julia. "Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsun."

"Evlendikten sonra bile hâlâ böyleyiz," dedi Katie. "Birlikteyken başka hiçbir şeye ya da hiç kimseye ihtiyacım yok."

"Bunu senin için seviyorum," dedi

Cindy. "Artık sende de var," dedi

Julia.

"Ben o kadar ileri gitmezdim. Çılgın bir gece geçirdik. Bu sonsuza kadar süreceği anlamına gelmez."

"Ama olabilir mi?" Katie umutla sordu.

Cindy bu konuya fazla önem verirse kendini hayal kırıklığına uğratacakmış gibi hissetmekten neredeyse korkuyordu. "Bilmiyorum işte."

"Nerede o?" Julia sordu. "Bir toplantıda."

"Jeff'in gittiği kilisedeki sabah sekiz toplantısı mı acaba?" Katie sordu.

"Evet."

Katie, "Bütün gece ayakta olmasına rağmen yine de gitmesi iyi oldu," dedi. "Hiçbir günü kaçırmaz."

"Bu önemli."

"Çocuklar... Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Yani, gerçekten, *gerçekten* hoşlanıyorum, ama her şey çok..."

"Büyük mü?" Julia

sordu. "Olabilir."

Julia hüzünlü bir iç çekişle başını salladı. "Deacon hayatıma girdiğinde ve birkaç gün içinde en önemli şey haline geldiğinde bunun nasıl bir şey olduğunu ve bunun ne kadar *korkunç* olduğunu hatırlıyorum."

"Bunun için iyi bir kelime," dedi Cindy. "Dehşet verici."

Katie, "Ortak departmanında kötü bir karar vermekten korkmak için hepimizin iyi nedenleri var," dedi.

"Evet," dedi Cindy. "Aynen öyle."

"Endişelenmen gereken biri olup olmadığını içgüdülerinle anlayabileceğini düşünmüyor musun?" Julia sordu. "Tüm o sezgilerinle falan."

"Öyle olduğunu düşünmek isterdim," dedi Cindy, "ama annem çok geç olana kadar neye bulaştığını bilmiyordu. Biriyle bu tür bir riske girmenin en korkutucu yanı da bu. Hiçbir zaman gerçekten bilemezsiniz."

"Biz annem değiliz," dedi Julia. "Onun bilmediği bir şekilde neye bakmamız gerektiğini biliyoruz, çünkü o bizim ne olduğumuza hiç maruz kalmamıştı."

"Bu doğru," dedi Katie. "Daha fazlasını biliyoruz. Dansta tanıştığı genç ve hoş memurun bir canavar olduğu aklına bile gelmezdi. En iyisini umarken en kötüsünü beklemek üzere yaratılmışız."

"Gerçekten nasıl bilebilirsin ki?" Cindy sordu.

Katie, "Shane için önemli olan sadece bana nasıl davrandığı değil, diğer insanların ona nasıl tepki verdiğiydi," dedi. "Belli ki ailesi ve arkadaşları tarafından çok seviliyor ve saygı görüyordu."

Cindy, "Jace'in pek ailesi yok ve çok fazla yakın arkadaş edinecek kadar uzun süredir burada değil," dedi. "Yine de Bardaki herkes onu seviyor."

"Benim için Deacon'ın Pupwell'e nasıl davrandığı ve sonra onu yeğenleriyle görmek önemliydi. Onlara karşı çok tatlı ve sevimliydi."

Katie, "Sadece zaman ayırmanız ve uyanık olmanız gerekiyor," dedi. "Kimse mükemmel değildir, ancak her yeni ilişkiye tüm erkeklerin mükemmel olduğunu düşünerek giremeyiz. canavarlar. Bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Hayır," dedi Cindy, "ama kime güvenilebileceğimden asla emin olamayacağım kadar çok kişi öyle."

"Ama anneme bak," dedi Julia. "Eğer o aşka ikinci bir şans verebiliyorsa, eminim hepimiz de bir şans verebiliriz."

"Bunu çok düşünüyorum," dedi Katie. "Charlie'yle olan hali sanki onunla ilk kez tanışıyormuşum gibi, babamla evlendikten sonra hayatta kalmak için olduğu kişiden ziyade her zaman olması gereken kişi."

"Bunu söylemenin iyi bir yolu," dedi Julia. "Charlie'yle birlikte olduğu kişiyi seviyorum. Onunla bu şans yakalamasını izlemek bana Deacon'a bir şans vermem için ilham verdi. Ve bunu yaptığımı çok memnunum. O

gelmiş geçmiş en iyi şey."

"Sizi, annemi ve Owen'ı bu kadar mutlu görmek hoşuma gidiyor," dedi Cindy. "Biz de senin için istiyoruz, Goose," dedi Katie, Cindy'nin Çocukluk lakabı, sözde aptal bir kaz olduğu için ona verilmişti. "Bunu uzun zamandır duymamıştım," dedi Cindy yüzünü buruşturarak.

"Çünkü eskisi gibi aptal değilsin," dedi Katie nazikçe. "Gülmüyor, şaka yapmıyor ve alay etmiyorsun ve sen bir şey söylemeden önce biz nedenini biliyoruz."

Ailesi ve arkadaşlarından oluşan bir kalabalığın önünde, babası ona *böyle lanet olası bir aptal gibi davranmayı bırakmasını* söylemişti. Utanç ve aşağılanmanın hatırası yıllar sonra bile Cindy'nin gözlerini yaşartıyordu.

"Yapma bunu," dedi Julia. "Ona bir dakika bile zaman ayırma."

"Keşke bu kadar basit olsaydı," dedi Cindy, gözlerini kâğıt peçeteyle silerken.

"Biliyorum," dedi Julia. "İnan bana. Anlıyorum."

"Hepimizin var," diye ekledi Katie, "ama biraz iyi habere ne dersiniz?" Cindy başıyla onayladı. "Evet, lütfen."

"Shane ve ben yeniden bebek sahibi olmayı deniyoruz ama bunu sadece size söylüyorum.

Her ihtimale karşı."

"Ah, Katie." Cindy kız kardeşine sarıldı. "Bunu yapmana çok sevindim."

"Bir yanım düşükten sonra her şeyi atlamak istiyor ama Shane bunun aptalca olacağına beni ikna etti. Doğru yapana kadar denemeye devam etmeliyiz."

"Ve denemek korkunç değil, değil mi?" Julia sırtarak sordu.

"Hiç de değil. Bu harika bir şey. Keşke endişelerimden kurtulabilseydim. Daha yeni başlamışken kendimi bebek sahibi olmayı bıraktığıma ikna etmişim. Neyse ki Shane çok sabırlıydı ve tekrar denememe yardımcı oldu. En azından artık yapabileceğimizi bildiğimizi söyledi. Sahip olmamız gereken bebeği elde edene kadar denemeye devam etmeliyiz."

"O çok tatlı," dedi Cindy.

"Onu çok seviyorum," dedi Katie.

"Umarım bana da ilham verdiğinizi biliyorsunuzdur," dedi Cindy.
"Sadece annem değil. Siz ikiniz, Owen ve hatta Charlie. Hepiniz sizi sonsuza dek mahvedecek şeyleri atlatıp sonsuza dek mutlu olmayı başardınız."

"Sen de seninkini alacaksın Cin," dedi Julia, Cindy'nin elini sıkarak.
"Bunu biliyorum."

"Katılıyorum," dedi Katie. "Bir erkeğe Jace'e aşık olduğun gibi aşık olmayalı uzun zaman olmuştu."

Cindy, "Onun için üzülmiyorum," dedi. "Bu da ne demek oluyor?"

Kız kardeşleri, Cindy'nin kahkahalarla sarsılmasına neden olan yüz ifadeleri takındılar.

"Eğer bu kadar aptal görünürsem, beni dışarı çıkarıp vurur musun lütfen?"

Kız kardeşleri cevap veremedi ön kapı açıldı ve Jace içeri girdi, Jace'in kendisine doğru gelişini izlerken ciğerlerindeki nefesi çaldı.

"Günaydın hanımlar," dedi.

"Kız kardeşlerim Julia ve Katie'yi hatırlıyorsun, değil mi?" "Tabii ki hatırlıyorum. Sizi tekrar gördüğüme sevindim."

"Sen de."

"Kahve doldurmak isteyen var mı?" diye sorarak cezveye yöneldi.

Julia, Cindy'ye bir bakış atarak, "Arayı kapatmak için birkaç saatliğine işe gitmeye hazırlanıyordum," dedi, "ama tam da işler ilginçleşirken neden gideyim ki?"

"Keşke kalabilseydim," dedi Katie, "ama yirmi dakika sonra Shane'le brunch için buluşacağım, o yüzden olan biten her şeyi bana anlatman gerekecek, Jule."

"Oh, ararım. Beni sonra ara."

"Siz ikiniz en azından onun önünde onun hakkında konuşmuyormuş gibi yapabilir misiniz?" Cindy sordu.

Jace sırtarak tezgâha yaslandı ve kupasından bir yudum aldı. "Sohbetin konusunun ben olup olmadığımı merak ediyordum."

Julia, "Adın geçmiş olabilir," dedi.

"Bir ya da iki kez," diye ekledi Katie.

Cindy onlara, kız kardeşlerini güldüren bir "defolun gidin evimden" bakışı atarak, "Tam da gidiyorlardı," dedi.

"Neden, yapman gereken bir şey ya da biri mi var Cin?" Jace kahvesini yudumlarken boğuldu.

"Defol. Dışarı. *Şimdi*."

Julia, "Bir kıza çörek getirirsen böyle teşekkür alırsın," dedi. "Jace, seni görmek harikaydı. Umarım seni daha sık görürüz ve eğer Küçük kız kardeşimize karşı tatlı ve nazik olmaktan başka bir şey yaparsan seni öldürürüz."

"Julia!" Cindy Jace'e baktı. "Onu dinleme."

"Evet, onu dinleyin," dedi Katie. "Ciddi söylüyor ve ikimiz adına konuşuyor. Yani hepimiz adına."

Jace, Cindy'ye elini uzattı. "Siz hanımlar -ve kız kardeşiniz- benim için endişelenmenize gerek yok."

Jace'in bakışları karşısında dizlerinin bağı çözülünce elini tuttu. "Onun için her şeyin en iyisini istiyorum," diye ekledi Jace, bakışları anında ısınan yüzü.

"Burada bize ihtiyaç olmadığını söyleyebilirim, Jules," dedi Katie, Pupwell arkalarından koşarken Julia'yı kolundan tutup dışarı çıkardı.

"Eğer bu aşk kulübesi sallanıyorsa," dedi Julia omzunun üzerinden, "kapıyı çalmaya gelme."

Jace sessiz kahkahalarla sarsılırken Cindy mahcup bir ifadeyle, "Aman Tanrım," dedi. "Onlar için üzgünüm. İflah olmazlar, özellikle de Julia. Aklına gelen her şey onun ağzından çıkıyor."

"Onlar harika ve sen onları seviyorsun."

"Onları seviyorum, ama bazen onları öldürmek de istiyorum." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz Cindy onları geri almak istedi. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

"Yapma bunu. Şaka yapıyordun ve ben bunu biliyordum."

"Yine de bu seninle şakalaşmam gereken bir konu değil."

"Sorun yok. Yemin ederim. Onlarla güzel bir ziyaret geçirmenize sevindim ama acaba biri sırlarımızı mı paylaşıyordu?"

Cindy onun ne demek istediğini anlamamış gibi davranmak için elinden geleni yaptı. "Ben bunu asla yapmam."

"Haha, doğru. Tüm kirli detayları mı aldılar yoksa sadece birkaçını mı?" "Sadece ana fikri aldılar, detayları değil."

Ellerini onun kalçalarına koydu ve alnını onunkine yasladı. "Kız kardeşlerine verdiğin bu özetle bana kaç not verdin?"

"Dur! Sana not vermedim."

"Ama öyle olsaydı, ben ne yapardım?"

"A plus olduğunu çok iyi biliyorsun. Bunu sana benim söylememe gerek yok."

"Evet, biliyorum ve A artı, ha? Bu çok etkileyici. Sanırım bu benim ilk A artı notum."

"Eğer biraz daha A artı olsaydın, bugün hareket edemezdim." "Oldukça eğlenceliydi, değil mi?" diye sordu, boynunu öptü ve onu ateşledi. Sanki son sekiz saat içinde sayamayacağı kadar çok orgazm olmamış gibi.

"Evet, öyleydi." Şimdiye kadar herhangi bir erkekle yaşadığından daha eğlenceli olduğu kesindi.

"Hâlâ plaja gitmek istiyor musun, yoksa biraz kestirmek ister misin?"

"Uyku uyku ya da başka bir tür uyku gibi mi?"

"Zihninin bu kadar kirli olduğunu bilmiyordum." "Kirli değil!"

Jace gülmekten kırıldı. "Bu biraz edepsiz." "Beni kötü etkiliyorsun."

Adam geri çekilip ona baktı, donakalmış gibiydi. "Öyle miyim?"

"Mümkün olan en iyi şekilde." Onu bir öpücüğün içine çekti. "Benim için bir şeyleri değiştirmene ihtiyacım vardı ve sen bunu yaptın. Hem de fazlasıyla."

"Bu, aramızda geçenlerin senin için sıradan bir olay olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Ah, hayır. Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım ve birlikte olduğumda da... şey, o... şey gibi değildi... şey, o."

"Sanırım *bunu* takip ettim ve orada bir yerde bir iltifat vardı."

Cindy o kadar yorgundu ki, kaybedeceği kesin olan bir sözlü tartışma maçına girmek şöyle dursun, doğru dürüst göremiyordu bile.

Jace'in telefonu çaldığında inledi ve cebinden çıkarmak için ondan uzaklaştı. "Ben Seamus. Buna bakmam gerek."

"Devam et."

Jace telefona cevap verirken kolunu onun boynundan ayırmadı. "Hey, n'aber?" Sadece ona çok yakın durduğu için ne olduğunu duydu Seamus dedi ki. "Seni görmem gerek. Ofise gelebilir misin? Şimdi mesela?"

Tüm vücudu gerginlikten kaskatı kesildi. "Evet, tabii. Her şey yolunda mı? Çocuklar..."

"İyiler ama konuşmamız gerek."

"Hemen geliyorum."

"Teşekkürler."

Jace telefonu cebine geri koydu. "Bu da ne şimdi?" "Çocukların iyi olduğunu söyledi ve önemli olan da bu."

"Evet, doğru."

Cindy ona sarıldı. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, gerek yok. Eminim yapacak kendi işlerin vardır." "Hala saçımı kestirebiliyorken Surf'e gidip saçımı kestirmeliyim. bir cümleyi tutarlı bir şekilde bir araya getirmek."

Önce alnından, sonra dudaklarından öptü. "İşe gitmeden önce biraz kestirmeyi düşünüyorum. Birazdan burada buluşalım mı?"

"Görüşürüz o zaman. Seamus'u gördükten sonra bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Yapacağım." Kapıya yönelmeden önce bir öpücük daha çaldı.

Cindy, Seamus'a her ne oluyorsa Jace'e yeni acılar yaşatmamasını umuyordu. Zaten yeterince acı çekmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

W

Bu da ne böyle? Jace, Seamus'un feribot iskelesindeki ofisine doğru yürürken merak ediyordu. Her şey

O'Grady'lerle arası çok iyi gidiyordu. Seamus ona artık çocuklarla görüşemeyeceğini mi söyleyecekti? Bu düşünce onu paniğe sürükledi. O zaman ne yapacaktı?

Tanrım, umarım bu değildir. Dünyada en son isteyeceği şey çocuklarını görmek için bir tür yasal mücadele vermektir. Çünkü Seamus onu çocuklarından koparmaya çalışırsa yapacağı şey buydu. Onlar için ve kendisi için savaşıacaktı.

Lütfen öyle olmasına izin verme.

Jace, Gansett Adası Feribot Şirketi'nin ofisine ulaştığında, özellikle de Seamus'un kullandığı şirket kamyonunun yanına park etmiş Carolina'nın arabasını fark ettiğinde iyice heyecanlanmıştı.

Jace binaya adımını attı ve Seamus'un ofisine giderek kapalı kapıyı çaldı.

"İçeri gel," diye seslendi Seamus.

Kapıdan içeri girdiğinde Jace, Seamus ve Carolina'nın küçük kanepede birlikte oturduklarını fark etti ve sıkıntılı göründükleri gözünden kaçmadı.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Seamus.

"Tabii. Ne oldu?"

"Otursana."

Jace istemediği halde oturdu.

Carolina biraz duraksayarak, "Dün ahırda Lisa'dan gelen bazı eşyaları gözden geçiriyorduk," dedi. "Çocuklar bahçede köpeklerle oynuyorlardı. Nasıl olduklarını bilirsin, çok gürültü yaparlar, onları her zaman duyabiliriz."

"Doğru," dedi Jace, her saniye daha da gergin hissederek.

"Jackson bize sürpriz yaptığında Lisa'nın bazı fotoğraflarını karıştırıyorduk. Geldiğini duymadık ve o da... Lisa ile fotoğraflarınızı gördü ve şimdi kim olduğunuza ve annesinin sizi nasıl tanıdığına dair sorularla dolu."

"Oh," dedi Jace uzun bir nefes vererek. "Ona ne söyledin?"

"Annesinin de seni tanıdığını ama buna inanmamış gibi görüldüğünü." "Ne dedi peki?"

"Sadece annesi senden hiç bahsetmedi."

Carolina Seamus'un elini tuttu. "Onlara senin kim olduğun hakkındaki gerçeği anlatmalıyız."

"Hiçbir fikirleri yokken seni arkadaşım olarak tanıtmak bir şeydi," dedi Seamus, "ama bize doğrudan kim olduğunu sorduğunda, ona yalan söylemeyi doğru bulmuyoruz."

"Şüphelenebileceğini düşünüyoruz," diye ekledi Carolina, "işte bu yüzden gerçek önemli hale geliyor."

Jace bir yandan haberlere verdiği duygusal tepkiyi gözden geçirirken bir yandan da konuşulanlara ayak uydurmaya çalışıyordu.

Seamus, "Sizinle konuşana kadar bir şey söylemek ya da yapmak istemedik," dedi.

"Ben... um... Bunu takdir ediyorum."

"Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?" Carolina sordu.

"Onlara gerçeği söylememiz gerektiğine katılıyorum," dedi Jace, yaptığı hataların annelerinin tek başına bir ebeveyn olmasına nasıl yol açtığını öğrendikten sonra çocukların kendisiyle bir daha hiçbir şey yapmak istemeyecekleri ihtimali karşısında içten içe çığlık atarak.

"Gerçeğin ne kadarı?" Seamus sordu.

"Hepsi," dedi Jace. "Ya büyük oyna ya da eve git, değil mi?" "Bundan emin misin, dostum?"

"Hayır, onları sevdiğim ve onlar için her şeyin en iyisini istediğim dışında hiçbir şeyden emin değilim."

Carolina, "Bununla başlamanız gerekiyor," dedi.

"Bekle, yani onlara söylememi mi istiyorsun?" Jace sordu.

Seamus, "Onlar için boşlukları senin doldurmak isteyebileceğini düşündük," dedi. "Bu konuda yanılıyor muyuz?"

"Hayır, değilsin, sadece... Tanrım, onlara ne diyeceğim?"

"Onlara gerçeği söyle, Jace," dedi Carolina nazikçe. "Onlar için önemli olan, onları sevdiğin ve hayatlarında olmak istediğin ama bizimle olan anlaşmalarını bozmak gibi bir planın olmadığı. En azından senin böyle hissettiğini umuyorum."

"Öyle. Bunu onlara ya da sana asla yapmam." Küçük oğullarına her şeyi itiraf etmeyi düşünürken parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Sadece hikayemi duyduktan sonra benden nefret edip etmeyeceklerini merak ediyorum."

"Senden nefret etmeyecekler," dedi Seamus.

"Bundan emin misin? Ben hiçbir yerde olmadığım için annelerinin başlarını sokacak bir çatı sağlamak için mücadele etmek ve birden fazla işte çalışmak zorunda kaldığını hatırlayacak kadar büyükler. O hasta ve ölmek üzereyken benim burada olmadığımı biliyorlar."

"Endişelerini anlıyorum Jace," dedi Carolina, "ama bir şey var ki Çocuklar hakkında bildiğim tek şey kimseden ya da hiçbir şeyden nefret etmedikleri. İçlerinde böyle bir şey yok. Hepsi sevgi, güneş ışığı ve mutluluk dolu. Lisa'yı düşündüklerinde üzüldükleri anlar oluyor mu? Evet, oluyor ve muhtemelen hep olacak. Ama sizden nefret etmeyecekler. Zor soruları olabilir ve

Onlara söyledikleriniz onları üzebilir ama yıllar önce yaptığınız ve şimdi üzüldüğünüz hatalar için sizden nefret etmeyeceklerine hayatım üzerine bahse girerim."

Carolina'nın güvenceleri, oğullarına son altı yıldır nerede olduğu gerçeğini söylemenin gerçekliğini düşündüğünde içinde kopan fırtınayı yatıştırmaya yardımcı oldu. "Bunu ne zaman yapmak istiyorsun?"

"Bugün," dedi Seamus. "Mümkün olan en kısa sürede." "Kahretsin. O kadar çabuk, ha?"

"Onlara karşı dürüst olacağımız konusunda bize güvenmeleri bizim için çok önemli."

Carolina dedi ki. "Jackson hikayede daha fazlası olduğunu biliyor ve biz de bunun büyümesine izin vermek istemiyoruz."

Yapılması gereken doğru şey buydu. Jace bunu biliyordu. Ama çocuklara hikâyesini anlatırken kendini hayal etmeye çalıştığında kaçıp saklanmak istiyordu. Stresli

Böyle zamanlarda, bağımlıların ayıklıklarına karşı daha dikkatli ve koruyucu olmaları gerekir ve o da bundan farklı değildi.

"Şimdi neredeler?"

"Ethan'ın evinde. Dün gece orada uyudular ama Hope keyifsiz olduklarını söyledi."

"Sence onları alıp yakında konuşabilir miyiz?" Jace sordu. "Bugün saat üçte işe gitmem gerekiyor, o yüzden yeterince zamanımız olduğundan emin olmak istiyorum."

Seamus Carolina'ya baktı, o da başını salladı.

"Hadi gidip onları alalım," dedi. "Otuz dakika içinde evde buluşalım mı?"

"Orada olacağım." Yaptığı en acı verici şeylerden biri olsa bile oğullarına gerçeği söyleyecek ve onu hâlâ hayatlarında görmek istediklerini umacaktı. Ofisten çıkıp dışarıya, muhteşem bir Eylül gününe adım atarken hasta olacakmış gibi hissediyordu.

İyileşme sürecinde geçirdiği yıllar boyunca, ihtiyaç duyduğunda yardım istemeyi öğrenmişti. Her ne kadar Cindy ile bu son olay hakkında konuşmak istese de

Böyle bir durumla birlikte gelen ayıklık sorunlarını anlayacak birine ihtiyacı vardı. Mallory'ye mesaj attı. *Bir dakikan var mı?*

Hemen cevap verdi. *Seni beş dakika sonra ararım. Teşekkürler.*

İşçi Bayramı'ndan neredeyse bir hafta sonra terk edilmiş olan feribot iskelesine bakan bir banka doğru yürüdü.

Sözüne sadık kalan Mallory beş dakika sonra aradı. "Ne oldu?"

"Potansiyel kriz."

"Oh lanet olsun. Neler oluyor?"

Ona Seamus, Carolina ve Jackson'la olanları ve çocuklarla konuşma planlarını anlattı. "Bunun için çıldırmamaya çalışıyorum."

"Peki nasıl gidiyor?" "Pek iyi değil."

"Kullanmak için herhangi bir dürtü hissetmiyorsun, değil mi?" "Burada nereden bulacağımı bile bilmiyorum."

"Eğer arıyorsanız bulmak asla zor değildir, ama siz aramıyorsunuz ve önemli olan da bu. Doğru şeyi yapıyorsun. destek."

"Onları ve annelerini hayal kırıklığına uğrattığım için benden nefret edeceklerinden korkuyorum. Carolina içlerinde kimseden nefret etmek olmadığını söylüyor ama her şeyin bir ilki vardır."

"Senden nefret etmeyecekler, Jace. Hikayeyi bize anlattığın gibi onlara da anlatırsan, soruları olabilir ama senden nefret etmezler."

"Onları daha yeni hayatıma geri aldım. Şimdi bu bağlantıyı kaybedersem..." "Sevmeyeceksin. Eğer onlara onları sevmekten asla vazgeçmediğini söylersen

Annelerine olanlardan dolayı üzgün olduğunuzu söylerseniz, bu onlar için çok şey ifade edecektir."

Jace onu dinlerken gözleri yaşardı. "Evet, bu doğru."

"Onlara karşı basit olun. Henüz çok küçükler, bu yüzden daha derin anlamları anlayamayabilirler."

"Bu doğru. Bilgece sözleriniz için teşekkür ederim. Bunun bugün gerçekleşeceğini öğrendiğimde biraz başım döndü. Yıllarım olduğunu sanıyordum.

Bununla uğraşmak zorunda kalmadan önce."

"Bir bakıma, bu kılık değiştirmiş bir lütuf olabilir. Daha yaşlı ve bilge olduklarında öğrenselerdi, farklı tepki verebilirlerdi ve bu sizin lehinize olmazdı. Bu şekilde, hala affedici olabilecek kadar gençken gerçeği öğrenmiş oluyorlar."

"Bu şekilde düşünmemiştim ama haklısın."

"Genelde öyleyimdir," dedi gülerek. "Quinn'e sorabilirsiniz." Jace gözlerindeki yaşları silerken güldü.

"İyi olacak mısın?" "Umarım."

"İhtiyacın olursa daha sonra beni arar ya da mesaj atar mısın?" "Ararım."

"Aksine inanmaya programlandığını biliyorum ama sen iyi bir adamsın Jace. Oğulların hayatını yoluna koymak için yaptığın çalışmaları göreceksin ve bir gün bunun için sana saygı duyacaklar."

"Umarım öyledir."

"Edecekler. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim Mallory. Bunu tahmin edebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum." "Bana ulaştığına sevindim. Ben her zaman buradayım."

"Sabah görüşürüz." "Orada olacağız."

Vedalaştıktan sonra Jace bankta uzun süre oturdu, uçsuz bucaksız okyanusa baktı ve oğullarına gerçeği söylemek için ihtiyaç duyacağı kelimeleri bulmaya çalıştı. Aklına Cindy geldi ve ona kısa bir mesaj gönderdi.

Bir işim çıktı. İşten önce eve gelemeyebilirim. Sonra görüşürüz.

Ona neler olduğunu anlatması gerekiyordu ama bunu yüz yüze yapmayı tercih ederdi. Seamus ve Carolina'nın evine gitmek üzere taksiye binmek için ayağa kalktığı anda, tek umudunun onu bir sonraki görüşünde tamamen paramparça olmamak olduğunu düşündü.

CINDY, Laura ve Owen'ı görmek için Sand & Surf Hotel'e doğru yürürken Jace'in mesajını aldı. Her ne olursa Jace için kötü bir haber olmamasını umuyordu, tam da işler onlar için ilginç bir yönde ilerliyor gibi görünürken. İçine dolan güvensizlik duygusundan nefret ediyordu. O mesajı aldıktan sonra yüzeye çıktı.

Bir şey çıktı.

Daha belirsiz olabilir miydi? Oğulları hakkında mıydı, yoksa başka bir şey mi? Ya da başka *biri*?

Beachcomber ile Surf arasındaki caddeden geçerken yüksek sesle, "Ah, oraya gitme," dedi. "Başka kimsesi yok." *Bunu kesin olarak biliyor musun?* İç sesi neden bu kadar babasına benzemek zorundaydı? Onu bir daha asla düşünmemek ya da hatırlayabildiğinden daha uzun bir süredir onunla gerçekten ilgilenen ilk erkek hakkında aklına şüphe tohumları ekmesini istememek için her şeyini verebilirdi.

Mark Lawry'nin yaptığı herhangi bir şeyde ya da hoşlandığı kişilerde söz sahibi olmasına izin vermedi.

"Neden bu kadar fırtınalı görünüyorsun, Cin?" Owen otelin merdivenlerinden kaldırıma inerken sordu.

"Unutulması en iyisi olan şeyleri -ve insanları- düşünüyorum." "Evet, bunu yapma." Owen ona sarıldı. "Yapacak çok daha iyi şeyler var. bugünleri düşünmek, hepimiz için." "Bu doğru."

"Makasını getirdin mi? Laura çok tüylü olduğumu söylüyor, vahşi sınırındaymışım."

"Yaptım ve sen biraz perişan görünüyorsun."

"İşte bu yüzden sana ihtiyacım var. Bir dakikalığına caddenin karşısına geçiyorum."

Hemen döneceğim. İçeri girin. Laura ikizlerle birlikte masada."

"Hey, O?"

Owen ona geri döndü.

"Sadece bilmeni istiyorum... Bugünlerde seni istediğim zaman görebildiğim için çok mutluyum."

"Aynı şekilde," dedi sırtıtarak. "Tüm ailenin beni Gansett'e kadar takip etmesine bayılıyorum. Her şeyin mükemmel olması için Josh'ı buraya getirmemiz gerekiyor."

"Bunun üzerinde çalışalım."

Caddeyi geçerken ona bir başparmak işareti yaptı.

Cindy merdivenlerden yukarı çıktı ve Lawry çocukları için çocukluklarının büyüme mekânı olan otele girdi. Buranın kokusu onu her zaman hayatının en pastoral günlerine götürüyor, sevgi ve nostalji duygularıyla dolduruyordu. O yaz günlerine ait anılar sonsuza dek onunla kalacaktı.

Baldızı Laura, Cindy'ye sarılmak için masanın etrafından dolandı.

"Tanrıya şükür buradasın. Tüm ekibimin sana çok ihtiyacı var."

"Cindy Teyze kurtarmaya geldi."

"İzin gününde bunu yaptığım için üzgünüm."

"Endişelenme. Çocukları görmek için her bahaneyi sevdiğimi biliyorsun." "Cindy Teyze ile saç kesimi için çok heyecanlılar."

Sonraki kırk beş dakika Laura, Owen, Sarah ve Cindy'nin, Cindy'nin saçlarını kesebilmesi için üç küçük çocuğu boyun eğmeye zorlamasıyla tam bir kaos içinde geçti. İşlerini bitirdiklerinde yetişkinler bitkin düşmüş, çocuklar ise Laura ve Owen'ın üçüncü kattaki küçük dairelerinin duvarlarında zıplayarak enerjilerini toplamış görünüyorlardı.

"Neden biz enkaz halindeyiz ve onlar jet yakıtıyla dolu?" Laura kanepeye uzanırken sordu.

"Delirmişler," dedi Owen. "Bunu uzun zamandır biliyorduk." "Saçını kestirmeye hazır mısın?" Cindy ona sordu.

"Sanırım öyle. Bu senin için bir tür izin günü oldu."

"Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim." Gece boyunca Jace'le yaşadığı eğlenceyi saymazsak, diye düşündü kıkırdamamaya çalışarak. "Ofisime geçelim."

Owen oturma odasına yerleştirdikleri mutfak sandalyesine oturdu.

Cindy omuzlarına bir havlu koydu ve çocuklar etraflarında daireler çizerken, ona iyi bir tıraş yaptı.

"Daha fazla al," dedi Laura kanepeden. "Böylece daha uzun süre dayanır."

"Artık yok," dedi Owen. "Beni tamamen evcilleştirmeye çalışıyor ve bu işe yaramayacak."

"Sana söylemekten nefret ediyorum kardeşim ama sen zaten tamamen evcilleşmişsin." "Tüm gücümle tüylü saçlarıma tutunmaya çalışıyorum," Owen cevap verdi.

"Ama kısa olduğunda çok ateşli ve seksi oluyorsun," dedi Laura imalı bir şekilde. "Belki biraz daha fazla olmasının bir zararı olmaz," dedi Owen aptal bir ifadeyle.

Karısı için sırtıyor.

Cindy güldü. "Siz ikiniz çok tatlısınız. Bir süre birlikte olduktan sonra bunu sürdürmenin sırrı nedir?" Onun için işler genellikle bu noktada kopuyordu. İlk parıltı geçtikten ve gerçeklik ortaya çıktıktan sonra ilgisini kaybetme eğilimindeydi.

Laura, "Her gün gülüyoruz," dedi.

"Çoğunlukla bana gülüyor ama yine de kahkaha *atıyor*," dedi Owen.

"Ve seks," dedi Laura. "Çok fazla seks yapıyoruz."

"Çocuklar!" Sarah ellerini kulaklarının üzerine koydu. "Burada ebeveynler var!"

Laura, Sarah'nın yüz ifadesine güldü. "Ah lütfen, sanki aşk kulübünde düzenli olarak meşgul olmuyormuşsun gibi."

"Karınla ilgili bir şeyler yap oğlum," dedi Sarah, yüzü kıpkırmızıydı.

"O iflah olmaz biri," dedi Owen, "ve başka türlü olmasını istemezdim."

"Bu doğru," dedi Laura. "Ağızma bayılıyor." "Sorduğun için memnun değil misin, Cin?" Sarah gülümseyerek sordu.

"İhtiyacım olandan daha fazla bilgi alıyorum," diye yanıtladı Cindy. Laura, "Özetlemek gerekirse, işin sırrı kahkaha ve sekstir," dedi. "Bilgeliğiniz için teşekkür ederim," dedi Cindy.

"Kahkaha ve seksten bahsetmişken, Jace ile işler nasıl gidiyor?" Sarah sordu. "Bekle, ne?" Laura daha dik oturdu. "Jace diye biri mi var?"

"Belki," dedi Cindy, tüm vücudu önceki gecenin anılarıyla ısınırken Owen'ın saçlarına odaklanmaya devam ederek.

"Kızımız sır mı saklıyordu?" Laura Owen'a sordu.

"Öyle görünüyor. Bu adamı gerçekten kontrol etmek için bu gecelerden birinde caddenin karşısındaki bara bir ziyarette bulunmam gerekecek."

"Yapma bunu," dedi Cindy. "Onu çoktan kontrol ettim-" Laura kahkahalarla uludu. "Eminim etmişsindir."

"Kastettiğim bu değildi," dedi Cindy mahcup bir ifadeyle. "O iyi bir adam ve ondan hoşlanıyorum. O yüzden oraya gidip onunla yaptığın şeyi yapma, Owen." Dallas'a taşınana kadar sahip olduğu her erkek arkadaşının gözünü korkutmuştu.

"Neden şimdi durayım ki?"

"Çünkü sana endişelenecek bir şey olmadığını söylüyorum."

"Kardeşini rahat bırak, Owen," dedi Sarah. "O insanlar hakkında kendi kararlarını verebilecek yetişkin bir kadın."

"Ne zamandan beri erkekler söz konusu olduğunda kız kardeşlerimi yalnız bırakıyorum?" Owen sordu.

"Burada görülecek bir şey yok," dedi Cindy.

"Hiçbir şey mi?"

"Birkaç şey var ama endişelenecek bir şey yok."

"Ona gerisini de anlatabilirsin Cin," dedi Sarah, "çünkü anlatmazsan kazmaya devam edeceğini biliyorsun."

Laura çocuklarına, "Bağırmayı kesin," dedi. "Hadi *Encanto*'yu izleyelim Dokuz yüzüncü kez."

Laura çocuklar için film koyarken, Cindy Owen'ın saç kesimini bitirdi, uzunluk konusunda onun istekleri ile Laura'nın istekleri arasında mutlu bir orta yol buldu. Onu önden incelemek için hareket ettiğinde, onun kendisine baktığını gördü.

"Bu adamın hikayesi ne?"

"Açık fikirli olacağına söz veriyor musun?"

"Ne zaman açık fikirli olmadım ki?"

Cindy inledi. "Çıktığımız erkekleri daha tanımadan yargıladığın zamanları sana hatırlatmama gerek var mı?"

"Peki hiç yanıldım mı?"

"Hayır, ama... Jace'e yaptığın şeyi yapmanı istemiyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Bilmemi istemediğin şey nedir?"

"Bilmeni istemediğimden değil. Aşırı tepki vermeni istemiyorum."

"Neye?"

Cindy, diğerlerini korumak için babalarının öfkelerini üzerine çektiği için çocukluğunun kahramanı olan ağabeyinin gözlerinin içine baktı.

"Silahlı soygundan hapis yatmış, iyileşmekte olan bir bağımlı."

Owen'ın ifadesi düzleşti ama gözleri bunu duyduğunda verdiği duygusal tepkiyi yansıtıyordu.

Sarah oğluna, "Hemen yargıya varmadan önce," dedi, "Charlie'nin onunla tanıştığımızda eski bir mahkûm olduğunu hatırlamanı istiyorum. Bu hikaye

her zaman görüldüğü gibi değildir. Onu sadece o zamanki siciline göre değerlendirseydik ve hakkında daha fazla bilgi edinmek için zaman ayırmasaydık, tanıdığımız en iyi adamlardan birini kaçırmış olurduk."

Sarah'nın bilgece sözleri Owen'ın duruşundaki gerginliğin bir kısmını aldı. "Biliyorum ve açık fikirli olacağıma söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

"Bana ondan biraz daha bahset."

Cindy, Owen ve Laura'ya Jace'in hikâyesinde öne çıkan ya da öne çıkmayan noktaları aktardı. "Hayatını yoluna koymak için çok çalıştı ve şu anda olduğu kişiyi seviyorum. Her gün ayıklığını korumak için zaman ayırıyor ve oğulları için endişeleniyor." Seamus'un onunla görüşmek istediği şeyin Jace için bir aksilik olmayacağını umuyordu.

"Çok ilginç birine benziyor," dedi Laura. "Ve çok ateşli." "Ateş gibi," dedi Cindy baldızına sırtarak.

"Sakin olun, Bayan Lawry," dedi Owen.

"Ne yani? Ateş gibi bir erkeği takdir edemeyecek kadar evli miyim?" Owen kaşlarını çatarak ona baktı. "Evet, o kadar evlisin."

"Jace'in kardeşini o şekilde kaybetmesine gerçekten üzıldüm," dedi Laura, konuyu kasıtlı olarak değiştirerek.

"Eşinden ve çocuklarından koparılmak onun için son derece travmatikti... Yaptığı hatalardan ve ailesinin ödediği bedelden dolayı son derece pişman."

"Bu da bir şeydir," dedi Owen. "Çok şey ifade ediyor," dedi Cindy.

"Neden yakın bir zamanda Jace'i akşam yemeğine getirmiyorsun?" Sarah önerdi. "Bu onu tanımamız için iyi bir yol olur. Tüm aile bir arada oluruz."

"Çünkü bu onun için hiç de bunaltıcı olmazdı," dedi Cindy.

"Paketle birlikte geliyoruz," dedi Owen. "Onu en başından bize alıştıralım bari."

Cindy bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi. "Ona soracağım ve ne diyeceğini göreceğim."

BÖLÜM 21

NEd Saunders, Jace'i bir saatten kısa bir süre sonra Seamus ve Carolina'nın evine bıraktı. Daha fazla zamana ihtiyaçları olduğunu söylemek için mesaj atmışlardı.

çünkü çocuklar ve Ethan öğle yemeği yiyorlardı. Bir noktada, Jace'in etrafta dolaşmak için kullanılmış bir araba ya da kamyonet bulması gerekiyordu. Bunu düşünmek, oğullarına ne söylemesi gerektiği ve onların bunu nasıl karşılayacağı konusunda endişelenmekten çok daha iyiydi.

"Muhteşem bir gün," dedi

Ned. "Kesinlikle öyle."

"Bana sorarsanız eylül ayları baş tacıdır. Yılın en güzel zamanı.

Turistler gitti ve buralarda her şey normale döndü." "Neden sevdiğinizi anlayabiliyorum."

"Adamızda yaşamaktan keyif alıyor musun?"

"Evet, harika. Sevilmeyecek bir şey yok."

"Kışlar pek iyi geçmiyor ama idare ediyoruz." "Sanırım öğreneceğim."

"Bilmenizi isterim ki... O çocuklar için yaptıklarınıza hayranım."

Jace kafasını kaldırdığında Ned'in aynada kendisine baktığını gördü. İnsanların kim olduğunu ve neden orada olduğunu duymuş olmalarına şaşırmaması gerektiğini biliyordu ama Ned'in yorumu onu yine de hazırlıksız yakalamıştı.

"Pek çok adam, çocuklar için iyi olsun ya da olmasın, kaslarını esneterek içeri girerdi."

"Onlar söz konusu olduğunda zaten yeterince zarar verdim. Daha fazlasını yapmak istemiyorum."

"Seamus ve Carolina iyi insanlar. Çocuklarınız daha iyisini isteyemezdi." "Biliyorum." Jace bir an için yaşlı adama bunu söyleyip söylememeyi düşündü.

Şimdi oraya gitmesinin nedenini düşündü ve bu buluşma öncesinde alabileceği tüm tavsiyeleri kullanabileceğine karar verdi. "Beni Seamus'un bir arkadaşı olarak tanıtıyorduk ama annesiyle çekilmiş bir fotoğrafımı gördüler ve beni nereden tanıdığına dair sorular sordular."

"Ah, kahretsin. Bu konuda ne yaptın?"

"Gerçeği söylemeye karar verdik, planladığımızdan çok daha erken." "Ve şimdi bunun için mi oraya gidiyorsunuz?"

"Evet."

"Ne olursa olsun, ben gerçeğin büyük bir hayranıyım. Bu konuda asla yanlış yapamazsınız."

"Umarım haklısındır."

"Genelde öyleyimdir. Etrafına sor. İnsanlar size söyleyecektir."

Jace bir saat sonra ilk kez sırtıttı. "Bu doğru mu?"

"Bir adam insanları gezdirirken çok fazla bilgelik toplar. Çok şey duyarsınız." "Eminim öyledir ve haklısın. Gerçek her zaman en iyi plandır. Ben sadece

Keşke biraz daha büyük olsalardı ve onlara anlatmak istediklerimi anlayabilselerdi."

"Seamus'u arkadaşım olarak görüyorum ve onları biraz tanıdım. Bence iyi olacaklar. Çocuklar kendilerini kimin sevdiğini önemser. Onları seven ne kadar çok insan olursa, o kadar iyi olurlar."

"Bu doğru."

Seamus ve Carolina'nın araba yoluna girdiğinde Ned aynayla göz göze geldi. "Sadece ne kadar sevildiklerini bildiklerinden emin ol, her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Cebinden on dolarlık bir banknot çıkardı. "Bunu yapacağım. Bıraktığın ve verdiğin tavsiye için teşekkürler Ned."

"İkisi de ücretsiz. Kasabaya dönmek için bir araca ihtiyacınız olursa beni arayın." Jace'e kartvizitini uzattı.

"Tekrar teşekkürler," dedi Jace, diğer adamın nezaketinden etkilenerek. "Sana iyi şanslar."

Jace Ned'i el sallayarak uğurladı ve tahta gibi hissettiren bacaklarının üzerinde eve doğru yürüdü. Çocuklarının yaşadığı evin kapısına yaklaşırken tüm vücudu gerginlikten delik deşik olmuştu. Böyle zamanlarda, o gece markette kaybettiklerinin büyüklüğü duygusal bir tsunami gibi üzerine çöküyordu. Jess ölürken, Jace'in evliliği ve oğullarını büyütme şansı da yok olmuştu.

Kendi çocuklarının hayatında bir yabancı olmasına yol açan bir dizi seçimin tüm sorumluluğunu üstlendi ve sadece onlarla yapmak üzere olduğu konuşmanın her şeyi mahvetmemesini umabilirdi.

Ya onu bir daha görmek istemezlerse?

Jace'in kalbi bu ihtimal karşısında kırıldı ama yine de kapıyı çalmaya devam etti ve Seamus açana kadar nefesini tuttu.

"İçeri gel."

Onu genellikle kendilerine çok fazla ilgi gösteren birine karşı dizginlenemez bir heyecanla karşılayan çocuklar, el değmemiş kurabiye ve süt atıştırmalıklarıyla masaya oturduklarında sakinleştiler. Görünürde ne bir havuç çubuğu ne de bir parça peynir vardı.

Jackson'ın gördüğü fotoğraftan Kyle'a bahsedildiğini ve iki çocuğun da buna üzüldüğünü fark ettiğinde her yanı acıdı.

Seamus, Jace'e masaya oturması için başıyla işaret etti.

Oturduktan sonra Seamus, "Jace'ten gelmesini istedik çünkü seninle konuşmak istediğimiz bir konu var," dedi.

Jackson doğrudan Jace'e baktı, kahverengi gözleri duygu doluydu. "Annemizi nereden tanıyorsun?"

JOHN, Big Mac McCarthy'yi tam da kendisine bakması söylenen yerde buldu; ailenin Kuzey Limanı'ndaki marinasını kışa hazırlama işinde çalışıyordu. John yanına geldiğinde bir merdivenin üzerinde, uzun ana iskeledeki ılık direklerinden birinde bir şeyler yapıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Big

Mac sordu. "Ben John Lawry."

"Oh, hey. Özür dilerim. Seni buradan tanıyamadım."

"Şehirdeki evinizde güvenlik için yardımcı aradığınızı duydum."

"Doğru duymuşsun. Merdiveni benim için tutar mısın?

Oğlum ya da Luke beni burada yakalayıp azarlamadan önce bu işi halledebilir miyim?"

Yaşlı adamın yorumuna gülümseyen John, kollarını merdivene doladı ve Big Mac ampulü değiştirirken sıkı sıkı tutundu. "Ben aldım sen."

"Her şey yolunda. Aşağı geliyorum."

John ayağı takılırsa diye yanında durdu ama merdivenden inerken bir kedi gibi çevikti ve elini uzattı.

"Seni tekrar görmek güzel."

John göz teması kurdu ve babasının ona öğrettiği şekilde adamın elini sıktı. "Sizin de efendim."

"Bana öyle deme. Ben Gansett, ve senin için Big Mac'im."

"Anladım."

"Tennessee'de polis olduğunu duydum."

"Evet, yakın zamana kadar sekiz yıl boyunca."

"Herhangi bir plan yaptın mı?"

"Annem ve ailemle vakit geçirmenin ötesinde bir şey değil. Bunun ötesini bilmiyorum."

"Wayfarer'daki ilk tam sezonumuzu yeni bitirdik ve bir şey çok açık. Daha iyi bir güvenliğe çok ihtiyacımız var. Ne yaptığını bilen birine ihtiyacımız var. Size yalan söylemeyeceğim, sezon içinde bu iş tam bir baş belası olacak. Sezon dışında ise sıkılacaksınız. Biz Yazın hayatta kalmanız için size yıllık maaş ve ikramiye vereceğiz. Ayrıca tam sağlık ve diş sigortasının yanı sıra uzun ve kısa süreli sakatlık sigortası da sağlıyoruz." Big Mac, John'un ilgisini çeken bir maaş rakamı söyledi. Bu Tennessee'de kazandığından daha fazlaydı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence kulağa harika geliyor ama referanslarımı falan kontrol etmek istemez misiniz?"

"Sen Owen'sın, Katie ve Julia'nın kardeşi. Bilmem gereken tek şey bu." John ona şüpheyle baktı. "Burada işler böyle mi yürüyor?"

"Evet. Annen, Charlie, büyükannen ve büyükbaban, Cindy, onlar hakkında çok şey düşünüyorum. Harika bir aile."

"Teşekkür ederim. Oldukça harikalar." "Sanırım sen de öylesin?"

"Her durumda doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"İhtiyacımız olan şey bu, ama bilmenizi isterim ki Yazın orada olmak en sabırlı insanın bile ruhunu zorlar. Genel müdürümüz Nikki Stokes'un kabul etmeden önce duymak isteyebileceğiniz bazı savaş hikayeleri var."

"Sanırım kimse bana ateş etmeyecek."

"Size ateş etmektense üzerinize kismaya daha yatkınlar."

"Kusmuğu her zaman kurşuna tercih ederim. Sarhoşluktan ve düzensizlikten korkmuyorum."

"Olayın daha da büyümesinden endişe ediyoruz. Geçtiğimiz sezon hoş karşılanmayan cinsel yaklaşımlarla ilgili birkaç rapor aldık, bu da beni davalar ve benzeri konularda endişelendiriyor."

"Benim de bu konuda çok deneyimim var. İşlerin sizin için sorunsuz yürümesi için elimden geleni yaparım."

"Nikki'ye sezon dışında güvenlik durumuyla ilgili bir şeyler yapacağıma söz verdim, yani işe alındın. Eğer işi istiyorsan tabii."

Uzun ve soğuk kış da dahil olmak üzere sonsuza dek Gansett'te mi kalmak istiyordu? Eve dönüp ailesiyle vakit geçirene kadar bunun ona cazip geleceğini düşünmezdi.

Niall ile yeni bir arkadaşlık. "Bence kulağa harika geliyor," dedi John. "Kabul ediyorum."

JEFF LAWRY AŞIKTI. Bu aşkı tarif etmenin başka bir yolu olamazdı.

Kelsey yakınlarda bir yerde olduğunda, hatta olmadığına bile kendini hafiflemiş, kaygısız hissediyordu. Onun bu dünyada var olduğunu bilmek bile onu daha iyi bir yer haline getiriyordu. Birkaç hafta içinde ondan ayrılma düşüncesi o kadar acı vericiydi ki geceleri uyuyamıyor, hayat planını onu da kapsayacak şekilde yeniden düşünüyordu.

İşten sonra onu almak için McCarthy'lere erkenden gelmiş, evde vazektomi ameliyatı geçiren Bay McCarthy'yle bir dakika yalnız kalabilmeyi ummuştı. Jeff'in bunu bilmesinin tek nedeni Bay McCarthy'nin

McCarthy ona *yapabiliyorken yüzücülerin tadını çıkarmasını* söylemişti. Bu onu çok güldürmüştü, özellikle de kendi babasının böyle bir şey söylediğini hayal etmeye çalıştığında. Jeff, McCarthy'nin çocuklarının onun gibi bir babaya sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını bilmelerini umuyordu.

Sık sık normal bir ailede doğmuş olsaydı hayatının nasıl olabileceğini merak ederdi. Annesini ve kardeşlerini hiçbir şeye değişmeyeceğinden değil ama şiddet ve korkudan uzak bir çocukluk geçirmek için neler vermezdi. Korku onu güçten düşürmüştü ve uyuşturucuya sürüklemişti. İntihar girişimi. O gün hayatını kurtaran acil yardım görevlileri ve onu babasının evinden çıkarmak için yasal işlem başlatmakla tehdit eden büyükanne ve büyükbabası tarafından kendisine verilen ikinci şans için her gün şükrediyordu. O zamandan beri ikinci şansını heba etmemeye kararlıydı ve bu yüzden Bay McCarthy ile konuşmak istiyordu.

Jeff sürgülü cam kapıyı çaldı.

Bay McCarthy koltukta oturduğu yerden ona el salladı. Yanındaki masanın üzerinde bir yığın kâğıt ve bir dizüstü bilgisayar vardı. O bir torba dondurulmuş

Kucağında bezelye mi? İlginç.

"Nasıl gidiyor, Jeff?" "İyi, efendim. Sen nasılsın?"

"Daha iyiyim ve size daha önce bana efendim dememenizi söylemişim."

"Özür dilerim, efendim." Kötü bir sol kroşesi olan kariyer sahibi bir subay tarafından yetiştirildikten sonra, bu alışkanlık Jeff'in içine öylesine işlemişti ki, asla geri alamayacaktı.

"Kelsey çocuklarla sahilde, ama birazdan dönecekler." "Biliyorum.

Bana mesaj attı. Seninle biraz konuşabilir miyim diye merak ettim. an?"

Mac ona baktı. "Elbette. Aklında ne var?"

Jeff onun karşısındaki sandalyeye oturdu. "Şirketinizde herhangi bir açık iş olup olmadığını merak ediyordum. Üniversitedeyken birkaç yaz inşaatta çalıştım ve çatı kaplama, çerçeveleme, alçıpan ve son kat marangozluk konularında deneyimim var."

"Üniversiteden yeni mezun olduğunu ve Tampa'da bir iş bulunduğunu sanıyordum?"

"Yaptım. Yani, biliyorum.

Efendim." "Plan neden

değişti?" "Ben, şey..."

"Bunun dadımla bir ilgisi var mı?"

Jeff cevap verirken hiç gözünü kırpmadı. "Evet,

efendim. Öyle." "Anlıyorum."

Jeff, Mac'in ne söyleyeceğini beklerken neredeyse nefesi kesiliyordu.

"Kaç yaşındasın Jeff?"

"Yirmi üç. Efendim."

"Bir kadın için plan değiştirmek için gençsin."

"Biliyorum, efendim."

Mac kelimeyi duyunca kaşlarını çatı.

"Özür dilerim. Ben böyle yetiştirildim.

Efendim." "Sorun değil. Hangi bölümde okudun?" "Bilgisayar bilimi."

"Bunda çok para yok mu?" "Evet, efendim. Var."

"Gansett Adası'ndaki inşaat işlerinde çok fazla para yok."

"Farkındayım ama evde annem ve Charlie ile yaşayabilirim. Daha sonra başka fırsatların peşinden gitmek için zamanım olur çünkü dediğiniz gibi gencim. Kelsey bu yıl burada olacak, bu yüzden ben de burada olmak isterim. Eğer mümkün."

"Bu plan değişikliği hakkında Kelsey ile konuştunuz mu?"

"Henüz değil, efendim. Burada kalmayı ciddi olarak düşünebilmem için önce bir iş bulmam gerekiyor."

"Şanslı olabilirsin, dostum." "Nasıl yani, efendim?"

"Ailem yakın zamanda batı yakasında bir mülk satın aldı. Eskiden orada bulunan alpaka çiftliğini hatırlıyor musun?"

"Biliyorum," dedi Jeff. "Büyükbabam ve büyükbabam hayvanları görmemiz için bizi oraya götürürlerdi."

"Ciddi bir bakımsızlık içine düşmüş. Bir düğün mekânı olarak restore edeceğiz."

"Vay canına. Kulağa hoş geliyor."

"Öyle olacağını umuyoruz. Bu projeyi üstlenmemin bir sonucu olarak, bu sezon dışında ekibime birkaç kişiyi katmayı planlıyorum. Aslında siz geldiğinizde ben de tam yayınlayacağım ilan üzerinde çalışıyordum. Eğer bu konuda eminseniz, sizi aramızda görmekten mutluluk duyarım."

"Referanslarımı ya da başka bir şeyi kontrol etmek istemiyor musunuz?"

"Çalışanlarınızı tanıyorum, özellikle de Owen, Julia ve Katie'yi. Biz iyiyiz."

Jeff, Mac kardeşleri hakkında bunları söylediğinde içine dolan duygu seline hazırlıksız yakalanmıştı. "Onlar..." Boğazını temizledi. "Onlar en iyisi."

"Evet, öyleler."

"Sen... Bilmelisin ki... Ben gençken yaşadığım bir uyuşturucu sorunundan dolayı iyileşme sürecindeyim. Dokuz yıldır temizim ve programa sıkı sıkıya bağlıyım."

"Haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Bunun herhangi bir sorun teşkil edeceğini sanmıyorum."

"Olmayacak."

"O zaman sorun yok. Yarın şehirdeki ofisime uğrayıp evrak işleriyle ilgili Julia'yı gör. Geleceğinizi bildirmek için ona mesaj atacağım."

"Siz bunu yapmadan önce aileme planlarda bir değişiklik olduğunu söylesem iyi olacak."

"Sana numaramı vereyim. Haber yayıldığında bana mesaj at, ben de Julia'yı takip edeyim."

Jeff, Mac'in söylediği numaraları tuşladı ve onu rehberine ekledi. "Bunun için tekrar teşekkür ederim. Bana bir şans verdiğin için pişman olmayacaksın."

Mac elini uzattı. "Sizinle çalışmak için sabırsızlanıyorum." Jeff onun elini sıktı. "Ben de efendim."

"Kes şu saçmalığı."

"Denerim, efendim."

"Daha çok çalış. Kardeşim Adam adada bir bilgisayar şirketi işletiyor. Siz de onunla görüşmek isteyebilirsiniz, böylece adada kaldığınız süre boyunca elinizi seçtiğiniz alanda tutabilirsiniz."

"Bunu yapacağım. Her şey için teşekkür ederim."

"Elbette. Kelsey dönene kadar kendini evinde hisset."

Jeff bu zamanı ailesine bir mesaj yazmak için kullandı. *Planda ufak bir değişiklik oldu. Bu yılı burada, Gansett'te geçirmeye karar verdim. Mac McCarthy'nin inşaat şirketinde çalışacak. Hepinize sahip olmak*

yakınlar harikaydı. Bu kış güzel zamanlar geçirmeyi dört gözle bekliyorum. Josh, kışını kaldır da Gansett'e git. Bütün eğlenceyi sensiz yaşıyoruz!

Önce annesi cevap verdi. Az önce Tampa'da senin için bir daireye kefil olmadım mı?

Konuştuğumuz gibi bundan kurtulmaya çalışıyorum ve bir süre daha senden ve Charlie'den bir oda kiralayabileceğimi umuyorum.

Bizim evimiz sizin eviniz ama şu kira meselesini çözün!

Olur.

Bu Kelsey adında bir kızla mı ilgili acaba? Cindy sordu.

Kısmen. Aynı zamanda sizlerle, Gansett'le ve burada birlikte olmanın ne kadar eğlenceli olduğuyla da ilgili.

Ama en çok Kelsey hakkında, dedi John gülme emojileriyle. Biz planlardan bahsederken, Wayfarer'ın yeni güvenlik müdürüyle tanışın. Çoğunlukla dört ay süren, yıl boyu süren bir iş.

Julia cevap verdi, Tebrikler, Johnny! Bu harika!

Büyükanneniz ve büyükbabanız sizleri aramızda görmekten çok mutlular. En sevdiğim yer, dedi Adele. Gelmiş geçmiş en iyi haber. Josh, tatlım, mükemmel olması için sana burada ihtiyacımız var.

Baskı yok, değil mi? Josh cevap verdi. Yakında ziyarete geleceğim. Söz veriyorum.

Tebrikler, Jeff ve John. Sizin adınıza çok mutluyum!

Thomas ve Hailey arkasından gelirken küçük Mac'i taşıyan Kelsey'i içeri almak için sürgü açıldığında telefonu hâlâ ailesinden gelen mesajlarla uğulduyordu. Kelsey ona gülümsediğinde, bu yılı Gansett'te geçirerek doğru şeyi yaptığından yüzde yüz emin oldu.

"Geç mi kaldım?" diye sordu.

"Hayır, biraz erken geldim." Ona doğru yürüdü ve bebek Mac'i ondan aldı. "Yardım edebilir miyim?"

"Gitmeden önce bu çocukları temizlemem ve akşam yemeği için hazırlamam gerekiyor."

"Bunu yapabilirim, Kels." Mac yavaşça hareket ederek koltuktan kalktı.
"Jeff'le gidin ve iyi akşamlar dileyin."

"Emin misiniz Bay McCarthy? Sakin olmanız gerekmiyor mu?"

"Eminim. Bütün gün dinlendim. Thomas yardım edecek, değil mi oğlum?"

Thomas başını salladı.

"Yardım edeceğim." "Eğer eminsen..."

"Her şey yolunda." Mac bebek Mac'in elini tuttu ve merdivenlere yöneldi. "Tubby zamanı, dostum."

"Annemi istiyorum."

"Bebeklerle uyuyor, o yüzden bana kaldın." "Anne."

Mac çocukları merdivenlerden yukarı çıkarırken güldü.

Yalnız kaldıklarında Jeff, Kelsey'e "Biraz güneşlenmişsin," dedi.

"Ne kadar güneş kremi sürersem süreyim, güneş yine de beni buluyor."

"Sana yakışmış." Eşyalarını topladıktan sonra, sürgüden çıkıp merdivenlerden inerken onu takip etti. "Konuşmak için bir yere gidebilir miyiz?"

"Duş almak için eve gitmem gerekiyor. İstersen orada konuşabiliriz."

Jeff, Kelsey için annesinin arabasının yolcu kapısını tuttu. Artık kalmayı planladığına göre, arabasını adaya götürmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. "Bu harika olur."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

"W ne kaçırdım?" Maddie, bebekler açlık çılgınlıklarıyla uykusunu sonlandırdığında sordu.

Mac altlarını değiştirmesine yardım etmişti ve onları beslerken ona göz kulak oluyordu. İkizleri emzirmek büyük bir beceriydi ve Maddie bu dengeyi kurmakta çok başarılıydı. "Jeff Lawry bu yıl adada kalmak istediği için benden iş istedi."

"Bu doğru mu? Özel bir nedeni var mı?"

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, Kelsey yüzünden." "Bu çok tatlı. Umarım onu işe almışsınızdır."

"Evet, ama benimle çalışmak için Tampa'daki çok daha iyi bir işten vazgeçmesinden endişe ediyorum."

"Bazı şeyler paradan daha önemlidir ve ayrıca para kazanmak için bolca zamanı var. Birlikte çok tatlılar. Umarım yürütebilirler."

"Sanırım göreceğiz."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Sanki bu kâbustan zar zor da olsa kurtulacakmışım gibi."

Maddie bir kahkaha attı. "Ah, *drama*."

"Hayatım boyunca sadece bir kez vazektomi yaptırabildiğim için mutluyum. Bir tanesi fazlasıyla yeterliydi."

"Yine de altı çocuğum oldu. Hmmm..." "Sen kazandın. Eller aşağı, tartışmasız."

"Bunu fark etmenize sevindim. Diğer çocuklarım nerede?"

"Tatlı olarak dondurma yerken film izliyoruz. Thomas, Mac'in dondurmayı kanepeye dökmemesini sağlamakla görevli."

"Nasıl gittiğini bana haber ver."

"Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum."

"Sana yatakta yemek getireceğim."

"Sorun değil. Bu kızların işi bitti. Aşağıya gelebiliriz."

Mac Emma'yı ondan aldı ve Evie'yi dengede tutarken ona yardım etti.

"Ağrın nasıl?"

"Eskisinden biraz daha iyi ama yine de kat etmemiz gereken bir yol var."

Bir kolunu ona doladı ve bebekleri düşünerek onu öpmek için eğildi.

"Sana söylemeyi unutursam diye söylüyorum, bu hikâyenin tartışmasız kahramanı sensin."

"Bunu zaten biliyordum ama teyit ettiğiniz için teşekkür ederim."

Mac, genç arkadaşı Jeff'in bir gün Maddie'yle yaşadıklarını yaşayabileceğini umarak ona aşağıya kadar eşlik ederken güldü.

JACE oğlunun ciddi bakışlarını karşıladı ve çocuğa kendini açıklamak için ihtiyaç duyduğu kelimeleri bulmaya çalıştı. "Annenizi nasıl tanıdığımı anlatmadan önce, ikinizin de sizi çok sevdiğimi ve sizin için en iyisinden başka bir şey istemediğimi bilmenizi istiyorum."

Çocuklar önce birbirlerine sonra da ona baktılar, bakışları beklenti içindeydi, bu yüzden derin bir nefes aldı ve kendini kelimeleri söylemeye zorladı. "Annenizi tanıyordum çünkü onunla evliydim. Ben sizin babanızım."

Kyle, ayağa fırlayıp ön kapıdan koşarak çıkmadan önce tanımlamaya meydan okuyan bir ses çıkardı.

Jace ayağa kalkmaya başladığında Seamus onu durdurdu. "Ben giderim."

Jackson gözlerini kırpmadan Jace'e bakmaya devam etti. "Nereye gittin oldu mu?"

"Hapisteydim."

Jackson gözlerini kırptırdı, gözleri şokla irileşti. "Neden?"

"Bazı kötü olaylara karıştım ve başka biri silahla bir dükkânı soyduğunda ben de oradaydım. Yakalandım ve hapse gönderildim." Çocuğun o soygunda bir amcasını da kaybettiğini duymaya ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu.

"Bunu neden yaptın?"

"Çünkü o zamanlar uyuşturucu bağımlısıydım ve daha fazlası için paraya ihtiyacım vardı. Hayatımın en büyük hatasını yaptım. Annenizi ve sizi kaybettim, bu da kalbimi çok kırdı."

"Sen... Bizi buradan götüreceksin?"

"Hayır, değilim. Seamus ve Carolina artık senin ailen ve ait olduğun yer burası."

"Seninle ilk tanıştığımızda neden yalan söyledin?"

"Anneni kaybettikten sonra sana benimle ilgili gerçeği söylemek için çok erken olduğunu düşündük. Biraz daha büyüyene kadar bekleyecektik."

Jackson Carolina'ya baktı. "Artık dışarı çıkabilir miyim?"

"Elbette."

Jace'e bir daha bakmadan ayağa kalktı ve kapıdan çıktı.

Jace başını ellerinin arasına aldı, oğluyla yaptığı konuşmadan dolayı içi parçalanmıştı.

"Şu anda korkunç görüldüğünü biliyorum ama her zaman öyle olmayacak."

Carolina şöyle dedi. "Bu, işlemek için zamana ihtiyaç duydukları yeni bir bilgi. Onlara karşı sabırlı olmamız gerekiyor."

"Ya bundan sonra beni bir daha görmek istemezlerse?" "Böyle bir şey olacağını sanmıyorum."

"Ya yaparsa?"

"Oğlum Joe, babasını bir kazada kaybettiğimizde çok küçüktü." Bu yön

değişikliğine şaşırın Jace, "Üzgünüm," dedi.

"Teşekkür ederim. İkimiz için de çok zor bir dönemdi. Çok kötü günlerimiz ve birkaç iyi günümüz oldu ama zamanla ikimiz de kaybımızı atlattıkça iyi günlerimiz kötü günlerimizden daha fazla olmaya başladı. Bu aynı şey değil ama onlar da Joe'nun o zamanki yaşlarında. Bu onların zamanını alacak.

ve bundan sonra nasıl ilerlemek istediklerine karar

verecekler." "Bu süre zarfında ne yapmam gerekiyor?"

"Onlar için ortaya çıkmaya devam edin ve onlara güvenebilecekleri biri olduğunuzu kanıtlayın."

"Onları çok seviyorum."

"Onlara her fırsatta bunu söyleyin. Çocuklar asla kendilerini seven çok fazla insana sahip olamazlar."

Ned'in de aynı şeyi söylediğini hatırlıyordu. "Bunun için ve ailem için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Biz de onları çok seviyoruz. Onların hayatımızda olması bizim için bir zevk."

Seamus bir dakika sonra, ağladığı belli olan Kyle'ı taşıyarak içeri girdi.

Jace oğlunun söyleyeceklerini duymak için nefesini tutarak bekledi.

Seamus, Kyle kucağında olduğu halde masaya oturdu.

"Orada olmadığın için kızgıyım," dedi Kyle, dudağı titreyerek.

"Annem hastaydı."

"Biliyorum dostum." Jace'in gözleri yaşlarla doldu. "Bana ihtiyacınız olduğunda yanınızda olmadığım için çok üzgünüm. Orada olmak için her şeyimi verirdim. Annenizi çok sevdim, sizi ve kardeşinizi de seviyorum. Her zaman sevdim."

"O hastayken neden gelmedin?" "Hâlâ

hapisteydim."

Çocuğun açık sarı kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Artık seninle mi yaşamak zorundayız?"

"Hayır, burada Seamus ve Carolina ile kalacaksın, onlar da seni çok seviyor. Hayatlarınızı mahvetmeyeceğime söz veriyorum. Sadece senin ve Jackson'ın arkadaşı olmak istiyorum, eğer beni kabul edersen."

"Ne düşünüyorsun, Kyle?" Seamus sordu. "Jace ile arkadaş olmak ister misin?"

İnanılmaz derecede uzun bir aradan sonra Kyle hafifçe başını salladı ve bu Jace'in moralini oldukça yükseltti.

"Teşekkür ederim," dedi. "Senin ve Jackson'ın arkadaşı olmayı çok isterim." "Arkadaşım olmanı istemiyorum!" Jackson hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak

kapı aralığında. "Sana ihtiyacımız vardı ve sen orada değildin!"

Jace ayağa kalktı ve çocuğun önünde diz çökerek yanına gitti. "Öyle olmadığımı biliyorum ve bunun için hayatımın sonuna kadar üzgün olacağım. Bunu telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. İnsanların her şeylerine mal olacak korkunç hatalar yapabileceğini anlamak senin yaşındaki çocuklar için çok zor. Benim başıma gelen de buydu ve en kötüsü de sizi ve annenizi incitmiş olmamdı. O bunu hak etmemişti. O harika bir insan ve harika bir anneydi."

Jackson'ın çenesi de Kyle'inki gibi titredi.

Jace ona elini uzattı. "Erkek erkeğe. Çok ama çok üzgünüm Jackson." Nefesini tuttu, çocuğun ne yapacağını görmek için bekledi.

Jackson elini tutup Jace'in ona sarılmasına izin verdiğinde, Jace rahatlamaktan güçsüz düştü. "Seni ve Kyle'ı çok seviyorum ve her zaman da seveceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa, herhangi bir şeye, bana gelebilirsiniz, hatta

Seamus ve Carolina senin ailen olacak."

"Seni seven çok fazla insan asla olamaz," dedi Carolina. "Evet," dedi Seamus, duygusal bir sesle, "bu çok doğru."

Kyle, Jace'in Jackson'ı tuttuğu yere geldi.

Jace kolunu Kyle'ı da içine alacak şekilde uzattı ve oğullarına bebekliklerinden beri ilk kez sarıldı. "Ben yokken sizi çok özledim çocuklar.

Her zaman seni düşündüm ve seninle birlikte olmayı diledim. Ve anneni kaybettiğin için çok ama çok üzgünüm."

Kıvrınmaya başlamadan önce iki çocuğu tam bir dakika boyunca tuttu. Onları serbest bıraktığında, Burpy peşlerinde olduğu halde kapıdan dışarı fırladılar.

"Bu kadar mıydı?" Jace, Seamus ve Carolina'ya sordu. "En kötüsü bu muydu?"

Bu mu?"

Carolina, "Kesin bir şey söylemek zor," dedi. "Onlar daha fazla Tüm bunlarla ilgili sorularınız ve hisleriniz var ama beklenebileceği kadar iyi idare ettiniz."

"Katılıyorum dostum," dedi Seamus. "Aferin."

Seamus'un kendisine böyle hitap etmesinden garip bir şekilde onur duydu, diğer adamı böyle şeyleri ele vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. "Her şey için ikinize de teşekkür ederim. Kelimeleri asla bulamayacağım..."

Seamus huysuz bir sesle, "Oğullarınızın yetişmesine yardımcı olmak bizim için hayatımızın onuru," dedi.

JEFF, Kelsey'i McCarthy'lerin marina yakınlarında sahip oldukları bir binadaki dairesine bırakırken, aklı sezon dışı bir iş bulduğu için yapması gereken şeylerle doluydu. Önce Tampa'daki şirkete tekliflerini kabul etmeyeceğini söylemesi, sonra da kısa süre önce orada imzaladığı kira kontratından çıkması gerekiyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Jeff, Mac'in evinden ayrıldıklarından beri tek kelime etmediğini fark etti. "Sanırım öyle."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyorum." "Beni geriyorsun."

Elini onunkinin üzerine koymak için uzandı. "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok. Bu iyi bir haber, ya da en azından öyle düşüneceğini umuyorum." Birkaç dakika sonra arabayı onun evinin önüne park etti ve onu içeri kadar takip etti.

Dairesi, bir banyonun etrafında duvarları olan büyük bir odaydı, ancak her zaman düzgünce yapılmış bir yatak da dahil olmak üzere diğer her şey açıktaydı.

Kelsey işe götürdüğü çantayı yere bıraktı ve elleri kalçalarında ona döndü. "Bana neler olduğunu anlat."

"Bay McCarthy'den inşaat şirketinde iş istedim ve o da beni işe aldı."

"Bir dakika. Ne? Tampa'da bir işin var."

"İstifa edeceğim."

"Daha başlamadan önce mi?"

"Daha başlamadan önce."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Ona bir adım daha yaklaştı ve şaşkın ifadesiyle daha da güzelleşen muhteşem yüzüne bakarak gülümsedi. "Gerçekten sormak zorundasın Bu mu?"

"Jeff... Benim yüzümden tüm hayatını mahvedemezsin." "Kim demiş?"

"Bence de! Bu çılgınlık."

"En azından benim açımdan çılgınca olan, en azından önümüzdeki bir yıl boyunca buradayken Florida'ya geri dönmek olurdu."

"Peki ya işin ne olacak? Bunun büyük bir fırsat olduğunu söylemiştin." "Öyle, ama önceliklerim değişti."

Başını iki yana salladı. "Eğer bunu yaparsan annen ikimizden de memnun olmayacak."

"Ona çoktan söyledim ve onun için sorun değil. Hepimizin onun Charlie ile olduğu kadar mutlu olmasını istiyor." Kalan boşluğu kapatmak için bir adım attı

ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Seni daha iyi tanıdığında, neden burada seninle kalmak istediğimi tamamen anlayacak."

"Uğruna çok çalıştığınız bir üniversite diplomanız var."

"Üniversite diplomam, onu kullanmaya hazır olduğumda hâlâ orada olacak. Şimdilik istediğim şey bu. İstedğim şey sensin."

Kelsey başını onun göğsüne yasladı.

"Kaldığıma memnun musun?"

Başını salladı. "Gitmenden korkuyordum."

"Artık hiçbir şeyden korkmana gerek yok."

"Bu bizim için ne anlama geliyor?"

Parmağını kızın çenesinin altına koyarak, gözlerini görebilmek için yüzünü yukarı kaldırdı. "Bu, eğer istersen, bu işi başaracağımız anlamına geliyor."

"İstiyorum."

Gülümseyerek, "Tanrıya şükür, çünkü seninle birlikte olmak için tüm hayatımı mahvetmek üzereyim," dedi.

"Bundan gerçekten emin

misin?" Onu öptü. "Eminim."

CINDY bütün gün Jace'ten haber alamamıştı ve öğleden sonra geç saatlere kadar, işe gitmesi gereken saatten önce eve gelmediği için ciddi şekilde endişelenmeye başlamıştı. Ona mesaj atıp atmamayı düşündü ve atmamaya karar verdi. Onunla ilgili her ne oluyorsa, eğer bilmesini istiyorsa, ona söyleyecekti.

Birlikte geçirdikleri gecenin ardından ondan tek bir kelime bile duymadan saatler geçtikçe içine çöken bu belirsizlik hissinden nefret ediyordu. Bu duygu çok tanıdıktı ama bu sefer daha kötüydü çünkü ondan daha iyisini ummuştı.

Bu düşüncüyü aklından geçirir geçirmez, daha ne olduğunu anlamadan onu yargıladığı için kendini suçlu hissetti. Her ne oluyorsa, bunun çocuklarıyla bir ilgisi vardı ve onlar onun en büyük önceliği olmalıydı.

Kanepede otururken, küçüklüğünden beri tuttuğu günlüğüne odaklanmaya çalıştı. Uzun zamandır ilk kez, hakkında yazabileceği ilginç bir şey vardı. İşe gelip gelmediğini görmek için Beachcomber'a koşmasını engelleyecek ne olursa olsun. Ya gelmediyse?

İşte tam da bu yüzden artık pek kimseyle çıkmıyordu. Onun nerede olduğunu, ne düşündüğünü, bir sorun olup olmadığını, birlikte geçirdikleri geceden sonra onunla ilgili fikrini değiştirip değiştirmedini merak etmekten nefret ediyordu.

Çok yorucuydu.

Beachcomber'a gidip gitmeme konusundaki çekişme onu kararsızlıktan felç etmişti, öyle ki hiçbir şey yazamıyordu, ki bu onun için nadir görülen bir durumdu. Kardeşi John'a mesaj attı. *Bu gece bara gidiyor musun?*

Hemen cevap verdi. *Şimdi oradayım. Geliyor musun?*

Sen hiçbir şey yapmadan sana bir şey sorabilir miyim? Tabii.

Jace orada mı?

Hasta değil. Hasta olduğunu söylediler.

Ne halılar dönüyordu?

Evde değil mi? John sordu.

Hayır, saatler önce bir işi çıktığını söyledi ve o zamandan beri ondan haber alamadım.

Şimdi de dönüyorsun, haksız mıyım?

Birazcık. Saatlerce ortalıktan kaybolması garip.

Bunun tuhaf olduğunu söyleyebilecek kadar iyi tanıyor musun onu?

Çok mantıklı konuşmandan nefret ediyorum. Şimdi geri çekileceğim ve onu gördüğümde göreceğim.

Açıkça sorduğum için üzgünüm ama ona mesaj attınız mı? Hayır.

Belki de yapmalısın?

Bundan nefret ediyorum.

Biliyorum. Ama o iyi bir adam. Otomatik olarak en kötüsünü düşünme. Bunu yapmak için önceden programlandım.

Biliyorum, ama belki bu sefer yapmazsın.

Peki ya sen? Niall bu gece orada mı?

Evet, çalışıyor.

Bir gelişme var mı?

Önümüzdeki birkaç gün içinde yemeğe gideceğiz. Oh eğlenceli! Beni haberdar eder misin?

Yapacağım.

Aileye söylediğin için seninle deli gibi gurur duyuyorum. Daha iyi hissediyor musun?

İnsanların bilmesi içimi rahatlattı. Sadece büyükanne ve büyükbabaya söylemeliyim. Bu biraz korkutucu.

Hayır, ne olursa olsun seni seviyorlar. Büyütülecek bir şey değil. Dışarı çıkmam için beni cesaretlendirdiğin için teşekkürler. Yardımı oldu.

*Seni
seviyor
um.*

U 2.

BÖLÜM 23

CIndy akşam yemeği için bir salata hazırladı ve son zamanlarda aklına gelen bir fikir üzerine eski günlüklerini karıştırmaya başladı. aylar. Ailesinin çektiği çileyi yazmak istiyordu ve yazmaya başlamıştı bu yönde bazı geçici adımlar attı. Ama bu gece zihni dolaşmaya ve merak etmeye devam etti; bu da herhangi bir konsantrasyonu ortadan kaldırıyordu. Ön kapı açılıp da irkilerek uyandığında koltukta uyuyordu. Telefonundaki saat on yirmiyi gösteriyordu. Doğrulup saçlarını yüzünden geriye doğru itti.

Jace kanepenin karşısındaki sandalyeye çöktü. Bitkin görünüyordu. "Hey."

"Selam." Daha fazlasını söylemesini umuyordu ama söylemeyince "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Sanırım öyle olacak, ama bugün sadece... çok fazlaydı." "Ne oldu?"

Derin iç çekişi yorgunluğunu yansıtıyordu. "Seamus ve Carolina, Lisa'dan çocuklarla birlikte gelen eşyaları inceliyorlardı ve Jackson'ın gördüğü fotoğraflarımız vardı, bu yüzden beni ve annelerini nasıl tanıdığımı sordu."

"Oh," dedi Cindy uzun bir nefes vererek. "Aman Tanrım." "Evet... Onlara gerçeği söyledik."

"Nasıl gitti?"

"Zordu ama üstesinden geldik. Soruları vardı. Ben de onları dürüstçe yanıtladım." Omuz silkti. "Bu..." Başını sallayarak sandalyeye çökmüş gibi göründü.

Cindy ne yaptığını ya da saatler süren sessizlikten dolayı ne kadar üzgün olduğunu düşünmek için bir saniye bile zaman ayırmadan kalkıp onun yanına gitti, kucağına oturdu ve kollarını ona doladı.

O da aynı şekilde karşılık verdi ve kollarıyla ona sıkıca sarıldı.

"Kaybolduğum için üzgünüm. Umarım endişelenmemişsindir."

"Biraz endişelendim."

"Cehennem gibi bir gündü. Onlarla akşam yemeği yemek için kaldım ve çocukların yatmasına yardım ettim. Sonrasında üçümüz de çok ihtiyacımız olan bir içki içtik. eve yürümeden önce."

"O kadar yolu karanlıkta mı yürüdün?"

"Kafamı boşaltmak için havaya ihtiyacım vardı." "Zor bir gün geçirdiğin için üzgünüm."

"Onlara söylemek ne kadar zor olsa da artık gerçeği bildikleri için mutluyum. Öncelikle artık benimle yaşamak zorunda olup olmayacakları konusunda endişeliydiler. Onlara Seamus ve Carolina ile kalacaklarını söyledim ama izin verirlerse onlarla arkadaş olmayı umuyordum."

"Ne olursa olsun, senin hakkındaki düşüncelerini değiştirebileceğini bile bile onlara gerçeği söylediğin için seninle gurur duyuyorum."

"En büyük korkum buydu ama gerçeği hak ediyorlardı, ben de onlara bunu verdim." Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ve PS, benimle gurur duyman çok değerli."

"Başka bir şey söyleyebilir miyim?" "Ne istersen."

"Nedenini şimdi biliyor olsam da, günün büyük bir bölümünde, özellikle de dün geceden sonra, karanlıkta kalman beni çok üzdü. Bu benim için bazı güvensizlikleri tetikledi."

"Sana mesaj atmalıydım ve atmadığım için üzgünüm. Çılgınca bir gündü."

"Anlıyorum. Şimdi."

Elini kızın yüzünde gezdirdi. "Kendini güvensiz hissetmeni asla istemem." "Ama yine de hissediyorum. Birçok şey hakkında."

"Sana böyle hissettirdiğim için nefret ediyorum. Benimleyken hiçbir konuda güvensiz olman için bir neden yok. Eve dönmek ve olan biten her şeyi seninle konuşmak için sabırsızlanıyordum."

Onun bunu söylediğini duymak kendisini daha önce olduğundan çok daha iyi hissetmesini sağladı. "Senin için burada olduğuma sevindim."

"Ben de öyle. Ama bu güvensizlikler hakkında benimle konuşmanı istiyorum, böylece onları daha da kötüleştirecek bir şey yapmamaya çalışabilirim."

"Bu karmaşık bir konu ve sen zaten karmaşık bir gün geçirdin." "Daha fazlası için yerim var. Konuş benimle. Anlamak istiyorum."

Cindy düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Lawry çocuklarının hayatındaki her şey gibi, bu da babamıza dayanıyor. Bizim hakkımızda hoşlanmadığı şeyler vardı. Kız kardeşlerime ve bana erkeklerin bizden faydalanacağını söylerdi çünkü biz güzeldik ve tek bir şey için iyiydik."

Jace'in yüzü şoktan dümdüz oldu. "Öyle bir şey söylemedi."

"Evet, öyle yaptı ve 'hiçbir erkek senin beyninle ilgilenmeyecek, bu yüzden seni okula göndermek için para ödemeyeceğim' gibi daha pek çok korkunç şey söyledi. üniversite."

"Size böyle bir şey söylediği için onun taşaklarını tekmelemek isterdim. Bu korkunç ve doğru değil. Senin hakkında hoşuma giden ilk şeyi bilmek ister misin?"

"Tabii."

"Her zaman gülümsüyor, mutlu ve iyi bir ruh hali içinde olmanızdı. Çok hızlı bir şekilde senin gelmeni dört gözle beklemeye başladım çünkü sen

Dünyamı aydınlatan bir güneş ışını. Ve bu seni tanımadan ve sevecek başka pek çok şey bulmadan önceydi."

"Bunu söylemen çok hoş."

"Bu doğru ve çok geçmeden seninle her şey ve hiçbir şey hakkında konuşmaya doyamadım. Çok güzel olman hiçbir şeye zarar vermedi ama fark ettiğim ilk şey de bu değildi."

"Bir itiraf duymak ister misin?" "Kesinlikle."

"Hayatımda bir barda hiç bu kadar çok zaman geçirmemiştim."

Jace onu öpmek için çenesini yukarı kaldırırken güldü. "Su içiş şeklinden bunu tahmin etmiştim."

"Limonlu. Bunu unutma."

"Birisi için yaptığım en güzel kokteyl." "Elbette öyle."

"Umarım buraya geldiğimden beri dostluğunuzun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuzdur, kimseyi tanı mıyordum ama çocuklarıma daha yakın yaşamak istiyordum."

"Dostluğunuz benim için de çok şey ifade ediyor. Bir ziyaret için geldim ve sonunda süresiz olarak kaldım. Ve şimdi burada gerçekten keyif aldığım yepyeni bir hayatım var."

"Özel bir yeri var mı?" diye sordu boynunu öperken.

"Hoşlandığım seksi bir barmen var. Çok iyi buzlu su yapıyor ama dama oyununda pek iyi değil."

"Hey! Çünkü ben bakmadığım zaman hile yapıyorsun."

"Aldatmıyorum!"

"Güvenlik kayıtlarına bakacağım."

"Sen devam et. Videoda ham beceriden başka bir şey görmeyeceksiniz."

Gülümseyerek onu tekrar öptü. "Bunun için teşekkürler. Bugünden sonra buna ihtiyacım vardı." "Biliyorum şu anda inanması zor gelebilir ama yakında bu bir çocuklar için uzak bir anı. Eğer onlara görünmeye devam edersen, bunu kabul edeceklerdir."

ve onların hayatında bir rol oynamana izin vereceğim."

"Onlar için ortaya çıkmaya devam etmeyi planlıyorum."

"Yapmanız gereken tek şey bu. İstedikleri zaman onlara doğruyu söylemen onlar için önemli olacak. Babası onun için hiç ortaya çıkmamış biri olarak bunu kabul edin. Bu onlar için her şey demek olacak."

"Seni o şekilde incittiği için üzgünüm."

Omuz silkti. "Ben hayatta kaldım. Hepimiz atlattık ve önemli olan da bu. Oğullarınız hayatlarında olduğunuz için çok şanslı ve bunu biliyorlar. Bu yüzden onlara gerçeği söylediğinde sana defolup gitmeni söylemediler."

"Öyle olmalarından çok korkuyordum."

"Çocuklar sadece güvende hissetmek ve sevilmek ister. Eminim bugün onlara bu iki şeyi de verdiniz."

"Eve gelip bunu sana bırakmama izin verdiğin için teşekkürler." "Bana bıraktığına sevindim."

"Seni güvensiz hissettirdiğim için beni affediyor musun?" "Bu benim sorunum, senin değil."

"Eğer buna ben sebep oluyorsam *bu bizim* sorunumuz." Parmak ucunu kızın çenesinin dış hatlarında gezdirdi. "Buna asla ben sebep olmak istemem."

"Önemsiyor olman benim için önemli."

"Benim için önemlisin ve önemişiyorum. Hem de çok." Çenesini kaldırdı ve onu yumuşak ve tatlı bir şekilde öptü, ama dudakları birleştiği anda, önceki gecedan kalan ateş aralarında tutuştu.

Dudakları -ve diğer önemli kısımları- hâlâ acıyordu ama bu, bir öpücük ikiye ve sonra üçe çıkarken ona yapışmasını engellemedi.

"Beni delirtiyorsun," diye fısıldadı boynunu öperken. "Ben de sana."

"Bunu daha rahat bir yere götürelim mi?"

"Neden olmasın?" Jace'e çok hızlı ve sert bir şekilde aşık oluyordu ama bir kez olsun geri çekilmek ya da işleri yavaşlatmak için tek bir neden bile bulamıyordu. Kendini tutmak için her zaman bir neden bulabilirdi ama Jace söz konusu olduğunda bulamıyordu.

Kalkmasına yardım etti ve ardından yatak odalarına doğru onu takip etti. Koridorda onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Git rahatına bak. Ben hızlıca bir duş alacağım."

"Tamam."

Cindy bir tişört giydi, yatağa girdi ve yarışan kalbini ve hiperaktif libidosunu sakinleştirmeye çalıştı. Hiperaktif bir libidoya sahip olduğu düşüncesiyle neredeyse kıkırdıyordu. Bu hiç ona göre değildi. Genellikle kendini incinmekten korumaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, bir erkeğe kendini bırakmasına izin vermiyordu.

Jace her zamanki kurallarının bir istisnasıydı.

Onu beklerken, bir tür kontrol bulmaya çalıştı, ama onun hissettirdiklerine daha fazla ihtiyaç duymaktan başka bir şey hissetmedi.

Birkaç dakika sonra kapıda belirdi, üzerinde sadece bir çift formda boxer külot vardı. Ve kutsal Tanrım, adam gerçekten de ateş gibi sıcaktı.

Cindy kollarını ona uzattı ve o da onun üzerine indi, oturma odasında kaldıkları yerden devam etti. Eğer bu delilikse, şimdiye kadar yaşadığı en iyi şeydi.

JACE ona doyamıyordu. Zor bir günün ardından eve yaralı bir şekilde dönmüştü, ama kız ona sıcak, yumuşak bir yer sağlamıştı ve bu da onu hayatında olduğu için minnettar kılıyordu. Tek istediği, özellikle de Bütün gün karanlıkta kalarak onu nasıl güvensiz hissettirdiğini duymak, ona ne kadar değer verdiğini göstermek içindi.

Tişörtünü çekiştirdi. "Bu parti için fazla giyinmişsin." "Çıkar şunu."

Gömleğini çıkarmasına yardım ederken, ona karşı ne kadar özgür olduğunu, ne kadar verici ve açık olduğunu sevdi ve yine de, bir şekilde, bunun onun için alışılmadık olduğunu anladı. Barına geldiği ilk geceden beri aralarında, sonraki her buluşmada daha da büyüyen bir bağ oluşmuştu. Ona güveniyordu,

Bu ona kolay gelmeyen bir şeydi, özellikle de hapishanede geçirdiği yıllardan sonra.

Ona hemen güvendiğini fark etmek inanılmazdı. Bu onun için gerçekten bir ilkti ve bu yüzden buradaydı, onun yatağında, onu anlamsızca öpüyor ve onunla geçirdiği her saniyeyi seviyordu, çünkü onunla kendini güvende hissediyordu.

"Bugün bütün gün bunu düşündüm, uğraşmam gereken başka şeyler varken bile," diye fısıldadı mükemmel bir göğsün ucunu öperken. "Hâlâ seni, bunu, ne kadar seksi olduğunu ve seninle tekrar birlikte olmak için ne kadar sabırsızlandığımı düşünüyordum."

Başını kavrayarak onu göğsüne sabitledi ve gövdesini kaldırarak ısınmış çekirdeğini onun ereksiyonuna bastırdı.

"Sen de beni düşündün mü?"

"Sadece birazcık," dedi gülerek. "Seni hâlâ bütün gün içimde hissedebiliyorum."

Jace bunu duyunca inledi. Karnını öptü ve sonra bacaklarının arasında durana kadar aşağı indi, onları ayıran sadece ince bir kumaş parçası vardı. Külotunu yolundan itti ve

Dilimi onun tatlılığına soktum, yüzünü buruşturduğunda geri çektim. "Ağrın var mı, aşkım?"

"Birazcık."

"O zaman bunu güzel ve kolay bir şekilde yapacağız."

Sözüne sadık kalarak, dilinin ve parmaklarının darbelerini olabildiğince yumuşak ve nazik tuttu, onu yavaş, şehvetli bir yolculuğa çıkardı ve onu teşvik ederken neredeyse kafasından saçlarını çekmesine neden oldu.

Adam biraz geri çekildi ve kadının inlemesine neden oldu, sonra yeniden başlayıp bu kez işi bitirdi.

Boşalırken haykırdı, kasları içindeki parmağın etrafında sıkılaştı ve sikişinin bunu mümkün olan en kötü şekilde istemesine neden oldu, ama kız acı çekerken değil. Adam yukarı doğru hareket etti ve kızın dudakları arasında bir yol açtı.

göğüslerine, boynuna ve ardından ereksiyonu onun sıcaklığına bastırırken dudaklarına.

Kendini tutma çabasından dolayı titredi.

"Sorun değil," dedi kadın. "Yapabiliriz."

"Hayır, ağrın var."

"İstiyorum."

"Emin misin?"

Büyük gözlerle ona baktı ve başını salladı, elleri adamın sırtından aşağıya doğru inerek onu kendine çekti. "Sadece yavaş git."

"Yavaş yapabilirim." Jace onun külotunu çıkardı ve küçük adımlarla içine girerek durmasını söylemesini bekledi. "İyi misin?"

"Mmm, evet."

Diğer odada telefonunun çaldığını duyduğunda bile ona biraz daha verdi. Bunu görmezden gelerek, tüm dikkatini Cindy'ye odakladı ve onun kendisini hissettirdiği kadar iyi hissetmesini istedi. Onun içinde hareket ederken, garip bir eve dönüş hissi yaşadı, sanki yaşadığı tüm cehennem onu bir şekilde ona, buna, onlara götürüyordu.

Tanrım, seksi ve tatlıydı ve her yönden mükemmeldi.

Onu öperken ve onunla sevişirken, onu mümkün olduğunca uzun süre kendisine yakın tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya yemin etti. Onunla geçirdiği sadece iki gecede, artık onsuz bir hayatı hayal bile edemiyordu.

Telefonu tekrar çaldı.

Görmezden geldi.

"Bunu almalı mısın?" Cindy sordu.

"Alacağım. Sonra."

Parmaklarını klitorisine bastırarak, onu doğrudan cennete gönderen başka bir orgazma ikna etti. Dorukların en yüksekinden inerken, tekrar çalana kadar neredeyse telefonunu unutmuştu. İsteksizce ondan uzaklaştı ve telefonunu kimin patlattığını görmek için ayağa kalktı.

Seamus'tan gelen üç cevapsız aramayı görünce neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Onu aradı.

"Oh, teşekkürler, İsa. Bu saatte başka kimi arayacağımı bilemedim."

"Neyin var?"

"Siz gittikten hemen sonra Carolina duştan çıkarken düştü ve bacağını kırdı, çok kötü bir şekilde. Onu anakaraya götürecekler ve benim de çocuklarla kalacak birine ihtiyacım var. Joe ve ailesi Ohio'da, kuzenim de ada dışında düğün alışverişinde. Mac ve Linda'yı arayacaktık ama çok geç oldu ve-"

"Seamus, yapacağım. Tabii ki yapacağım." "Emin misin, dostum?"

"Çok şey istiyorum." "Eminim.

"Çocuklar nerede?" "Benimle birlikte klinikte."

"Hemen geliyorum." Telefonu bıraktı ve temizlenmek için banyoya gitti. Cindy'ye, "Gidip çocukları almam gerek," dedi. "Carolina düştü ve bacağını kırdı. Onu anakaraya götürüyorlar."

"Aman Tanrım." Tişörtünü giydi ve banyoda ona katıldı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum."

"Seninle gelebilir miyim? İkimiz bu işi çözebiliriz, değil mi?"

Yüzünü okşadı ve onu öptü. "Benimle gelersen çok sevinirim. Teşekkür ederim."

Temizlendiler, giyindiler, hızlıca bir gece çantası hazırladılar ve birkaç dakika içinde kliniğe doğru yola koyuldular, Eylül başında serin bir esinti sahilden eserken kasabanın öbür ucuna gittiler.

Yürürken Jace onun elini tuttu. "Biz *meşgulken* böyle bir şey olduğu için gerçekten üzgünüm."

"Olma. Onlar senin çocukların. Önce onlar gelir."

"Daha önce hiç olmadı, biliyor musun? Onların yanında olmak için yaptığım işi hiç bırakmak zorunda kalmadım. Hayatları boyunca bir kez bile Bu."

"Bunu şimdi yapıyorsunuz ve önemli olan da bu."

"Benimle geldiğin için teşekkürler. Bunun anlamı çok büyük. İki küçük çocukla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bir yolunu bulursunuz ve iyi haber şu ki, size neye ihtiyaçları olduğunu söyleyecek yaşta." "

"Doğru. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

Cindy güldü. "Bu iş sende. Sadece bir dakikadan diğerine geç."

"Onlara yardım etmem için beni çağırması büyük bir olay. İzin vermek istemiyorum onu aşağı indir."

"Yapmayacaksın."

"Hakkımda bildiklerinize rağmen bu kadar inançlı olmanız benim için çok şey ifade ediyor."

"Tek gördüğüm, hayatını yeniden toparlamaya ve değer verdiği insanlar için doğru olanı yapmaya kararlı bir adam."

"Bu adamın sana nasıl göründüğünü seviyorum."

Cindy onun elini sıktı. "Ben de onun görünüşünü seviyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

TCindy sayesinde Jace'in Seamus aradığından beri hissettiği gerginlik biraz azalmıştı. Birkaç günlüğüne iki oğlanla başa çıkabilirdi. Ama

Peki ya çalışmak zorunda olduğu zaman? Kahretsin, bir şeyler bulması gerekiyordu çünkü bir gece daha iş kaçırmayı göze alamazdı.

Klinikte, otomatik çift kapı onları kabul etmek için açıldı.

Seamus bekleme alanında volta atıyor, cep telefonunu kulağına dayamıştı. "Evet, kötü bir kırık ve ameliyat gerekecek. Hastanede ne kadar kalacağını söylemediler. Gelmene gerek yok, Joe. İyileşecek. Evet, tabii ki ona söyleyeceğim ve ameliyattan çıktığında seni arayacağım."

Seamus konuşmayı bitirdikten sonra Jace'e döndü. "Geldiğin için teşekkürler, dostum."

"Bu Cindy. Kız arkadaşım."

Seamus küçük bir gülümsemeyle, "Cindy'yi tanıyorum," dedi.

"Saçlarımızı o keser."

"İkinizin birlikte olduğunu bilmiyordum."

Jace kolunu ona doladı. "Bu yeni bir gelişme. Umarım sakıncası yoktur."

"Tabii ki hayır," dedi Seamus ellerini saçlarında gezdirerek. Tamamen dağılmış görünüyordu, bu da Jace'in daha önce görmediği bir yanıydı.

"Ne oldu?" Jace sordu.

"En çılgınca şey. Duştan çıkıp benimle konuşuyordu ve sonra o korkunç çarpışma oldu. Koşarak yanına gittim ve bacağı bu açıda duruyordu..." İç çekti. "Korkunçtu. Çocukları yukarı çıkarmak zorunda kaldım. Ambulansı takip edin. Şu anda onun yanındalar. Gidip onları kontrol etsem iyi olacak."

Jace, "Tam burada olacağız ve gitmeye hazır olduklarında onları evlerine götürebiliriz," dedi.

"Geldiğiniz için tekrar teşekkürler." "Sorun değil."

Jace ve Cindy oturup beklerken, Jace onun elini tekrar tuttu. "Umarım seni kız arkadaşım olarak tanıtmamda bir sakınca yoktur."

"İyiymi, gerçi erkek arkadaşım olmayalı o kadar uzun zaman oldu ki bugünlerde protokolün ne olduğundan emin değilim."

"*Tüm* erkek arkadaşlarınla birlikte olmamış olman nasıl mümkün olabilir?" Cindy omuz silkti. "Onları istemedim."

"Nasıl olur?"

"Her zaman değerlerinden daha fazla sorun çıkarırlar."

"Benim için bir istisna yapacak mısınız?"

"Görünüşe göre çoktan almışım." Ona arsız bir gülümseme verdi. "Bana kız arkadaşım demene izin verdim, değil mi?"

"Bir istisna olmaktan onur duyuyorum."

"Sen tüm kurallarımın istisnasısın."

"Değerimden fazla sorun çıkarmayacağıma söz veriyorum." "Seni bu konuda tutacağım."

Seamus pijamalı kızını getirene kadar otuz dakika beklediler.

Bekleme odasındaki çocuklara. Sanki ağlıyorlarmış gibi görünüyordular.

"Her şey yolunda mı?" Jace onları karşılamak için ayağa kalkarken sordu.

"Zavallı herifler Caro için çok endişeleniyorlar. Onlara iyi olacağına dair güvence verdik ama yaşadıklarından sonra..." Seamus omuz silkti.

Jace çocuklarla göz hizasına gelecek şekilde çömeldi. "Seamus ve Carolina haklı. İyileşecek. Doktorların hastanede bacağını düzeltmesi gerekiyor, sonra da iyileşmesi için onu eve gönderecekler. Eve döndüğünde de siz ona her konuda yardımcı olacaksınız, değil mi?"

Jackson ve Kyle küçük çeneleri titrerken bile başlarını salladılar. Zorlu ve duygusal bir gün geçirmişlerdi ve sabah okula gitmeden önce biraz dinlenmeleri gerekiyordu.

"Sizi eve götürmeye ne dersiniz?" Jace sordu.

Seamus, "Kendilerine söyleneni yapan ve Jace ile arkadaşı Cindy'ye iyi davranan iyi çocuklar için dondurucuda dondurma var," dedi.

"Biz zaten dondurma yedik," dedi Kyle.

Jackson kardeşini dürttü, sanki "*Kapa çeneni, olur mu?*" der gibiydi.

"İkinci bir top dondurma için daha iyi bir gece olduğunu sanmıyorum," dedi Seamus. "Sence de öyle değil mi, Jace?"

"Kesinlikle. Ne diyorsunuz çocuklar?"

Jackson başını kaldırıp Seamus'a baktı. "Geri döneceğine söz veriyor musun?"

Seamus önce küçük adama sonra da kardeşine sarıldı. "Vahşi atlar bizi siz iki maymundan uzak tutamazdı. Caro ve ben yarın okuldan sonra size FaceTime yapacağız, böylece onun iyi olduğunu kendi gözlerinizle görebilirsiniz, tamam mı?"

"Tamam," dedi Kyle, Seamus'tan ayrılmak konusunda hâlâ isteksiz görünüyordu.

Onu kim suçlayabilirdi ki? Seamus ve Carolina, annelerinin trajik ölümünden beri istikrar sağlamışlardı.

"Sekiz onda okulda olmaları gerekiyor," dedi Seamus. "Sabahları yavaş oldukları için onları yedi on beş gibi kaldırıyoruz. Biliyorlar ki okul kıyafetlerinin nerede tutulduğunu ve kendi başlarına nasıl giyineceklerini öğrenirler. Kahvaltıda mısır gevreği ve meyve suyu severler ve öğle yemekleri zaten

buzdolabında paketlenmiş. Caro'nun onlar için ne hazırladığına bak, böylece ertesi gün ne yapacağını bilirsin. Okulu arayıp ne olduğunu haber vereceğim, böylece onları saat üçte alabilirsiniz. Herhangi bir sorunuz olursa

arkadaşlar Big Mac ve Linda McCarthy." Jace'e bir kâğıt uzattı. "Bu onların numarası. Bir sürü çocuk yetiştirdiler ve her durumda ne yapacaklarını biliyorlar." Seamus derin bir nefes aldı. "Aklıma bilmen gereken başka bir şey gelmiyor ama aklıma gelirse sana mesaj atarım."

"Biz hallederiz," dedi Jace. "Endişelenmemeye çalışın."

"Caro'mun bu kadar acı çektiğini görünce sinirlerim bozuldu."

"Eminim, ama o iyi olacak ve çocuklar da iyi olacak. Çocuklar, bu arkadaşım Cindy. Cindy, bunlar Jackson ve Kyle."

Onlarla el sıkıştı. "Sizinle tanışmak çok güzel. Sizin hakkınızda çok şey duydum."

Jackson ona aptalca bir gülümseme vererek, "Çok güzelsin," dedi. Cindy bu yorum karşısında eğlenerek, "Teşekkür ederim," dedi.

"Öyle değil mi?" Seamus kamyonetinin anahtarlarını ona uzatırken Jace Cindy'ye gülümsedi. "Sen Carolina'yla ilgilenirken biz de onlara iyi bakarız."

"Bunun için teşekkürler dostum.

Sana borçluyum." "Hayır, borçlu değilsin. Benim için bir zevk."

"Koridordaki dolapta yatağımız için çarşaf var. Kendinizi evinizde hissedin."

"Hiçbir şey için endişelenmeyin." Jace çocukları klinikten çıkardı ve onlar arka koltuğa atlamak için önden koşarken kamyonetin kilidini açtı. "Bunu yapmalarına izin vermeli miyim? Bu şekilde bir otoparka girmelerine?"

"Günün bu saatinde sorun olmaz. Etrafta başka kimse yok." "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Herkesin içine atıldığında yaptığı gibi sen de bunu çözeceksin."

Kamyona bindiklerinde Jace aynadan çocuklara baktı.

"Herkes kemerini bağladı mı?"

"Evet," dedi Kyle.

Onları karanlık ada yollarında eve bırakırken, hapisten çıktığında ehliyetini yenilemek için zaman ayırdığı için mutluydu. Kendisine emanet edilen bu büyük sorumluluğun üstesinden gelebileceğini umuyordu. Cindy haklıydı, en azından onlar yaşlıydı ve ona yardım edebilirlerdi.

Yine de Lisa'nın hayatlarından aniden kaybolduğunda üstlendiği şeyin büyüklüğü bir kez daha aklına geldi. Çocuklar ilk kez onun gözetimi altında olduğu için kendini her zamankinden daha suçlu hissediyordu.

Bu onun için ne kadar ürkütücü olsa da, onun yapmak zorunda kaldığı gibi iki küçük çocuğa tek başına bakmaktan ve onları desteklemekten çok daha kolay olacaktı.

Çocukları tanıdıktan sonra, onlarla harika bir iş çıkardığı belliydi. Zeki, komik, kibar ve akıllılardı. Bir erkeğin oğullarının olmasını isteyeceği her şey vardı ve bu onun sayesinde değildi.

Belki de ileride bunu değiştirme şansına sahip olabilirdi. Artık onun kendileri için kim olduğunu biliyorlardı ve onu geçici olarak kabul etmişlerdi.

bakıcı. Bunun gerçekleşmesi için Carolina'nın bu kadar ağır yaralanması gerektiğinden nefret etse de, önümüzdeki birkaç gün ona çocuklarla daha fazla bağ kurma fırsatı verecekti ve bunun için sonsuza dek minnettar kalacaktı.

"Orada iyi misin?" Cindy sordu. "Evet, sadece düşünüyorum. Sana sonra anlatırım."

"Tamam."

Eve vardıklarında, çocuklar kamyonundan fırladılar ve Burpy'yi bulmaya gittiler.

Burpy bahçeye işemek için kapıdan çıkarken Jace, "Tanrım, hayatta tutulması gereken bir köpek olduğunu unutmuşum," dedi.

Cindy onun yüz ifadesine güldü ve onu içeri kadar takip etti, köpek çocuklarına geri dönmek için onları iterek geçti.

"Şu dondurma işini halledelim ve yatağa gidelim." Kaseleri bulmak için dolapları ve kaşıkları aramak için çekmeceleri açtı. Neyse ki dondurmayı bulmak daha kolaydı. Her çocuk, kendisi ve Cindy için birer kaşık dondurma aldı ve kaseleri masanın üzerine koydu.

"Krem şantiyi unutmuşsun," dedi Kyle.

"Ve kiraz," diye ekledi Jackson. "Carolina bize her zaman kiraz verir."

"Krem şanti ve kiraz geliyor."

Ek eşyalarla masaya döndüğünde, tepesinde uçan bir helikopterin ayırt edici sesini duydu ve Cindy'ye baktı.

Çocuklar helikopterin Carolina için geldiğini fark etmemiş gibiydiler, ki muhtemelen en iyisi de buydu.

Dondurmadan sonra çocuklar yatmak için hazırlanmaya gönderildi.

"Şimdi ne olacak?" Jace yatak odalarının kapısında belirip onları bir oyuncak için güreşirken bulduğunda sordu.

"Dişlerimizi tekrar fırçalamalıyız çünkü daha fazla şeker yedik," dedi Jackson. "Seamus şekerin, yatmadan önce fırçalamazsan uyurken dişlerini yiyen bir cin gibi olduğunu söylüyor."

Jace bir kahkaha attı. Seamus'un kelimelerle arası iyiydi. "O zaman şu gremlinlerden kurtulalım."

Jace onları yatak odalarına götürmeden önce banyoyu kullanmalarını, dişlerini fırçalamalarını ve ellerini yıkamalarını denetledi. "Sizinle yatağa. Saçmalık yok."

"Naniganlar da ne?" Jackson sordu.

Jace kıkırdadı. "Bunun anlamı oyalanmak yok. Doğruca uykuya." "Burada mı uyuyacaksın?" Kyle sordu.

"Ben kalıyorum. Bize ihtiyacın olursa Seamus ve Carolina'nın odasında kalıyoruz." "*Kız arkadaşın* da mı burada kalacak?" Jackson kıkırdarak sordu.

Jace oğluyla birlikte gülmekten kendini alamadı, yaşadıkları günden sonra onunla dalga geçtiği için minnettardı. "Evet, öyle. İhtiyacın olursa ikimiz de burada olacağız.

bize." Jace her iki çocuğun yanına gitti ve bir zamanlar Jackson ve Kyle gibi ikiz yataklarda uyuduklarında annesinin ona ve Jess'e yaptığı gibi yorganı omuzlarına kadar çekti. Bunu yıllardır düşünmemişti. Saçlarını karıştırdı. "İyi uykular ve tahtakurularının ısırmasına izin vermeyin."

"Tahtakurusu falan yok!" Jackson kıkırdarken Kyle da öyle dedi.

"Uyu hadi."

Burpy, her gece yaptıkları bir şeymiş gibi kolunu köpeğe dolayan Jackson'la birlikte yatağa atladı, bu yüzden Jace bunu sorgulamadı.

Odadan çıkarken tepe lambasını kapattı. "Kapıyı açık bırak," dedi Kyle.

"Yapacağım." Jace koridorun ışığını da açık bıraktı ve Cindy'nin dondurma kâselerini ve kaşıklarını yıkayıp kahvaltı için masayı hazırladığı mutfığa döndü. Yanına gitti, kolunu ona doladı ve alnından öptü. "Yardımin için teşekkür ederim."

"Sorun değil. Gidip yatağı hazırlayalım, böylece biraz uyuyabiliriz."

Ana yatak odasındaki yatağın çarşaflarını değiştirmek için birlikte çalıştılar ve sonra evden getirdikleri pijama pantolonlarını ve tişörtlerini giydiler.

"Sanırım bu, şu an için çıplak uyumanın söz konusu olmadığı anlamına geliyor," dedi.

"Doğru tahmin ettin."

"Hiç eğlenceli değilsin," dedi, onu güldüren bir surat ifadesiyle.

"Çok eğlenceli olduğumu biliyorsun ama yanımda iki çocuk uyurken değil." "Bu yüzden mi insanlar çocuklarına horoz engelleyici diyorlar?"

"Sanırım öyle."

"Oğullarım hakkında böyle bir şey söyleyecek değilim." Cindy güldü. "Tabii ki söylemezsin."

"Onları bir kez daha kontrol edeceğim. Hemen dönerim." Jace, Seamus'un ona evlerinde çocuklara yer açmak için yaptıkları eklentinin bir parçası olduğunu söylediği çocuk odasının kapısına doğru parmak uçlarında ilerledi. Ayrıca lüks bir oyun odası ve çocukların ortak kullandığı bir banyo da eklemişlerdi. Fısıldaşmalar duymayı bekliyordu ama sessizdiler, bu yüzden ana yatak odasına döndü.

"Çıktılar mı?"

"Öyle olabilirler gibi görünüyor."

"Gördün mü? O kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Hiç de fena değil. İşi kolaylaştırdılar, sen de öyle yaptın."

Kollarını ona uzattı ve sanki bunu bir günden çok daha uzun süredir yapıyormuş gibi ona sokuldu. Onun yanında o kadar rahattı ki sanki onu sonsuza dek tanıyormuş gibi hissetti.

Onun sıcak kucağında rahatlarırken, saatler sonra ilk kez derin bir nefes aldı. "Yedi ve sekiz yaşındalar ve onları ilk kez hatırlayacakları şekilde yatağa yatırdım. Bundan çok utanıyorum."

"Orada olduğunuz zamanları hatırlayacaklar, olmadığınız zamanları değil."

"Biliyorum ama kaçırdıklarımı, onların kaçırdıklarını, Lisa'nın kendi başına yaşadıklarını düşündükçe hâlâ midem bulanıyor. Çok fazla pişmanlık var."

"Belki de pişmanlıklarını bir tür lütuf olarak görmelisin."

"Nasıl anladın?"

"Eğer pişmanlık duymuyorsanız, o zaman olanlardan hiçbir şey öğrenmemişsiniz demektir. Çok şey öğrendiniz ve her şey ters gittiğinde olduğunuz kişiden milyonlarca kilometre yol kat ettiniz. Pişmanlık büyüdüğünüz anlamına gelir."

"Bunu nasıl bu kadar mantıklı bir şekilde çevirebildiğinizden emin değilim, ama bu olaya bakmanın güzel bir yolu."

"Sadece bir öneri."

"Bu iyi bir tane. Pişmanlıklarınız var mı?"

"Sadece bir tane."

Onunla paylaşıp paylaşmayacağını görmek için bekledi.

"Bu hepimizde olan bir şey. Keşke annemiz ve bizim için bir fark yaratabilecekken evimizde olup bitenler hakkında gerçeği söyleseydik diyoruz. Keşke onun tehditlerinden o kadar korkmasaydık da bizi dinleyen herkese anlatmamız gerekirken sessiz kalsaydık."

Jace, "Bu gerçekten bir pişmanlık sayılmaz, çünkü güvende kalmak ve anneni güvende tutmak için doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın," dedi.

"Bunu biliyoruz ama yine de pişmanlıklarımız var."

"Sen iyi bir insansın, Cindy. Bunu daha fazla taşımamalısın. Annen mutlu bir şekilde yeniden evlendi ve senin onun adına pişmanlık duymanı istemezdi."

"Hayır, yapmazdı ve haklısın. Çocukluğumdan kalan yükü nasıl bırakacağımı ve onsuz nasıl ilerleyeceğimi bulmak için terapide uzun yıllar geçirdim."

"Gördüğüm kadarıyla bu konuda harika bir iş ıkartıyorsunuz."

"Günlük çaba gerektiriyor. Belki ocukluğumla ilgili bir anı kitabı yazmayı düşünüyorum."

"Gerçekten mi?"

Başını sallayarak, "Hayatım boyunca günlük tuttum ve olan her şeyi belgeledim. Saklamak için muazzam çaba sarf ettim. günlükleri asla bulamayacağı bir yere koydum. Bir evde, onları bir klima kanalında saklıyordum. Her zaman bir yazar oldum ve şimdi o hapiste olduğuna göre, onlarla bir şeyler yapmak isteyebileceğimi düşünüyorum."

"Bu harika olurdu, ama sadece o zamanı tekrar ziyaret edecek kadar güçlü hissediyorsanız."

"Her gün bir şekilde bunu tekrar gözden geçiriyorum. Sanırım üstesinden gelebilirim, ancak bunu yapmamı isteyip istemeyecekleri konusunda ailemle konuşmam gerekecek." "Kitap yazmayı dşnmenizden çok etkilendim. Ben de olmak istiyorum. ilk okuyan."

"Bunu gerçekleştirebiliriz," dedi, onun coşkusuyla eğlenmiş görünüyordu. "Eğer bunu yaparsam."

"Bence yapacaksın ve bu inanılmaz olacak. Neye pişman olurdum biliyor musun?"

"O da ne?"

"Buraya gelip seninle tanışmak değil. Bu, hatırlayabildiğimden daha uzun süredir yaşadığım en tatlı şey ve benim için çok önemli hale geldi."

"Aynı şekilde."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

"Bunun için çok üzgünüm," dedi Carolina gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken.

Helikopter motorunun gürültüsü onu duymayı zorlaştırıyordu. "Ben yaptım her şeyi mahvetti."

"Kes şunu, aşkım." Seamus onun gözyaşlarını sildi. "Seni iyileştireceğiz ve kısa sürede hepimize patronluk taslamaya geri döneceksin."

"Çocuklar çok üzgün. Çok daha iyi göründükleri bir dönemde ihtiyaç duydukları son şey buydu."

"İyi olacaklar. Onlar kırık bir bacadan daha kötülerine katlanmış dirençli çocuklar. Onları atlatacağız."

"Ya genç, havalı, dövmeli babalarını bizden daha çok sevdiklerine karar verirlerse?"

Onun bu yorumu, Jace sahneye çıktığından beri en büyük güvensizliklerinden birini kalbinden vurmuştu. "Aşkım, o konuya girme. Onları ne kadar sevdiğimizi biliyorlar ve onlar da bizi seviyor. Dördümüz ve o uyuz köpek bir aileyiz." Saçlarını alnından geriye doğru taradı ve onu oradan öptü. "Bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Ailenin bu ayın sonunda düğün için nasıl geleceğini ve yapmamız gereken ne kadar çok şey olduğunu düşünüp duruyorum. Ev darmadağın ve-

"

"Durun. Temizlik ve yemek için birini tutacağız. Bunu başaracağız."

Kuzeni Shannon üç hafta içinde Victoria Stevens'la evleniyordu ve

Caro haklıydı. Arka bahçelerinde düğüne ev sahipliği yapmadan önce yapmaları gereken çok şey vardı, misafir akınından bahsetmiyorum bile. Ama halledecekti. Bir şekilde. "Hiçbir şey için endişelenme. Yanındayım ve her şeyi halledeceğim."

Adamın kendi elini sardığı elini sıktı. "Hayatımda çok daha genç ve çılgın bir İrlandalıya ihtiyacım olmadığını düşündüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, aşkım," dedi yüzünü buruşturarak ve gülerek. "Beni sürüklediğin o neşeli kovalamacayı çok iyi hatırlıyorum."

"Çok yanılmışım. Sana her şeyden daha çok ihtiyacım var."

Hayatında hiç kimse onu Carolina'nın yapabildiği gibi korunaksız bir duygu birikintisine indirgeyememişti. Onu öperken gözlerini kırıştırdı. "Benim de sana ihtiyacım var. Seni zavallı bir aptal gibi kovaladığım onca ay boyunca sana söylemeye çalıştığım şey buydu."

"Beni yakalamana izin verdiğim için her gün mutluyum."

"Bunun için Tanrı'ya her zaman şükrediyorum. Bu hayatı, bu aileyi ve en çok da seksi karımı seviyorum."

Kız gözlerini devirdi ve adam yaralanmasının şokundan sonra kızın alınganlığının bir kısmının yeniden ortaya çıktığını görerek rahatladı. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca *gerçekten* seksi olacağım."

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Merak etme canım. Küçük bir alçının etrafında çalışabiliriz."

Ertesi sabah gözlerini açtığı anda, on saniye boyunca nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bir önceki gecenin olayları ona oğullarını okula yetiştirmesi gerektiğini hatırlatmak için geri geldi.

Oğullarımı okula hazırlıyorum.

Bu kadar basit bir şey onun için çok anlamlıydı çünkü bunu ilk kez yapıyordu. Kendini bir daha böyle bir şey yapmayacakmış gibi hissetmeyi reddetti.

Onlarla kaçırdığı her şey için duyduğu utanç. Bunun yerine, Cindy'nin tavsiyesine uyarak artık onlar için en iyi arkadaş ve rol model olmayı amaçlıyordu.

Kadın haklıydı. Sahip olduğu tek kontrol şimdiki zamandı ve bunu değerlendirmeyi planlıyordu.

Çocukları uyandırmaya gitti ve sabahın ilk ışıkları kapalı panjurlardan içeri sızarken uyuduklarını görünce durdu. Tanrım, o kadar sevimli, masum ve mükemmellerdi ki, her şey bu kadar kötüye gitmeden önce kendisinin ve kardeşinin bir zamanlar olduğu her şeydiler. Eğer onların yanlış yöne gittiklerini görürse, sahip olduğu her şeyle kendini onların önüne atacaktı.

Önce Jackson'a gitti ve omzunu nazikçe salladı. "Hey, dostum, uyanma zamanı."

Küçük adam inledi ve yüzünü yastığa gömdü. Kyle diğer yatakta belirdi. "Carolina iyi mi?"

"Henüz bir şey duymadım ama sizi ayağa kaldırır kaldırmaz Seamus'a mesaj atacağım." Jackson'ın ensesini gıdıkladı.

"İçeride kimse var mı?"

"Yok."

"Kalkın çocuklar. Seamus giyinebileceğinizi söyledi. Kim önce giyinir ve hazırlanırsa sürpriz onun olacak." Kendi annesinin her şeyi yarışma haline getirdiğine dair canlı anıları vardı.

O ve Jess birbirleriyle rekabet halindeydi. Bu çocuklar da aynıydı ve bu meydan okuma Jackson'da biraz hareketlilik yarattı.

Jace giyinmek için onlardan ayrıldı ve yapabileceği bir şey düşünmeye çalıştı.

Kazanan için ödül olarak kullanılacak ve kazananın kardeşine de fayda sağlayacak. Kazananın seçeceği bir okul sonrası ikramı. Bu iş görür. Mısır gevreği kutularını bulup bir sürahi sütle birlikte masaya koyarken şu ana kadarki performansından oldukça memnundu.

Sonra Seamus'a bir mesaj attı. *Çocuklar Carolina'yı soruyor. Gelişme var mı?*

Birkaç dakika sonra Jace kahve makinesinin düğmesine bastığında cevap verdi. *Ameliyatı iyi atlattı. Kötü bir kırık olduğunu ve tamamen iyileşmesinin sekiz ila on hafta süreceğini söylediler, ancak tam olarak iyileşecek ve bazı ara sıra ağrı ve sızılar dışında kalıcı bir sorunu olmayacak*

Tanrı'ya şükür.

Bu iyi bir haber. Bunu duyduğuma sevindim, çocuklar da sevinecek. Onlar nasıl?

İyi görünüyorlar, her şey yolunda gidiyor.

Bunu duyduğuma sevindim. Dört gün burada kalabileceğini söylediler. Ondan önce eve gelebilirim.

Çalışırken onlara bakacak birini bulması gerekse de çocuklarla geçireceği dört gün Jace'e harika geliyordu. Gerek yoktu. Ben hallederim. İşler halledildi. Carolina ile kal ve ona göz kulak ol. Teknelere bir şey göndermemi ister misin?

Çok iyisin, dostum. Biraz daha kıyafete ihtiyacımız olabilir. Sana haber veririm.

İhtiyacın olan her şey.

Çocuklara bu gece onları arayacağımızı ve okulda iyi günler geçirmelerini söyle. Okulu aradım, bir sorun çıkarsa numaranız onlarda var. Onaylı teslim alacaklar listesine eklendiniz.

Jace daha önce hiçbir şeyden, oğullarının okulundaki onaylı alıcı listesinde olmaktan daha fazla onur duymamıştı. Ben de varım. Endişelenme.

Bizim için bu şekilde adım attığınız için size çok müteşekkirim. Ben de bana sorduğunuz için minnettarım.

Biz hallederiz.

Telefonu daha yeni bırakmıştı ki Kyle giyinmiş, saçlarını taramış, yüzünü yıkamış ve sırt çantasını omuzlarına atmış bir halde mutfığa daldı.

"Ben kazandım!"

"Vay canına, adamım. Çok iyi iş çıkardın." "Ödülüm ne?"

"Jackson çıktığında sana söylerim."

Kyle arkasını döndü ve kardeşinin peşinden gitti. "Kahretsin, bu işte iyiyim," dedi Jace.

"Şimdiden kendine beşlik mi çakıyorsun?" Cindy mutfağa girdiğinde uykulu ve güzel görünüyordu.

"Burada işi bitiriyorum. Birini tamamen hazır hale getirdim ve diğerini harekete geçirmek için teşvik ediyorum. Seamus Carolina'nın ameliyattan iyi çıktığını bildirdi ama en az dört gün hastanede kalacaklar."

Cindy ona doğru geldi, ellerini kalçalarına koydu ve parmak uçlarına kalkarak onu öptü. "Babalık sana çok yakışıyor."

"Çok hoşuma gidiyor. Ama biliyorsun, bu sadece geçici bir durum. Kendimizi fazla kaptırmayalım."

"Belki arada sırada kaçabilmeleri için onları korumayı teklif edebilirsin."

Bu fikir onu heyecanlandırdı. "Evet, bunu yapabilirim."

Kyle yanında çok daha az hevesli bir Jackson'la döndü. Giyinmişti ama saçları hâlâ diken dikendi ve ikilinin sabah insanı olmadığı belliydi.

Jace onların karnını doyurdu ve Jackson'a saçları için de bir şeyler yapmasını söyleyerek dişlerini fırçalamaları için gönderdi. Öğle yemeklerini çıkardı, içlerinde ne olduğuna dair bir envanter çıkardı ve unutmamak için not aldı.

"Jackson mayonez sevmez," dedi Kyle. "Ben bayılırım." "Bunu bilmek güzel. Başka ne var?"

Kyle skandal yaratan bir fısıltıyla ekledi: "Carolina'nın bizim için paketlediği havuçları hiç yemiyor."

Jace onun kafasına şakacı bir vuruş yaptı. "İspiyoncu olma."

"Bu doğru! O kullanmıyor. Ama ben alıyorum çünkü Seamus gözlerin için iyi olduğunu söylüyor ve yani gözlerimize ihtiyacımız var, değil mi?"

Jace saate bakarken gülerek, "Kesinlikle öyle," dedi. Kırk beş dakika hiç bu kadar hızlı geçmiş miydi? "Gitmemiz gerek."

"Jackson!" Kyle ıgık attı. "Hadi gidelim!" Gözlerini devirerek, "Her gün böyle. Seamus sabahları onun zayıf halka olduğunu söylüyor."

"Altına işmeden önce git Burpy'yi dışarı çıkar."

Kyle, "Jackson gibi o da sabah insanı değil," dedi. "Onu her gün uyandırmak zorundayız."

Sabah neşesiyle Jace'e Lisa'yı hatırlatıyordu. Jace ocukken tıpkı Jackson gibiydi. Okul sabahları onun için işkence gibiydi.

Jace Kyle'a, "Onu beslediğinden ve suyunu kontrol ettiğinden emin ol," dedi. "Zaten yaptım. Bu her gün benim işim çünkü Jackson kendini Birlikte. Seamus, zavallı Burpy'nin Jackson'a bel bağlarsa açlıktan öleceğini söylüyor."

Jace ocuklar hakkındaki bu küçük ayrıntıları öğrenmeye bayılıyordu. Kyle başını kaldırıp ona baktı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Sana ne dememiz gerekiyor?"

Jace onun gerçek kimliğini öğrendikleri için bunu kastettiğini biliyordu. "Bana ne demek istiyorsun?"

Kyle omuz silkti.

"Bay Jace daha önce oldukça iyi çalışıyordu, ama başka bir şey bulursanız, bana ne demek isterseniz ona cevap vereceğim, Poopy Head hariç. Ona cevap vermeyeceğim."

Kyle kahkahayı bastı ve geç kaldıkları için başları derde girmeden önce kardeşine acele etmesini söyleyerek oradan uzaklaştı. "Bay Jace ona Kaka Kafa dememiz gerektiğini söylüyor!"

Jace onun gidişini izledi ve çocukların kendisine nasıl bu kadar derinden dokunabildiğine hayret etti. "Ben  yle bir şey demedim!"

Her nasılsa, on dakika kala hepsini kapıdan çıkardı. K-12 sınıflarını barındıran okula giderken, çocuklar ona yolu tarif ettiler çünkü okulun nerede olduğunu bilmiyordu.

"Okulun nerede olduğunu nasıl bilmezsin?" Jackson ona sanki çocuğun tanıdığı en aptal insanmış gibi gülerek sordu. Muhtemelen öyleydi ama sorun değildi. Dün onun hakkında öğrendiklerinden sonra, onunla dalga geçtikleri için minnettardı.

"Çünkü size iki maymun getirmek zorunda kalana kadar bilmeme gerek yoktu," diye karşılık verdi Jace.

"Teslim almak için dönüş yolunu bulabilecek misin?" Kyle sesinde bir parça endişe ile sordu.

"Ben burada olacağım. Sen merak etme." Carolina'nın ameliyatıyla ilgili iyi haberleri duyunca rahatlamışlardı ve daha sonra onlarla konuşmayı dört gözle bekliyorlardı.

Jace kamyoneti okulun önündeki dairesel araba yoluna çekti, burada bir sıra araba ilerliyordu. "Burası gideceğimiz yer mi?"

"Evet," dedi Kyle. "Sen öğretmenlerin olduğu yerde dur, biz de dışarı atlayalım."

"Anladım. Sizler etrafta olmak için oldukça kullanışlısınız."

"Biz olmasaydık okulu bulamazdınız," dedi Jackson gülerek.

"Benimle dalga mı geçiyorlar?" Çocuklar kıkırdarken Jace Cindy'ye sordu. "Sanırım yapıyorlar."

"Planladığım okul sonrası sürprizi buraya kadarmış."

"Bekle! Ne sürprizi?"

"Kyle'ın ilk giyinen olarak kazandığı. Okul sonrası atıştırma olarak istediği bir şeyi seçme hakkı var. Ne olacak?"

"Duh, fudge," dedi Jackson. "Her zaman bunu seçer." "Fudge o zaman."

Kyle iki yumruğunu da kaldırarak zafer dansı yaparken Jace dikiz aynasından onu izledi. "Ben kazandım! Kazandım! Kazandım! Kazandım!"

"Kapa çeneni."

"Sen kapa çeneni."

"Çocuklar, kesin şunu ve atlamaya hazır olun." Jace her şeyi aldıklarından emin olmak için arka koltuğa göz kulak oldu. "İyi günler."

"Görüşürüz," dedi Jackson ilk inen olurken, Kyle da hemen arkasındaydı.

Kamyonu ileri doğru sürerken, Jace kenara çekmeden önce içeride olduklarından emin oldu. "Vay be. Başardım."

"Harikaydın."

"İşimi kolaylaştırdılar."

"Onlar harika çocuklar. Sevimli, komik, akıllı, saygılı."

"Harika annelerine teşekkürler. Onlarla harika bir iş çıkardı."

"Evet, öyle yaptı. Poopy Head ismi nereden geliyor?" "Bu kendi kendine açtığı bir yaraydı," dedi ve hikayeyi

Cindy.

"Buna bayıldım ve senin yerinde olsaydım, bunun kalıcı olmasından korkardım." "Onlarla birlikte olduğum için o kadar mutluyum ki bana ne isterlerse diyebilirler.

istiyorum."

Jace, devam etmekte olan toplantısına katılmadan önce Cindy'yi bırakmak için onları eve götürdü.

"Annem mesaj atıp bizi yarın akşamki aile yemeğine davet etti."

"Beni de mi davet etti?"

"Evet, ona çocuklarla senin ilgilendiğini söylediğimde onları da davet etti."

"Bu eğlenceli olurdu. Bu gece izin isteyen diğer barmenlerden biriyle vardiyaları değiştirdim, o yüzden ben yokum. Bizi de dahil ettiği için ona teşekkür et."

"Sen isteyken çocuklar için planın nedir?" "Henüz bir planım yok."

"Ben onlarla kalacağım."

"Emin misiniz? Bunu istemek çok fazla."

"Sen sormadın. Ben teklif ettim ve umurumda değil. Çok tatlı ve eğlenceliler.

Bunu yapmayı çok isterim."

"Sana söylemeyi unutursam diye söylüyorum, sen kesinlikle en iyisisin."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Onu öpmek için eğildi. "Son yarısını yakalayacağım toplantı." Yarın Mac'i alpaka çiftliğinde görecekti ve hâlâ oranın nerede olduğunu bulması gerekiyordu.

"Birazdan görüşür müyüz?"

"Evet, yapacaksın," dedi ve bir öpücük daha çaldı. Kadın güvenli bir şekilde içeri girdiğinde, kamyonu garaj yolundan geri çekti ve kiliseye doğru sürdü

AA grubunun bulunduğu yere. Etrafta dolaşmak için tekerleklerinin olması güzeldi. Kış için bir şeyler alması gerekiyordu, özellikle de Mac için çalışacaksa.

Ve aletlere ihtiyacı olacaktı.

Kahretsin, diye düşündü derin bir nefes vererek. O kadar parası yoktu.

Yavaşla ve her şeyi olduğu gibi kabul et. AA toplantısı. Duş almak için eve.

Spor salonuna git. Çocukları sonra alırsın. Yarın Mac'i görecekti ve Neye ihtiyacı olduğunu bulup oradan devam etti. İyileşme sürecinde öğrendiği pek çok ders için sürekli şükreliyordu. Bir şeyleri bir gün alıp Her seferinde bir dakika, bu derslerin en değerlilerinden biriydi. Zihninin yarışmasına ve stres seviyesinin yükselmesine izin vermek hiçbir şeyi çözmeyecekti.

Aksine, ihtiyacı olmayan türden bir belaya yol açabilirdi.

Her şey onun için hiç olmadığı kadar iyi giderken değil. Gerçekten değer verdiği bir kadınla yeni ve güzel bir ilişkisi vardı.

Oğulları hayatına geri dönmüştü. Gerçekte kim olduğunu öğrenmelerinin yarattığı sıkıntıyı çok fazla üzülmekten atlatmışlardı ve onlarla anlamlı bir bağ kurma yolundaydı. Bir zamanlar ona şüpheyile yaklaşan Seamus şimdi çocuklarla ilgilenmesi için onu çağırıyordu ki bu hiç de azımsanacak bir şey değildi. Jace, çocukları her ikisinin de gurur duyacağı adamlar olarak yetiştirmeye çalışırken ikisinin yakın arkadaş olabilecekleri bir zamanı hayal edebiliyordu.

Bunlar, toplantının sonuna doğru grupla paylaştığı şeylerden bazılarıydı.

"Her şey o kadar iyi ki," dedi sözlerinin sonunda, "bunu bozacak ne olacak diye endişeleniyorum. Çünkü benim dünyamda bir şeyler her zaman her şeyi berbat eder."

"*Eskiden* böyleydi," dedi Quinn, "daha fazla uyuşturucu arayışında aptalca kararlar verdiğin ve kullandığın zamanlar. Bu işi berbat etmeyeceksin çünkü Cindy ve çocuklarla ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu biliyorsun."

Dr. Quinn James gibi başarılı birinin onun hakkında böyle şeyler söylediğini duymak Jace'e kendini on fit uzun hissettirdi. "Bunun için teşekkürler. Çok şey ifade ediyor."

"Gerçek bu Jace," diye ekledi Mallory. "Kardeşini kaybettiğin gece olduğundan tamamen farklı bir insansın. Oğullarının hayatında yer almak için harika bir ikinci şansın var. Bunu engelleyecek bir şey göremiyorum."

"Sizi duyuyorum ve söylediklerinizi takdir ediyorum, ancak her şeyin boka sarmasını beklemek gibi bir ön koşulum var."

Jeff, "Bu tür bir tesisatı değiştirmek kolay değil," dedi. "Ben bir çeşit Aynı şekilde, gerçekten sevebileceğim bir kadınla yeni bir ilişkiye başlamak ama yine de geçmişte yaptığım hatalar yüzünden ona layık olmadığımı hissetmek. Bunu aşmaya ve şu anda kim olduğuma odaklanmaya çalışıyorum, ama diğer adam... O hala orada, biliyor musun?"

"Tanrım, biliyor muyum?" dedi Jace. "O kadar uzun zamandır kendi zihnimde bir kaybedenim ki, nasıl kazanan olacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Evet," dedi Jeff. "Aynen öyle. Çok mükemmel söyledin."

"İkiniz de ezik değilsiniz," dedi Mason ısrarla. "Daha az insanın ölebileceği şeyler yaşadınız ve hayatta kaldınız. Sizler Her gün burada, eski yöntemlere asla geri dönmek için sıkı çalışıyorsunuz. Bu da sizi benim kitabımda kazanan yapar."

Diğerleri başlarıyla onaylarken Mallory, "Benimki de," dedi. "Ve bu grubun bir parçası olmayı ve verdiğimiz desteği ne kadar çok sevdiğimi söyleyebilir miyim?"

Birbirimizi mi? Günlük yaşamlarında buna sahip olmayan insanlar için biraz üzülüyorum."

"Katılıyorum Mallory," dedi Nina. "Bu grup şimdiye kadar dahil olduğum en iyi gruplardan biri ve hepinizin birbirinizi destekleme şeklinizi seviyorum. Jace'in kendisi hakkındaki görüşüne ve bunun ne kadar zor olduğuna dair söylediklerine geri dönmek istiyorum. Bunu yeniden erevelendirin. Hepimiz o yollardan geçtik, en diplerdeydik, uyuşturucu, alkol ya da her ikisiyle de başımız dertte olsa da insanlar bize kendimizi toparlamamız gerektiğini söylüyordu. Kendinizi ezik hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz, ancak bu toplantılardan birine her geldiğinizde veya iyileşme sürecindeki bir başkası için adım attığınızda *kazandığınızı* bilmelisiniz. İki imediğiniz veya kullanmadığınız her gün *kazanıyorsunuz*. İster romantik ister aile ya da arkadaş olsun, yeni bir ilişkiye başladığınız ve bu ilişkinin yürümesi için tüm kalbinizi ortaya koyduğunuz her seferde *kazanıyorsunuz*. Lütfen bu büyük başarıların hiçbirini hafife almayın. Bunlar hepimizin yıllardır içinde bulunduğu bu uzun yolculukta hayatta kalmanın ödülüdür."

Mallory hızla yükselen bir alkış tufanı başlattı. Nina yüzü utançtan kızarıırken bile gülümsedi.

"ok iyi söyledin Nina," dedi Mallory alkışlar kesildiğinde. "Ve umarım dostumuz Jace'in de duymaya ihtiyaı vardır."

"yleydi," dedi Jace gülümseyerek. "Hepinize teşekkür ederim."

Toplantıdan ayrılırken söylediği sözlerin kendisine moral verdiğini hissetti.

arkadaşlar paylaşmıştı. Bir zamanlar ezik biri olabilirdi ama artık değildi.

O günler geride kaldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

O salı günü Cindy'nin dükkândaki günü en sevdiği müşterilerinden biri olan Tiffany Taylor ile başladı. Saygısız Tiffany her zaman Özellikle de üçüncü çocuğuna hamile olduğu için gülmek için iyi bir fırsattı. "Sandalyeye sığacağımın emin misin?" Tiffany gözlerini dikerek sordu.

"Saçmalama," dedi Cindy gülerek. "Abby de içeri girdiğinde aynı şeyi söylüyordu ve o da gayet iyi uyuyordu."

"Ve dört ayaklı bekliyor, o aşırı başarılı. Bir tanesiyle kendimi tam bir balina gibi hissediyorum. Maddie'nin ikizleri olduğunda olduğundan daha iriyim."

"Hayır, değilsin." "O bile öyle diyor!"

Cindy pelerini Tiffany'nin üzerine örttü ve parmaklarını diğer kadının kumral saçlarında gezdirdi. "O senin kız kardeşin. Kötü olmak için para alıyor."

"Bu doğru."

"Ne zaman doğuracaksın?"

"Şubat'a kadar değil." "Oh. Vay canına."

"Ne dediğimi anladın mı? Ben zaten kocamanım." "Senin kızlarla da böyle

miydi?"

"Hayır! Bu yüzden Blaine sonunda evde biraz testosteron olduğunu düşünüyor. Erkek olduğuna ikna olmuş ve öyle olması gerektiğini söylüyor, çünkü

daha fazla kadınla başa çıkamaz. Zavallı adam bizim sürtüğümüz."

Cindy, Tiffany'nin kaslı polis şefi kocasını tarif ederken kahkahalarla güldü. "Bugün ne yapıyoruz?"

"Nasıl istersen. Burada oturup gözlerimi kapatacağım ve her saniyenin tadını çıkaracağım."

"Kafa derisi masajıyla başlamaya ne dersin?" "Orgazm olabilirim."

Bu yüzden Tiffany onun favorilerinden biriydi, diye düşündü Cindy tekrar gülerken. Tiffany'nin ağzından ne çıkacağını asla bilemezdi.

"Bugün özellikle canlı görünüyorsun." Tiffany inledi
Cindy kafa derisine masaj yaparken zevk. "Sende bir parıltı var." "Öyle mi?"

"Uh-huh. Aslında bu bana Blaine'le ilk tanıştığım andaki halimi hatırlatıyor-ve sonunda bir araya geldiğimizden beri hemen hemen her gün. Onun adı ne?"

"Jace."

"Oh, seksi Jace-the-Beachcomber-barmen Jace?"

"Tek ve biricik."

"Kahretsin, kızım. O seksi ve ben seksi biliyorum. Kiminle evli olduğuma baksana." "Oldukça seksi ve tatlı ve tüm önemli şeyler."

"Bu harika, Cindy. Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler. Ben de kendim için oldukça mutluyum."

"Bana her şeyi anlat ve sonra bu inanılmaz masaj karşılığında bu gece giymek için seksi bir şeyler seçmek üzere mağazaya gel."

Cindy, Jace için seksi bir şeyler giymeyi düşündüğünde her yeri ısındı.
"Bunu yapabilirim."

"Almalısın! Bunu hak ediyorsun. Tüm iyi şeyleri hak ediyorsun."

İşte yine ailesinin yaşadıklarına ince bir gönderme vardı.

Her zaman olduğu gibi, artık açıkta olmasına rağmen bunu kabul etmemeye programlanmış içindeki küçük kıza çarptı.

"Neredeyse bunu onun için kendimden daha çok istiyorum," dedi Cindy, artık önemi olmayan şeylerle ilgili rahatsız edici düşünceleri geride bırakmaya kendini zorlayarak.

"Onun senin için doğru kişi olduğunu böyle anlarsın. Onun için kendin için istediğinden daha fazlasını istediğinde."

Jace onun için doğru kişi miydi? Kesin olarak söyleyemezdi. Henüz değil ama Tiffany'nin haklı olabileceğine inanmaya başlamıştı. Resmi olarak birlikte geçirdikleri sadece birkaç günün ardından, aralarında her şey değişmeden önceki haline dönmeyi hayal bile edemiyordu. Dün gece çocukları izlerken çok iyi vakit geçirmişti ve onları şimdiden ilerideki hayatında hayal edebiliyordu.

"Size bir şey sorabilir miyim?" Cindy söyledi.

"Herhangi bir şey. Beni bilirsın. Ben açık bir kitabım."

"Blaine'in aradığınız kişi olduğunu ne zaman anladınız?"

"Dürüstçe mi? Onu ilk gördüğüm an. Klinikte kız kardeşimin odasıındaydım. Korkunç bir gündü. Bay McCarthy marinadaki bir kazada ağır yaralanmıştı. Mac babasının peşinden suya girdikten sonra hipotermi geçirdiği için klinikteydi ve Maddie erken kasılmalar yaşıyordu. Blaine Mac'i aramak için odasına geldiğinde ben de yanındaydım. Biliyorsun. Patlamalarla ve odanın havasını nasıl emdikleriyle ilgili duyduğunuz o hikayeler var ya?"

Cindy başını salladı, Tiffany'nin söylediklerinden etkilenmişti.

"Onu gördüğümde ben de öyle hissettim. Nefesim kesilmişti. Ama hâlâ Jim'le evliydim, o dangalakla, yani bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Sonraki birkaç ay boyunca birbirimizi birkaç kez gördük ve her seferinde aynı şey oldu - kışkırtıcı. Duygularımızı harekete geçirmek için özgür olduğumda termonükleerdi. Hâlâ da öyleyiz."

Cindy yüzünü yelpazeleyerek, "Bir sigaraya ihtiyacım var," dedi.

Tiffany gülmekten kırıldı. "Bildiğin zaman, bilirsın."

"Sanırım bu doğru. Jace'le her şeyden önce arkadaş olarak başlamamız hoşuma gitti. Aramızda her zaman bir flört havası vardı ama onunla konuştuğumda söylediklerimi gerçekten dinlerdi. Barda başka müşterileri olsa bile, her zaman bana geri döndü."

"Bu çok tatlı, Cindy ve arkadaşlık kalıcı bir şeylere başlamak için gerçekten iyi bir yer."

"İyi hissettiriyor."

Tiffany'yi saçları iki santim kısalmış ve muhteşem yüzünü çerçeveleyen yeni katlarla yoluna gönderdikten sonra, Cindy saçlarını süpürdü, su şişesini doldurdu ve bir granola bar yedi. Kapıdaki zil bir sonraki müşterisinin geldiğini işaret ediyordu.

Lizzie James ve yeni doğan kızı Violet'i karşılamak için arka odadan çıktı. Lizzie, Violet'in gelmesinin Cindy için bir sakıncası olup olmadığını sormak için aramıştı. "Bir bakayım!"

Lizzie bebek araba koltuğunu yere bıraktı ve Cindy'nin bebeği görebilmesi için üst kısmını geriye itti.

"Aman Tanrım. Şuna bakın."

"Oldukça mükemmel, değil mi?" Lizzie sevinçli ve bitkin görünüyordu. "Ona sahip olduğumuza hâlâ inanamıyorum. Bu bir rüya gibi."

En son geldiğinde Lizzie, kocası Jared ile kısırlık konusunda yaşadıkları zorlukları paylaşmıştı.

Violet'in koltuğunu annesini görebileceği şekilde yerleştirdiler.

"Umalım da biraz kestirsin," dedi Lizzie. "Genelde şu sıralar uyur." Lizzie, Cindy'nin koltuğunda rahatlamaya çalışırken derin bir nefes aldı.

"Çok mutlu görünüyorsun," dedi Cindy.

"Hiç bu kadar mutlu ya da yorgun olmamıştım ama bunu hiçbir şeye değişmem."

"Bebeğin annesinin onu Quinn ve Mallory'nin düğününde seninle bırakıp gittiğine dair duyduklarıma inanmadım."

"Sevinç ve korku arasında gidip geliyordum. İlk düşüncem, 'Güzel, git. Sen onu istemiyorsun ama ben istiyorum. Onu hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.' Ama Jared... Aklını kaçırmıştı, bana bunu bu şekilde yapamayacağımızı, onu bulmamız gerektiğini söylüyordu."

"Ah, bunun ne kadar stresli olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Yaşadığım en kötü şeydi, Jared ile bir süre ayrı kaldığımız zamandan bile daha kötüydü. Annesinin onun için geri gelip gelmeyeceğini ve bunun korkunç bir hata olduğunu söyleyip söylemeyeceğini bilmemek... Jared onu bulmak için bir dedektif görevlendirdi. Çok çılgıncaydı."

"Bu arada sen de onunla ilgileniyordun."

"Ve her geçen saniye ona daha da aşık oluyorum. Ondan vazgeçmek zorunda kalsaydım ne yapardım emin değilim. Dağılırdım."

"Bunun olmamasına çok sevindim, Lizzie."

"Tanrım, ben de. Bebeğin annesi Jessie kalıcı velayeti bize devretti ve biz de onu evlat edinme sürecindeyiz. Jessie hala Sonuna kadar fikrini değiştirebilir ama değiştirmeyeceğine dair bize söz verdi. Ona inanmaya karar verdim, bu yüzden kendimi bu konuda endişelendirmeyeceğim."

"Tebrikler. Jared ve senin adına çok ama çok mutluyum."

"Teşekkür ederim. Biz de kendimiz için mutluyuz. Artık onun bize ait olduğunu belirten belgeleri imzaladığımıza göre, ikimiz de Ona tamamen aşık olmak için kendimizi zorluyoruz. Jared onun için ayın üzerinde. Her gece onunla kalkıyor ve saatlerce onunla kalıyor. Bazen uyuyabileyim diye. Ona doyamıyorum."

"Çok güzel," dedi Cindy, Lizzie'nin sevinci karşısında neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

"Onun harika bir baba olacağını hep biliyordum." Cindy'nin uzattığı bir mendille gözlerini sildi. "Devam ettiğim için özür dilerim. Sen nasılsın?"

"Bunu yapmıyorsun. Sevinçle dolup taşıyorsun ve bunu görmek harika."

"Teşekkür ederim. Söz veriyorum, bir yıl ya da belki on sekiz yıl sonra ağlamayı bırakacağım."

Cindy güldü. "İstediğin kadar fişkir. Bu an için uzun süre bekledin. Tamamen tadını çıkarmalısın."

"Daha fazla uyumak için can atmadığım zamanlarda öyleyim."

"Duyduğuma göre, uyku durumunu daha geç değil daha çabuk çözüyorlarmış."

"Tanrım, umarım öyledir."

"Cooper ve Gigi nasıllar?" Jared'in küçük kardeşi Cooper kısa bir süre önce reality TV yıldızı Gigi Gibson'a aşık olmuştu.

"Harikalar, şimdilik Los Angeles'a döndüler, Jordan'la birlikte burada, Gansett'te çektikleri dizinin sezon prömiyerine hazırlanıyorlar. Bizi de kutlamalara davet ettiler ama şimdilik Bayan Violet ile evde kalıyoruz. Mason ve Jordan ile Riley ve Nikki dışarı çıkıyorlar, Yine de."

"Bu çok heyecan verici."

"Sanırım. Benim için yeni doğmuş bir bebekle takılmak kırmızı halıdan çok daha heyecan verici. Ama Cooper, Gigi'ye çok aşık-ve tam tersi. Jared ve Quinn vahşi bebek kardeşlerinin evcilleştirildiğine inanamıyorlar ama Gigi onun için mükemmel. Onun saçmalıklarının hiçbirine katlanmıyor."

"Gitmeden önce saçlarını kestirmeye gelmişlerdi. Birlikte çok tatlılar."

"Gerçekten öyleler. Onlar için çok heyecanlıyız. Her neyse, bana bir şey söyle
seninle olan eğlence."

"Kendime bir erkek arkadaş bulmuş gibiyim," dedi Cindy, Lizzie'nin gözlerinin bu haberle ışıldamasına gülümseyerek.

"Anlat!"

Cindy, Lizzie ve Violet'i kucaklayarak ve Lizzie'nin kendisini yepyeni bir kadın gibi hissettirdiğini söylediği bir saç kesimi ile yollarına gönderdiğinde tamamen yetişmişlerdi. Cindy'nin her müşterisiyle hedefi buydu; koltuğunda geçirdikleri bir saat boyunca kendilerini özel ve şımartılmış hissetmelerini sağlamak.

Yiyecek bir şeyler bulmak için dışarı çıkmak üzereydi ki Jace elinde bir çantayla kapıdan içeri girdi.

"Adanın tek stilistinin bile bir öğle yemeği molası olduğunu düşündüm, değil mi?"

Gülümseyerek ve onu gördüğü için heyecanlanarak, "Öyle ve zamanlaman mükemmel," dedi.

"Mükemmel zamanlamaya bayılıyorum."

Cindy kaşlarını kaldırdı. "Hâlâ öğle yemeğinden mi bahsediyoruz?"

Onun önünde durdu ve onu öptü. "*Her şey* hakkında konuşuyoruz. Dün gece çocuklara göz kulak olduğun için sana teşekkür etmek istedim."

"Onlarla geçirdiğim her saniyeye bayıldım." Elini adamın göğsüne koydu ve her renkten seksi Henley'lerden birinin altındaki ince bilenmiş kasları bir kez daha takdir etti. Bu seferki, gözlerindeki yeşili ortaya çıkaran tüylü bir adaçayıydı. "Şu adamla görüştün mü? Mac?"

"Bir buçuğa erteledi, bu da bana yeni kız arkadaşına öğle yemeği götürmek için zaman kazandırdı."

"Yaptığın için çok memnun. Ne yiyoruz?"

"Marketten salata ve denizaltı aldım. Sen ne istersin?" "Senden başka mı?" Bunun nereden çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama hoşuna gitmiş gibiydi.

Sırıtarak, "Öğle yemeği için, Cindy. Odaklan."

"Oh, odaklandım. Peki onları bölüşmeye ne dersin?" "Bu işe yarar."

Öğle yemeklerini resepsiyon alanında hazırladılar. Adam ayrıca ona limon aromalı su getirmişti, kadın açıp yarısını içti ve öğleden sonra içmesi için buzlu çay getirdi.

"Bundan sadece biraz içmene izin var." Jace çayı işaret etti. "Burada migrene ihtiyacımız yok."

"Hayır, içmiyoruz ve sadece öğleden sonra bir ya da iki yudum içiyorum."

"Biliyorum. Bunu bana sen söylemiştin."

"Ve sen hatırladın. Bunun için büyük erkek arkadaş puanı." Gülümsemesi günahkâr yakışıklı yüzünü aydınlattı.

Cindy ona bakarken, bu adamın onun olduğuna, onun için her şeyi hissetmesine izin verildiğine ve onun da kendisi için aynı şekilde hissettiğine inanmak için kendini çimdiklemek istedi. Onun dünyasında böyle şeyler başkalarının başına gelirdi. Ona değil.

"Kaşlarının arasındaki kırılganlık da neyin nesi?" diye sordu, parmağını söz konusu noktanın üzerinde gezdirerek.

"Buna, bize hayran kaldım."

"Ben de öyle. Şaşırdım, heyecanlandım ve aklıma gelen her kelimeyi söyledim."

Yaz başında buraya geldiğimde aklımda tek bir hedef vardı: oğullarımı tanımak. Bundan çok daha fazlası oldu." Onun elini tuttu ve parmaklarını birleştirdi. "Sadece güzel, tatlı, seksi yeni bir kız arkadaşım yok, aynı zamanda hayatımda sahip olduğum en iyi arkadaşlardan bazılarını edindim AA grubum aracılığıyla, spor salonunda ve barda. Oğullarımı yetiştiren adam ve karısıyla beklenmedik bir arkadaş edindim. Bir de Mac'le iş fırsatı var." Başını iki yana salladı. "Her şey inanılmaz. Her şey."

"İnanılmazsınız ve insanlar bunu görüyor. Yeniden başlamak ve üretken bir hayat yaşamak için duyduğunuz samimi arzuya karşılık veriyorlar. Ve ne olursa olsun, çocuklarla harikasın. Sana zaten aşkıttım ama seni onlarla görmek anlaşmayı gerçekten mühürledi."

"Bu benim için çok şey ifade ediyor. Onlarla ve onlara karşı iyi olmak istiyorum." "Bunu görüyorlar ve senden hoşlanıyorlar, yoksa seninle böyle alay etmezlerdi. yapıyorlar."

"Oldukça acımasızlar," dedi gülerek. "Carolina'nın sakatlanmasından nefret ediyorum ama onlar için bir adım atma şansına sahip olmak... Bunun anlamı çok büyük.

Ben."

"Biliyorum ve harika bir iş çıkarıyorsun."

Kolunu ona doladı ve pencerenin önünde, oradan geçen herkesin onları görebileceği bir yerde onu öptü.

Cindy birinin onları görüp görmediğini umursayacak gücü kendinde bulamıyordu. "Merak ediyorsan diye söylüyorum," dedi alnını "Oldukça sert düşen tek kişi sen değilsin." "Hayır mı?"

"Hiç de değil." Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Lisa'yı sevdim. Gerçekten sevdim, ama hayatımın tamamı

birlikte olduğumuz zaman. Onunla böyle bir insan olma şansım hiç olmadı." "Bu adamı tanıma şansını bulamadığı için onun adına üzgünüm, çünkü

O çok özel biri."

"Böyle düşünmene sevindim." "Ben de öyle düşünüyorum. Kesinlikle."

"Gitmem gerektiğini söylemekten nefret ediyorum."

"Gitmene izin vermekten nefret ediyorum ama bir sonraki müşterimin on dakika içinde gelmesi gerekiyor."

Ona uzun bir öpücük daha verdi. "Bu beni seni daha sonra görene kadar idare eder."

"Yemek ve ziyaret için teşekkür ederim." Kadın onu kapıya kadar geçirdi ve adam onu bir kez daha öptü.

"Her şey için teşekkür ederim."

Öğle yemeği randevularının öpüşme kısmında bozduğu saçlarını düzeltmek için uzandı. "Sana hâlâ bir saç kesimi borcum var."

"Dört gözle beklenecek başka bir şey."

"Mac ile iyi şanslar."

"Teşekkürler. İşten sonra almaya hazır olduğunuzda beni arayın." "Saat altı buçukta annemlerde olacağız."

"Kulağa hoş geliyor."

Cindy ona el salladı ve çöplerini arka odaya attı. Sonra sehpayı sildi ve kanepedeki yastıkları dolgunlaştırdı.

Chloe burayı çok sıcak ve davetkâr bir yer haline getirmişti ve Cindy de buranın güzel görünmesini sağlamaktan gurur duyuyordu.

Bir sonraki müşterisini beklerken oturdu ve Jace'in Gansett'te olmak, edindikleri arkadaşlar ve orada kendilerine kurdukları hayat hakkında söylediklerini düşündü. Kısa bir süre kalmayı planladığı şey, beklediğinden çok daha fazlasına dönüşmüştü.

Ama şaşırmaması gerektiğini biliyordu. Gansett onun için her zaman büyülü bir yer olmuştu ve şimdi de farklı değildi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

J

Ace, Mac'le buluşmaya giderken Cindy'yle yediği öğle yemeğini ve ona aşık olduğunu nasıl itiraf ettiğini düşünüyordu. Teşekkür ederim.

çünkü o da aynı sertlikte düşüyordu ve sadece

onun için bu kadar hızlı. Gerçi düşününce, haftalardır ona aşık olduğunu fark etti. Ne zaman bara gelse, gecesi sıradanlıktan sıra dışılığa doğru kayıyordu.

Normalde geldiği saatlerde kendini onu izlerken bulurdu ve gelmediği nadir gecelerde yıkılırdı.

O zamanlar kendine böyle hissettiği için aptal olduğunu söylemişti ama elinde değildi. Onunla birlikte olmayı seviyordu ve şimdi her zaman onunla birlikte olacaktı ve bundan daha mutlu olamazdı.

Hayatındaki pek çok iyi şeye rağmen, yine de dibe vurmaktan çekiniyordu, çünkü hep öyle oluyordu. Bu tatsız düşünceden sıyrıldı ve Mac'in kamyonetinin yanına park etti. Uzun bir toprak yolun sonunda bulunan alpaka çiftliğinin yolunu bulmak için kasabada etrafa sormak zorunda kalmıştı.

ne araması gerektiği söylenmemiş olsaydı kaçırabilirdi.

Paslı ve ciddi bakımsızlık içindeki eski bir çiftliği görünce şaşırdı. Aşırı büyümüş otlar, sarkık çatılar ve idrar olabilecek kalıcı bir koku ile çevrili aletler.

"Bu alpaka sidiği." Mac, Jace'in elini sıkmak için ona doğru yürürken gülümsedi. "Nasıl oldu da bir feribot kamyonuna sahip oldun?"

"Seamus ve Carolina anakaradayken çocuklara ben bakıyorum."

"Kaza geçirdiğini duydum. Bu korkunç."

"Biliyorum ama ameliyattan sonra iyileşiyor. Sen nasılsın?" "Daha iyi, ama vazektominin önemli bir şey olmadığını söyleyen biri penisin var."

Jace yüzünü buruşturdu. "Ouch."

"Evet, sen söyledin. Sana etrafı göstereyim."

Mac ona tesisi gezdirdi ve rustik bir havaya sahip "salaş şık" bir düğün mekanı planlarını özetledi. "Araştırmalarımız gösterdi ki Gelinler ve damatlar, daha rahat bir resepsiyon verebilecekleri ama yine de tüm zil ve ısıklara sahip olabilecekleri bu tür yerleri severler. Pash traktörlerle falan fotoğraf çekirtmeyi seviyorlar." Mac omuz silkti. "Anlamıyorum, ama bu sektörde para kazanılabileceğini duydum, bu yüzden hedefimiz bu.

Gansett büyük bir düğün destinasyonu. Wayfarer'da önümüzdeki iki yıl için tüm biletlerimiz tükendi ve Chesterfield üç yıl sonraki yaz hafta sonları için rezerve edildi."

"Lanet olsun."

"Biliyorum, değil mi? Ada başka bir mekan için olgunlaşmış durumda ve biz de bunun için buradayız.

o."

"Konum muhteşem." Mülk, sahile doğru uzanan bir okyanusun göz kamaştırıcı manzarası.

"Yapmak istediğimiz şey için ideal. Bana deneyimlerinizden bahsedin." "Usta bir tesisatçının yanında üç yıl çalıştım. Bana öğretti Bildiği her şeyi anlattı ve hatta çıktığımda bana bir iş teklif etti."

"Nasıl oldu da kabul etmedin?"

"Oğullarımın yakınında yaşamak istedim."

Mac ona ihtiyatla baktı. "Seamus ve Carolina için sorun çıkarmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, değilim. Çocuklar onlarla mutlu bir şekilde yaşıyorlar. Çevresel bir rol oynadığım için minnettarım."

"Onlar için en iyisi bu olduğu için arka planda kalmaya istekli olmanıza saygı duyuyorum."

"Anneleri Seamus ve Carolina'dan onların vasisi olmalarını istediğinde ne yaptığını biliyordu."

"Evet, o yaptı. Bir tesisatçıya ihtiyacım var. Hem de çok.

İlgilenir misin?" Jace güldü. "Hem de çok, ama bir sorunum var."

"O da ne?"

"Aletlerim yok. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum ama masrafları karşılayamam.

En azından şu anda değil."

Mac bunu düşünürken çenesini ovuşturdu. "Eğer sana ihtiyacın olan şeyi ayarlarsam, tam zamanlı olarak çalışmaya istekli olur musun?"

Jace'in ağzı şok içinde açık kaldı. "Ciddi misin?"

"Çok ciddiyim. Her ihtiyacım olduğunda anakaradan tesisatçı getirmenin bana neye mal olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Ah, hayır, ama normal saat ücretini bildiğim için ucuz olmadığını hissediyorum."

"Hiç de ucuz değil. Maaş bordrosunda senin olman, gerektiğinde dışarıdan insan getirmekten daha ucuza gelecek. Şirketim hızla büyüyor. İki yıllık rezervasyonumuz da var. Kendi tesisatçımın olması hayat kurtarıcı olacak. Eğer ilgileniyorsan tabii."

"Tanrım, evet, ilgileniyorum ama şartlı tahliye edildiğimi biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum."

"Ve bu önemli değil mi?"

"Yasaları çiğnemeyi planlamadığınız sürece hayır. O zaman çok önemli olur."

"Hapse girmeden önce yaşadığım hayata asla geri dönmeyeceğim. Bu konuda sana söz veriyorum."

Mac elini Jace'e uzattı. "Tek ihtiyacım olan bu. McCarthy İnşaat'a hoş geldiniz. Kasabadaki ofise uğrayabilirsiniz, Julia evrak işlerinde size yardımcı olacaktır."

Mac'in elini sıkıldığında Jace'in boğazında kocaman bir yumru vardı. "Bunun benim için ne anlama geldiğini asla bilemeyeceksin."

"Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum. Lisans alma çabalarınızı desteklemekten de mutluluk duyarım. Bana sadece neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, biz de bunu yapalım. olur."

"Bu..." Jace bir an konuşamadı. "Lisans almak inanılmaz olur ve bilmeni isterim ki benden sadece tesisat değil, ihtiyacın olan her şeyi yapmamı isteyebilirsin. Ne istersen yaparım."

"Bu tavrını takdir ediyorum. Kuzenlerim ve uzun süredir arkadaşlarımdan oluşan sıkı sıkıya bağlı grubuma tam uyum sağlayacaksın. İşimizi yapmak için ne gerekiyorsa yaparız."

"Kulağa harika geliyor. Ne zaman başlamamı istersiniz?"

"Pazartesi çok mu erken olur?"

"Ah, hayır, ama Beachcomber'a biraz haber vermem gerekiyor. Bana çok iyi davrandılar."

"Özgür ve temiz olduğunda bana haber ver, biz de bu işi halledelim."

"Tekrar teşekkürler, Mac. Bu fırsatla hayatımı değiştiriyorsun." "Sen de benimkini kurtarıyorsun. Yıllardır bir tesisatçıya ihtiyacım vardı."

Kamyonlara geri döndüler ve bir kez daha el sıkışarak ayrıldılar.

Jace eve dönerken olayların bu şekilde gelişmesi karşısında afallamış hissediyordu. Tam zamanlı bir iş bulmuştu ve bu iş, gerçekten kendi işini kurmak için ihtiyaç duyduğu parayı sağlayacaktı.

birlikte bir hayat. Şartlı tahliye memuru Darrell'a son gelişmelerle ilgili mesaj atmak için sabırsızlanıyordu. Birazdan oğullarını okuldan alacak ve akşamı onlarla, Cindy ve ailesiyle birlikte geçirecekti. Hayatın bundan daha iyi olduğu bir zaman hatırlamıyordu.

Ada mezarlığına yaklaştığında saate baktı, teslim almasına bir saat kaldığını gördü ve girişten sola dönerek Lisa'nın Seamus'la birlikte gittiği mezarına giden yolu takip etti. Kamyonu park edip motoru kapattı ve Lisa'nın mezarını ziyaret etmek için inmeden önce bir dakika oturdu.

Mezarlıkta başka kimse olmadığı için çimlerin üzerine otururken kendini rahat hissetti. Kollarını dizlerine doladı. "Selam Lisa, benim Jace. Eminim beni burada, Gansett'te gördüğüne şaşırmışsındır. İtiraf etmeliyim ki... Dışarı çıktığımda seni ya da çocukları bulmamı kolaylaştırmadın ama ben Sanırım bu kasıtlıydı. Seni bulmamı istemedin ve bunun için seni suçlamıyorum. Sana yaşattıklarımın nefret ediyorum... Çocukları büyütmek için seni yalnız bırakacağım."

Bir elini yüzüne götürdü, onunla konuşurken aniden akan gözyaşları karşısında afallamıştı. "Her şeyi berbat ettim. Hapishanede boşanma ve velayet belgelerini aldığım, onları okumadan imzaladım bile. Benden ve çocuklarımdan kurtulmak istediğin için seni suçlamadım. hiç bitmeyen dram. Jess'le başımızın büyük belaya gireceğini bana defalarca söylemeye çalıştın ama dinlemedim. Keşke seni dinleseydim. Jess hala burada olurdu ve bunların hiçbirisi olmazdı. Benden aldığından çok daha iyisini hak ediyordun. Hastalandığını ve vefat ettiğini duyduğumda... Sen ve çocuklar için çok üzuldüm. Bunu tek başına yaşadığın için çok ama çok üzgünüm. Yanında olmalıydım ve olamadığım için yıkıldım."

Jace çenesini kavuşturduğu kollarının üzerine bıraktı ve gömleğinin koluyla daha fazla gözyaşını sildi. "Çocuklar Seamus ve Carolina ile çok iyi anlaşıyorlar. Onlar harika çocuklar. Onlarla en iyi işi sen yaptın. Ve Merak etme, onlar için yaptığın anlaşmayı bozmayacağım. Onlara kim olduğumu söylememiz gerekiyordu ve bu beklediğimden daha iyi geçti. Çok fazla soruları oldu ama nerede olduğum ve neden ortalıkta olmadığım konusunda onlara karşı dürüst davrandım. Keşke onlara bunları anlatmak zorunda kalmasaydım.

Hatalarımı kabullenmeyi ve onlardan ders çıkarmayı öğrendim. Hayatımı yeniden toparlıyorum Lisa ve çocuklarımız için orada olacağım. Seamus ve

Carolina artık onların ebeveynleri ama ben onlarla arkadaş olmak istiyorum ve şu ana kadar bu iyi gidiyor."

Taşın üzerindeki kiri biraz temizledi ve kenarlarındaki birkaç otu temizledi. "Gözlerinin içine bakabilmek ve yaptığım şey için özür dileyebilmek için her şeyimi verirdim. Ama bunu yapamayacağıma göre, umarım her neredeyse beni duyabiliyordur ve ne kadar üzgün olduğumu biliyordur. Seni ya da çocukları sevmekten asla vazgeçmedim, Lisa. Arada bir seni görmeye geleceğim ve çocukların nasıl olduğunu anlatacağım."

Ayrılmak için ayağa kalktığında, kamyonete geri dönmeden önce uzun bir süre onun taşına baktı, tek taraflı konuşmadan garip bir şekilde arınmış hissediyordu. Yeni bir iş bulmanın verdiği sevincin bir kısmını bastırmış olsa da, pişmanlığını onunla paylaşmak iyi hissettirmişti.

Kamyona döndüğünde, ikinci çalışta cevap veren Dan Torrington'ı aradı. "Merhaba, ben Jace Carson. Lisa Chandler ile evliydim."

"Ah, tamam. Senin için ne yapabilirim, Jace?"

"Seamus ve Carolina O'Grady, Lisa'nın eşyaları konusunda sizinle temasa geçmemi istediler. Çocukların sahip olmak isteyeceklerini düşündüklerini bir kenara koymuşlar ama geri kalanıyla ne yapacaklarından emin değiller. Ailesiyle irtibat halinde olabileceğinizi düşündüler."

"Onlara ulaştım," dedi Dan, "ama hiçbir yere varamadım. Bana aralarının açık olduğu ve öyle kalmayı tercih ettikleri söylendi."

"Benim yüzümden," dedi Jace. "Ona benimle evlenmemesini söylemişler." "Nedenini söylemediler, sadece evleneceğini duydukları için çok üzgün olduklarını söylediler.

geçti, ama en iyisi mesafelerini korumaktı. Keşke daha iyi haberlerim olsaydı."

Anne ve babasının torunlarına hiç ilgi göstermemesi ona acı veriyordu ama yine de, ortalık karışmadan önce bile hiç ilgi göstermemişlerdi.

"Bilgi için teşekkürler Dan. Elinden geleni yaptığın için minnettarım. I Sanırım Seamus ve Carolina'dan çocuklar onlarla ilgilenecek yaşa gelene kadar kutuları bir kenara koymalarını isteyeceğim."

"Kaybınız için üzgünüm. Lisa harika bir insandı."

Jace, Lisa adına taziyeleri kabul ettiği için kendini suçlu hissediyordu ama bu onun sorunuydu, Dan'in değil. "Evet, öyleydi. Zor zamanında ona yardım etmek için yaptıklarınız için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Telefon görüşmesini bitirdikten sonra Jace çocukları almadan önce birkaç dakika kendini toparlamaya çalıştı. Onları görmek için sabırsızlanıyordu.

JACE, saat dört buçuk sularında Seamus ve Carolina'nın araba yoluna daldı, yanında en sevdikleri parka gitmekten keyif alan iki kirli çocuk vardı. "İçeri girip Burpy'yi dışarı çıkarsanız iyi olur," dedi onlara, garaj yolunda park etmiş başka bir araba fark ettiğinde.

Çocuklar ellerinde sırt çantalarıyla kamyonundan fırladılar ve en iyi dostlarını almak için eve doğru yola çıktılar.

Jace, resmi olmayan adaya hiç yakışmayan bir takım elbise giyen yaşlı bir kadınla karşılaşmak için dışarı çıktı. "Bay O'Grady? Ben Çocuk, Gençlik ve Aile Bakanlığı'ndan Justine Deavers. Geçen hafta konuşmuştuk?"

"Ben Bay O'Grady değilim. Kendisi iki gece önce düşerek bacağını kıran Bayan O'Grady ile birlikte anakarada."

"Ah canım, bunu duyduğuma çok üzüldüm. Bu öğleden sonra bir randevumuz vardı."

Çocuklar, kapının hemen önünde çişini yapmak için çömelmiş olan Burpy ile birlikte evden fırladılar.

"Seamus unutmuş olmalı."

"Peki ya sen?"

"Jace Carson."

Onun elini sıktı. "Tanıştığımızıza memnun oldum Bay Carson. O'Grady'ler yokken çocuklara yardım mı ediyorsunuz?"

"Öyleyim."

"Ve sen... arkadaş mısın?"

Bir anda ortaya çıkan bu kadına ne söyleyeceğinden emin değildi. "Ben çocukların biyolojik babasıyım."

"Oh. Anlıyorum." Kadının yüz ifadesi dostça bir ifadeden temkinli bir ifadeye dönüştü ve adam hemen ona gerçeği söyleyerek büyük bir hata yaptığından korktu. "O'Grady'lerin ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Muhtemelen hafta sonuna kadar olmaz. İki gece önce ameliyat oldu ve hastanede yaklaşık dört gün kalacağı söylendi. Ama burada olduğunuzu ona bildireceğim."

"Evet, lütfen. Bunca yolu gelip de onları göremediğim için üzgünüm."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, bu onların çocukların yasal vasileri olmalarının rutin bir parçası. İlk yıl iki ev ziyareti yapmamız gerekiyordu. Bu ikincisi olacaktı."

"Anlıyorum, Seamus ve Carolina'yı tanıyorum, randevuyu unuttuklarını fark edince çok üzülecekler. Çocuklarla harika bir iş çıkarıyorlar. Annelerini kaybettikten sonra çok mutlular ve iyi uyum sağladılar."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sizi daha fazla tutmayacağım. Bay'a sorarsanız."

O'Grady yeniden planlamak için iletişime geçerse memnun olurum." "Bunu yapacağım."

Arabayla uzaklaşır uzaklaşmaz Jace arka cebinden telefonunu çıkarıp Seamus'a mesaj attı. *Eyalet Çocuk Bakanlığı'ndan bir bayan gelmiş, randevunuz varmış...*

Seamus hemen cevap yazdı. *LANET OLSUN. Tamamen unutmuşum. Kızdı mı? Ona olanları anlattım ve yeniden planlamak için aramanı istedi.*

Lanet olsun. Bunu unuttuğuma inanamıyorum.

Aklında birkaç şey var. Carolina nasıl?

Bu öğleden sonra çok acı çekiyor. Bunu gidermeye çalışıyorlar. İkimiz de çocuklarla konuşmaya hevesliyiz.

Hazır olduğunuzda bizi arayın. Dört gözle bekliyorlar. Şu anda dinleniyor ama uyandığında ararız.

Kulağa hoş geliyor.

Jace telefonunu arka cebine koydu ve köpekle birlikte ağaçların arasında kaybolan çocukları kontrol etmeye gitti.

SEAMUS bu randevuyu unuttuğuna İNANAMIYORDU. Ugh. ile Carolina zor bir günün ardından uyurken, ilk görüşmelerinden sonra telefonuna programladığı cep telefonu numarasından Bayan Deavers'ı aramak için odasından çıkıp koridora çıktı. Bu, yasal vasiliklerinin kesinleşmesinden önceki son engel olacaktı. Telefonu açmasını beklerken, işleri berbat etmediklerini umuyordu.

"Justine Deavers."

"Ben Seamus O'Grady. Bugünkü randevuyu kaçırdığımız için çok üzgünüm. Jace karıma ne olduğu konusunda sizi bilgilendirdiğini söyledi."

"O yaptı ve bunu duyduğuma çok üzıldüm. Durumu iyi mi?"

"İyileşiyor ama bu uzun bir yol olacak. Gelecek hafta için yeniden plan yapabilir miyiz? Ve tekrar özür dilerim. Adaya gelmenin sizin için çok zor olduğunu biliyorum."

"Evet, önümüzdeki hafta iyi olur ama Bay O'Grady, çocukları Bay Carson'a bırakmış olmanızdan duyduğum endişeyi dile getirmek zorundayım."

Seamus'un midesi serbest düşüşe geçti. "Ne? Neden?"

"Kayıtlarımız onun şartlı tahliye edilmiş bir suçlu olduğunu gösteriyor."

"Evet, biliyorum." Seamus içinden çıldırmak üzereyken sesini sakın tutmaya çalıştı. "O aynı zamanda çocukların biyolojik babası ve

Hapisten çıktığından beri onların hayatlarının bir parçası olmak için samimi bir çaba gösterdi."

"Ama siz ada dışındayken onların sorumluluğunu ona bırakmak..."

"Onları, onları çok seven ve çok sevdikleri biriyle bıraktık. ve ona ihtiyacımız olduğunda her şeyi bırakıp yanımızda olabilen biriydi. Ona çok güveniyoruz, yoksa asla yanımıza yaklaşamazdı. onları."

"Anlıyorum, ama bunu amirimle görüşmem gerekiyor." "*Neyi tartışacaksın?*" Artık sakın kalmaya çalışmıyordu.

"Durum."

"Bayan Deavers, yapmanız gereken bir işiniz olduğunu ve işinizin o çocukları korumak olduğunu anlıyorum ama size Jace Carson'ın onlar için kurşun yiyeceğini söylediğimde ciddiylim. Bir hata yaptı, bedelini yıllarıyla ödedi, karısını ve çocuklarını kaybetti. Hayatını yeniden toparlamaya ve oğullarının yanında olmaya çalışan çalışkan bir adam. Bunu bir şey haline getirirseniz, düzelterekten daha fazla soruna neden olursunuz. Bu konuda bana güvenin."

"Söylediklerinizi duyuyorum ve bakış açınızı takdir ediyorum, ancak bu gelişmeyi amirlerime bildirmem gerekiyor."

"Eğer bunu sorun yaparsanız ilk gemiyle ya da uçakla eve döneceğim. Hasta karımı hastanede bırakıp eve, çocuklarımızın yanına döneceğim."

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Eğer rapor etmezsem işimi kaybedebilirim." "Rapor edecek bir şey yok. Gerçekten ikimizden birinin onları güvenmediğimiz birine bırakır mıyız?"

"Hayır, ama..."

"Aması yok. Çocuklarımıza bakması için Jace'e güveniyoruz. O kadar. Şimdi, hemen eve gitmek için bir şeyler ayarlamam gerekiyor mu?"

"Ben, şey, bir gün bekleyeceğim ve sonra durumu tekrar kontrol edeceğim." "Bu ne anlama geliyor?"

"Çocuklarınıza bakması için başka birini bulmalısınız, Mr. O'Grady. Şartlı tahliye edilmemiş biri."

"Ben hallederim."

"Başka düzenlemeler yaptığınızda lütfen beni bilgilendirin."

"Yapacağım." Kendini çileden çıkmış ve sinirlenmiş hissederek aramayı sonlandırdı. Jace'ten çocuklara bakmasını istemenin bir şeylere yol açabileceği hiç aklına gelmemişti.

Bunun gibi. Ve Jace'e artık onlarla kalamayacağını nasıl söyleyecekti?

"Şimdi ne halt edeceğim?" Bunu bir süre düşündü.

Birkaç dakika sonra rehberinde Joe'nun numarasını buldu ve aramaya başladı. "Hey, eve gelme teklifi hâlâ geçerli mi?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

“**H** Sarah ve Charlie'nin evinin önüne geldiklerinde Jace, "Burası annenin evi," dedi. "*Burası* annenin evi mi?"

"Evet. Charlie haksız yere hapis yattığı için devletten büyük bir ödeme aldı ve ona hayalindeki evi seçmesini söyledi."

"Vay canına, keşke devlet bana bu kadar para borçlu olsaydı." Cindy güldü. "Onu tanıyordun, değil mi?"

"Biliyordum. Herkes onu, hikayesini ve üvey kızının onu dışarı çıkarmak için ne kadar çok çalıştığını biliyordu. Hepimiz ona saygı duyardık. Biz gençler için biraz baba figürü gibiydi."

"O iyi bir adam. Annem onunla çok mutlu. Bunu görmek çok güzel."

"Yaşadığı onca şeyden sonra kendine güzel bir hayat bulmasına sevindim.

oldu."

"Ben de memnun oldum," dedi gülümseyerek.

Çocuklar sözlerini kesmeden önce ona iş teklifinden bahsetmek ve baş döndürücü bir heyecan anını onunla paylaşmak için yeterli zamanı olmuştu. Her ne kadar çocuklarla geçirdiği her dakikayı sevse de, daha sonra onunla yalnız kalmayı ve bu konu hakkında daha fazla konuşabilmeyi dört gözle bekliyordu. Onunla her şey hakkında konuşmak istiyordu.

"Görünüşe göre herkes çoktan gelmiş," dedi Cindy tüm arabalara bakarken.

Jace kimsenin girmesini engellemek için kenara park etti. Cindy'yi içeride takip etmek için kamyonundan indiklerinde, "Terbiyenizi unutmayın çocuklar," dedi.

Cindy onu büyük bir kalabalığa hazırlamıştı ve merdivenlerden muhteşem evin ana yaşam alanına çıktıklarında karşılaştıkları şey de buydu. Şimdiye kadar bulunduğu en güzel ev olabilirdi. Hayır, öyleydi. Kesinlikle öyleydi.

Onu annesi Sarah ile tanıştırdı, Sarah da ona sarıldı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Jace. Cindy bana senin hakkında çok şey anlattı."

"Ve sen hâlâ benimle tanıştığına memnun musun?" Jace onu güldürerek sordu.

Sanki eski arkadaşarmış gibi elini onun koluna koydu. "Bu evde insanlara karşı geçmişi tutmayız, özellikle de işleri tersine çevirmek için gerçek bir çaba sarf ettiklerini gördüğümüzde."

"Teşekkür ederim hanımefendi. Bunun benim için anlamı çok büyük. Bunlar oğullarım, Jackson ve Kyle. Bayan Grandchamp'a merhaba deyin çocuklar." Onları ilk kez birine oğulları olarak tanıttığını fark etti.

Sarah'ya merhaba dediklerinde, kısmen onun arkasına saklandılar. Onların utangaç taraflarını daha önce görmemişti ve bunu sevimli buldu.

"Sanırım kocamı tanıyorsunuz, Charlie."

"Anlıyorum." Jace, Charlie Grandchamp'ın elini sıktı; Grandchamp, Jace'in içeride tanıdığı sert adamdan tamamen farklı birine benziyordu.

"Seni tekrar görmek güzel."

"Sen de öyle. Manzara buradan çok daha iyi." "Tüm adadaki en iyi manzaraya sahip olmalısınız."

"Fena değil," dedi Charlie alametifarikası olan huysuzluğuyla. "Serbest bırakıldığınızdan beri nasılsınız?"

"Her şey düşünüldüğünde oldukça iyi. Buraya gelmek iyi bir hamleydi." "Benim için de öyleydi. Senin için işe yaramasına sevindim." Şöyle bir baktı

Cindy, kız kardeşleriyle konuşuyordu. "Onu çok seviyoruz."

"Sanırım ben de sevebilirim."

"Bu doğru mu?"

"Evet. Fırtınanın içinde bir sakinlik yeri gibi." Diğer adama baktı. "Bu garip, değil mi?"

"Hayır, çok tatlı ve ne demek istediğini anlıyorum. Annesi de benim için aynı. Eminim Cindy'nin babasını ve saçmalıklarını duymuşsunuzdur."

"Yaptım."

"Artık yeni bir babası var ve onunla uğraşan hiç kimseden, özellikle de içeride olan birinden memnun olmayacaktır. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Var ve endişelenecek bir şey yok. Söz veriyorum."

"Bunu sözün olarak kabul edeceğim ve ona göz kulak olan iyi bir adam olduğunu bilerek biraz daha rahat uyuyacağım, buna ihtiyacı olduğundan değil. Bana söylendiğine göre o bağımsız biri ve her zaman da öyle oldu."

"Ona göz kulak olmama ihtiyacı yok ama yine de bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum."

"Doğru cevap bu."

"Ona ne diyorsun, Charlie?" Cindy yanlarına gelip ellerini Jace'in koluna dolayarak onu heyecanlandıran sahiplenici bir hareketle sordu.

"Ona babamla ilgili şeyler söylüyorum," dedi Charlie, ona sert bir bakış atarak. "Oh. Sanırım onu dövmekle tehdit etmediysen sorun yok. herhangi bir şey."

"Sadece sana zarar *verirse* tatlım, o zaman onu kesinlikle döverim."

Cindy'nin gülümsemesi güzel yüzünü aydınlatırken gözleri yaşlarla doldu. "Çok tatlısın Charlie. Teşekkür ederim."

Öz babasının elinden neler çektiğini bilen Jace, Cindy ile üvey babası arasındaki dokunaklı ana tanıklık ederken duygu doluydu. "Bunun için sana sebep vermeyeceğim, Charlie." Kolunu Cindy'ye doladı. "Sadece onu mutlu etmek istiyorum."

"Bizi yeni erkek arkadaşın Cindy ile tanıştıracak mısınız?" Katie'nin kocası Shane McCarthy sordu.

Cindy kayınbiraderine gözlerini devirerek, "Onu zaten tanıyorsun," dedi.

Shane güldü ve Jace ile el sıkıştı. "Seni gördüğüme sevindim."

"Seni de," dedi Jace. "Bana tazeleme kursu ver, Cindy."

"Jace, en büyük kardeşim Owen'ı ve karısı Laura'yı tanıyorsun. Shane onun kardeşi ve Katie ile evli. Bu Charlie'nin kızı Stephanie ve kocası Grant McCarthy ve Katie'nin ikizi Julia'yı zaten tanıyorsun. Bu da nişanlısı Deacon. Bunlar benim muhteşem büyükanne ve büyükbabam, Adele ve Russ. Jeff ve John'u tanıyorsunuz, bu da Laura ve Shane'in babası Frank McCarthy ve nişanlısı Betsy. Millet, bu Jace Carson ve oğulları Jackson ve Kyle."

"Kimin kiminle evli ve kimin kiminle akraba olduğunu gösteren bir harita ya da şema var mı?" Jace sordu.

"Sana bir resim çizeceğim," dedi

Shane. "Mac ile akrabalığınız

nedir?" "Kuzenim ve iş ortağım."

"Beni bugün işe aldı."

"Duydum ve heyecanlandık. Bir tesisatçıya fena halde ihtiyacımız var."

"Dört gözle bekliyorum. Peki, bana bunun nasıl işlediğini tekrar hatırlat... Sen Katie ile evlisin ve Owen da kız kardeşinle mi evli?"

"Bu doğru ve şuradaki Frank bizim babamız. Kardeşi Big Mac de Mac'in babası."

"Kafa dönüyor."

"Bir süreliğine öyle olacak, ama sonra bizi anlayacaksın."

"Bu konuda sözünüze güveniyorum. Grant McCarthy bu resme nasıl dahil oluyor?"

"Mac'in küçük kardeşi."

"Ah, anlıyorum. Ve Charlie'nin kızıyla evli."

"Doğru. Gördün mü, çözüyorsun."

"Hâlâ o şemaya ihtiyacım var."

"Charlie ve kızı Stephanie hakkındaki *Indefatigable* filmini biliyor musun?"

"Elbette, herkes bundan bahsediyor."

"Grant yazdı. Birkaç yıl önce de *Song of Solomon*'u yazdı ve onunla Oscar kazandı. *Indefatigable* hakkında da Oscar söylentileri var."

"Vay canına." Jace böyle bir yeteneğe sahip olduğunu hayal bile edemezdi.

Sarah, patates püresi ve sos, yeşil fasulye, salata ve tatlı olarak çikolatalı kek ile lezzetli bir biftek yemeği için hepsini masaya çağırdı.

Jace yemek yerken, görgü kurallarını hatırladıklarından emin olmak için çocuklara dikkatle baktı. Okul, beyzbol, çılgın köpekleri ve Seamus ile Carolina'nın yaşamı hakkında sürekli sohbet eden Sarah ile sohbet ederken mükemmellerdi.

"Bacağını kırdı," dedi Kyle. "Korkunçtu. Çılgılık atıyordu." "Aman Tanrım," dedi Sarah. "Bu çok korkutucu olmalı." "Öyleydi," dedi Jackson. "İlk başta ne olduğunu bilmiyorduk. Ve Seamus bacağının nasıl büküldüğüne bakmamamız gerektiğini

söyledi ama baktık." "*Çok* kötüydü," dedi Kyle.

"Pekâlâ beyler," dedi Jace kahkahasını tutarak. "Yemekte kanlı detaylar yok."

Sarah yemekten sonra masayı toplamaya yardım eden Jace'e, "Çok tatlılar," dedi. "Onlarla gurur duyuyor olmalısın."

"Öyleyim ama bundan kendime pay çıkaramam. Onları yetiştiren anneleriydi. Harika bir iş çıkardı."

"Evet, öyle yaptı. Arka plandaki hikayeyi biliyorum. Artık onlarla vakit geçirebilmenize sevindim."

"Ben de öyle. Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz."

"Benim için bir zevk. Cindy'min senin yanında olduğu gibi gülümsediğini hiç görmemiştim. Bunu görmek kalbime iyi geliyor. Çocuklarım için çok endişelendim."

"Dışarıdan bakan biri olarak bana öyle geliyor ki, çocuklarınızı yetiştirirken de harika bir iş çıkarmışsınız."

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Kaotik çocukluklarına rağmen dönüştükleri kişiyle gurur duyuyorum."

Adele kolunu Jace'in koluna doladı. "Benimle güverteye gel de Cindy hakkında arkasından konuşalım."

Jace yaşlı kadının küstahça yorumuna güldü. "Yolu gösterin hanımefendi."

"Bana Adele de. Hanımefendi beni yaşlı hissettiriyor."

"Onu nereye götürüyorsun büyükanne?" Cindy, kız kardeşleri ve Stephanie ile birlikte oturduğu kanepeden seslendi.

"Seni ilgilendirmez," dedi Adele.

"Çocukları aldın mı?" Jace, Cindy'ye sordu.

Büyükannesine merakla bakarken başını salladı.

Çocuklar Charlie'yi ikinci bir dilim pasta yemeye ikna etmişlerdi ve hâlâ masadaydılar.

"Bana kendinden bahset," dedi Adele. "Merak etme, kötü şeyleri zaten biliyorum."

"Bu beni özetliyor," dedi Jace.

"Bu doğru değil! Eğer Cindy'm sende bir şeyler görüyorsa, kötü şeylerden daha fazlası var demektir."

"Ona çok değer veriyorum."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor. Küçüklüğünden beri her zaman bir gün ışığı olmuştur."

"Ben de onu böyle tanımlıyorum." Gün batımı batı gökyüzünü aydınlatırken okyanusa bakarak gülümsedi. "Sizden, kocanızdan ve burada geçirdikleri yazlardan o kadar övgüyle bahsediyor ki."

"Evet," dedi, gülümsemesi biraz solmuştu. "O zamanlar evde neler olduğunu bilmiyorduk. Ama bunun hakkında konuşmamıza gerek yok. Neyse ki artık hepsi geçmişte kaldı." Jace'in kolunu okşadı. "Seni tutmayacağım. Sadece seninle bire bir konuşmak, Cindy'nin bizim için ne anlama geldiğini anlatmak istedim. bize."

"Daha önce hiç böyle büyük bir aile tanımamıştım," dedi. "Birbirinizi bu kadar kollamanız çok ilginç."

"Başımızın üstünde yerin var Jace, sana ve çocuklarına da göz kulak olacağız."

Kadının sözleri onu derinden etkiledi. "Çok nazıksınız ve ben de böyle bir şeyin parçası olmaktan onur duyuyorum. Yine de, biliyorsunuz, çocuklar gerçekten bana ait değil. Artık değiller."

"Nerede yaşarlarsa yaşasınlar ya da onları kim yetiştirirse yetiştirsin, her zaman sizin bir parçanız olacaklar."

"Evet, sanırım bu doğru."

"Seni kurtarmam gerekiyor mu Jace?" Cindy sürgüye geldiğinde sordu.

"Tabii ki bilmiyorsun." Adele parmak uçlarına kalkıp Jace'in yanağına bir öpücük kondururken güldü. "Yakışıklı delikanlınızla çok hoş bir sohbet ettik, şimdi sizi çocukların pastayı yiyip yemediğine bakmanız için yalnız bırakayım." İçeri girerken Cindy'ye sarıldı.

Jace, Cindy onun kucağına doğru adım atarken gülümseyerek, "Oldukça özel biri," dedi.

"Kesinlikle öyle. Umarım seni de dövmekle tehdit etmemiştir."

"Hayır, bana burada ailenizin yanında hoş karşılanacağımı söyledi ki bu çok hoş bir davranıştı. Bir ailenin parçası olmayalı uzun zaman oldu ve hiç böyle bir aile olmamıştı."

"Burada benimle birlikte olduğun için çok mutluyum."

Onu öperken kaşlarını iki yana salladı. "Bugün hayatımın en güzel günlerinden biriydi ve henüz bitmedi."

JOHN, büyükannesi ve büyükbabası vedalaşıp ana evin arkasındaki kulübelerine doğru yola çıkana kadar bekledi. Kolunu büyükannesinin kolunun arasından geçirdi. "Seninle eve kadar yürüyeceğim."

Güldü. "Tam orada, Johnny. Sanırım onu bulabiliriz." "Bu sana eşlik edemeyeceğim anlamına gelmez, değil mi?"

Russ, "Aramıza katıldığınız için mutluyuz," dedi.

"Sizinle bir şey konuşabileceğimi umuyordum," dedi John, dolu midesi biraz dönerek. Bütün gün bu anı beklediği için gergindi.

"Sen iyi misin?" Adele sordu.

"Ben iyiyim. Kötü bir şey değil. En azından kötü olduğunu düşünmeyeceğinizi umuyorum."

Kulübeye vardıklarında Russ, "İçeri gel," dedi. "Ve biraz rahatla. İçecek bir şey ister misin?"

"Buna hayır demeyeceğim." John, Adele'in ziyaretçiler için bolca yer olsun diye istediği rahat kesitli kanepeye oturdu.

Büyükbabası ona limonlu bir cin tonik yapmış ve eline tutuşturmuş.

"Teşekkürler baba." John onların istediklerini alıp oturma odasında kendisine katılmalarını beklerken içkisinden birkaç yudum aldı.

"Neler oluyor?" Adele sordu.

"Geçenlerde ailenin geri kalanıyla bazı haberler paylaştım ve bunu size de söylemek istedim."

"Tamam..."

"Onlara açıldım." John kelimeleri hızlıca söylemek, gerçek bir hayat yaşama yolundaki bu son sınırı aşmak için kendini zorladı. "Eşcinsel olarak."

"Oh," dedi Russ. "Bunu biliyorduk."

Adele başını salladı. "Evet."

John şaşkınlıkla onlara baktı. "Ne zamandan beri?"

"Her zaman," dedi Adele. "Bu sadece senin hakkında anladığımız bir şeydi.

Önemli değil."

"Ben, şey... Söylemeye gerek yok, siz beni şaşırtmaya devam ediyorsunuz."

"Tahmin edilemez olmayı severiz," dedi Adele sırtarak. "Lütfen bana bu konuyu bizimle konuşmak konusunda endişelenmediğini söyle."

"Biraz endişelendim."

"Seni seviyoruz," dedi Russ. "Senin için her şeyin en iyisini istiyoruz." Adele kocasına, "Gerisini ona anlat, tatlım," dedi.

"Neyin geri kalanı?" John bakışlarını aralarında gezdirerek sordu. Russ konuşmayı onun yapmasını işaret etti.

"Babamın Andy adında küçük bir erkek kardeşi vardı. O da eşcinseldi ama o günlerde bunu kendine saklamak zorundaydı. Babam biliyordu ama başka kimse bilmiyordu. Etrafta sinsice dolaşmak ve gizlilik ona çok zarar verdi. Bir gün.

Russ eve geldiğinde onu garajlarındaki kırışlarda asılı buldu."

"Tanrım... Baba..." John gözyaşlarını geri kırıptı. "Bilmiyordum."

"Çünkü bu konuyu hiç kimseyle konuşmadım," dedi Russ. "Annen bile Andy'nin nasıl ve neden öldüğünü bilmiyor. Bu konu açılırsa sana gerçeği söyleyeceğime karar verdim. Büyükkannene tarihin tekerrür etmesine izin vermeyeceğimi söyledim."

"Onu kaybettiğiniz için çok ama çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim. Neden bilmeni istediğimi anlıyorsun, değil mi?" "Anlıyorum ve bunu benimle paylaşmış olman benim için çok anlamlı." "Neyse ki o zamandan bu yana bazı şeyler değişti," dedi Russ. "O zamandan beri

daha iyi."

"Evet, öyle. Beni olduğum gibi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. İkinizi de çok seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz tatlım," dedi Adele. "Her zaman."

JACE, Cindy ve çocukları eve götürdü ve Burpy'yi işemesi için dışarı çıkardı. Çocuklar yatmaya hazırlanırken, o da ertesi gün için öğle yemeklerini hazırladı ve kahvaltı için kase ve kaşıklar çıkardı. Ona sorarsanız, bu babalık işinin üstesinden geliyor ve çocuklarla geçirdiği her saniyenin tadını çıkarıyordu.

Telefonu Seamus'tan gelen bir FaceTime çağrısıyla çaldı. "Selam. Hasta nasıl?"

"Daha iyi, çok şükür," dedi Seamus, bitkin görünüyordu. "Çocuklar nasıl?"

"Çok iyiler. Onları getireyim de merhaba deyin." Koridora çıktı. "Çocuklar, Seamus ve Carolina iyi geceler dilemek istiyor."

Koşarak geldiler ve telefonu Jace'in elinden aldılar. Hareketli konuşmaları ve Carolina'nın yarası hakkındaki soruları onu eğlendirdi. Yara izi kalacak mıydı? Yara izi (yeni favori kelimeleri) olacak mıydı? Alçı, Billy Jones'un alçısının kaşındırdığı gibi kaşındırıyor muydu? Hastane serin miydi?

Yaklaşık on dakika sonra aptallaşmaya başladılar, bu yüzden Jace telefonu ellerinden aldı. "Git dişlerini fırçala, ben de nefesini koklayayım." Annesi bunu ona ve Jess'e söylerdi.

Seamus, "Sen zaten onların bütün numaralarını çözmüşsün," dedi. "Bunu onların yaşındayken yaptığım zamanlardan hatırlıyorum."

"Yani, Jace..."

Seamus neden acı çekmiş gibiydi?

"Ne oldu?"

"Eyaletten Bayan Deavers ile ilgili olay biraz üzüntü yarattı." "Nasıl yani?" Jace gerçekten kafası karışmış bir halde sordu.

"Çocuklarla ilgili bir dosyası var ve ona kim olduğunuzu söylediğinizde şartlı tahliye olduğunuza hatırladı. Çocukları seninle bırakma kararımızı sorguluyor."

Jace o kadar şaşırmıştı ki tam bir dakika boyunca söyleyecek bir şey bulamadı.

"Bakın, ikimiz de bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyoruz ama yasal vasilik için son evrakları imzalamasına ihtiyacımız var. Hiçbir şey alamayız

Bunu federal bir davaya dönüştürme şansı var. Carolina'nın oğlu Joe yarın orada olacak ve biz gelene kadar çocuklara o bakacak.
ev."

Cindy yatak odasından çıktı, pijama pantolonu ve tişörtünü giydi. Onun önünde kısa bir süre durdu. "Sorun ne?" diye fısıldadı.

Jace Seamus'a, "Ben, sen nasıl istersen," dedi. "Seninle yarın konuşuruz."

"Özür dilerim, Jace. Lütfen bana bunun kişisel bir şey olmadığını bildiğini söyle. Her şey imzalandıktan ve yasal hale geldikten sonra, uzakta olmamız gerektiğinde çocuklarla kalmanı istemekte tereddüt etmeyeceğiz."

"Evet, anlıyorum. Çocukları kontrol etmem gerekiyor."

Aramayı sonlandırdı ve telefonu arka cebine soktu, duyguları onu ele geçirmekle tehdit ediyordu.

"Jace? Ne oldu?"

"Daha önce bir hanımefendi buradaydı," dedi duraksayarak. "Eyaletten. Çocukları bana bırakmaları konusunda sorun çıkarıyor. Carolina'nın oğlu yarın gelip görevi devralacak."

"Olamaz. Jace... Bu çok saçma!"

"Seamus bunun saçmalık olduğunu söyledi, ancak vesayet işinin bitiş çizgisine bu kadar yakın bir zamanda karışmasını göze alamazlar."

Cindy ellerini onun göğsüne koydu.

Jace bir adım geri çekildi. "Yapamam. Üzgünüm. Ben sadece... Gidip onları kontrol edeceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

A Cindy onun uzaklaşmasını izlerken, durumun adaletsizliğinden dolayı çılgılık atmak istedi ve bu sadece birkaç Bugünün hayatının en güzel günlerinden biri olduğunu söyledikten saatler sonra. Bu çocukları ne kadar çok sevdiğini herkes görebilirdi. İkisi için de her şeyi yapardı. Birinin onun onlar için bir tehlike olabileceğini öne sürmesi akıl almaz bir şeydi.

Çocuklarla konuşmasını, onları yatağa yerleştirmesini ve içlerinden birinin söylediği bir şeye gülmesini dinlerken onun için acı çekiyordu.

Bu onu kırabilir.

Başka ne yapacağını bilemediği için yatağa girdi ve onun kendisine katılmasını bekledi. Gelmeyince onu aramaya çıktı ve onu dışarıda, ateş çukurunda bir sandalyede oturmuş, yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken buldu.

"Hava serin," dedi. "İçeri girmelisin." "Beni dışarıda bırakma, Jace."

"Sana söylemiştim. Dokunduğum her şey eninde sonunda boka dönüşüyor. Bunu bir işaret olarak kabul etmeli ve senin için her şeyi mahvetmeden önce mesafeni korumalısın. bir şekilde."

Cindy bir an için ne yapacağını düşündü ve sonra kendini onun kucağına bıraktı ve kollarını onun boynuna ve yüzüne dolayarak öptü. "Ben

hiçbir yere gitmiyorum."

Vücudu kadının altında kaskatı kesilmişti.

"Beni bu kadar kolay uzaklaştıramazsın, Jace. Bunu ya da başka bir şeyi tek başına yaşamana izin vermeyecek kadar sana değer veriyorum."

"Görmüyor musun? Önümüzdeki beş yıl boyunca şartlı tahliye edilmiş eski bir mahkûm olarak benim hayatım bu. İnsanlar beni yargıladıkları gibi seni de yargılayacaklar."

"Önemli olan hiç kimse sizi yargılamıyor. Ailemin bu gece seni nasıl karşıladığına bir bak ve onlar senin hikayeni biliyorlar. Hepimiz hayatını yoluna koymak için çok çalışmış, bugün yeni ve büyük bir iş bulmuş, ona tapan iki küçük oğlu olan bir adam görüyoruz-"

"Ve anneleri öldüğünde ben hapiste olduğum için başkaları tarafından büyütülüyorlar."

"Yaptıklarını telafi etmek için elinden gelen her şeyi yapan bir adam görüyorum.

Değer verdiği insanlar için olabileceği en iyi kişi olmaya çalışarak geçmişte yaptığı hatalar. Ve ben o insanlardan biri olduğum için kendimi çok ama çok şanslı hissediyorum. insanlar."

"Benim için işler böyle yürüyor," dedi, sesi ona ulaşmak için neredeyse çaresiz geliyordu. "Kendi bokunun üstesinden gelmek için bu kadar çok çalışmışken benimle birlikte dibe sürüklenmene gerek yok."

"Sana ihtiyacım var, seni istiyorum ve hatta muhtemelen seni seviyorum." "Yapma bunu."

"Üzgünüm, çok geç." Elini adamın yüzüne koydu ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Bu tek şeyin kendine yeni bir hayat kurma yolunda kaydettiğin tüm ilerlemeyi rayından çıkarmasına izin verme. Bir daha asla görmeyeceğin rastgele bir insanın senin hakkında ne düşündüğü kimin umurunda?"

"Önemli olan onun Seamus ve Carolina hakkında ne düşündüğü."

"Ve onun endişeleriyle ilgileniyorlar. Bu seni incittiği için üzgünüm ama şu anda çocuklar için en iyisi buysa, olması gereken de budur.

Carolina yaralandığında Seamus *seni* aradı, bu da sana güvendiği anlamına

geliyor. Burada önemli olan hayatındaki insanların sana güvenmesi. Ben sana güveniyorum.

Seamus ve Carolina sana güveniyor. Çocuklar sana güveniyor. Önümüzdeki beş yıl boyunca şartlı tahliye olup olmayacağın hiçbirimizin umurunda değil."

"Şimdi böyle söylüyorsun ama ya sen benimle olduğun için insanlar dükkana gelmeyi bırakırsa?"

"Bunu kim yapacak?"

Omuz silkti. "Kasabada eski bir mahkumun kız arkadaşıyla ilişki kurmak istemeyen insanlar var."

"Bu kategoriye giren kimseyi tanımıyorum. Müşterilerimden hiçbiri de bu kategoriye girmiyor."

"Bildiğiniz kadarıyla."

"Bunun sizin için bazı sorunlar yarattığını anlıyorum, ancak insanların benim hakkımda ne düşündüğü konusunda endişelenmiyorsam, siz de endişelenmemelisiniz. Eğer Erkek arkadaşım hapiste olduğu için insanlar dükkana gelmiyor, o zaman bu konuda bir şey yapamam."

"İşinize zarar verebilir."

"Aldığım her randevu iki ya da üç hafta öncesinden rezerve ediliyor. Olmayan yerde sorun arıyorsun." "Seni incitmek istemiyorum."

Başını adamın omzuna yasladı ve adamın kolları onu sardığında rahat bir nefes aldı. "O zaman yapma. Beni itersen, canımı yakarsın."

"Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırıyorum, Cindy. Kendine dikkat etmelisin." "Her şeyi berbat etmiyorsun. Bazı sert darbeler aldın Emin değilim ama burası, tam burası, sana da bir karmaşa gibi geliyor mu?" Onu kendine yakın tuttu. "Hayır, cennet gibi hissettiriyor."

"Davamı geri çekiyorum."

JACE BOK GİBİ UYUYOR, dönüp duruyor ve Seamus'la yaptığı korkunç ve garip konuşmayı binlerce kez tekrarlıyordu. Kendisine

kendi çocuklarıyla çizme. Bu durum uzun zamandır hiç olmadığı kadar canını yakıyordu, özellikle de çocuklarla çok iyi bir iş çıkardığı için.

Erkenden kalktı ve telefonundan nasıl krep yapılacağına baktı. Eğer bu çocuklarla geçireceği son sabah olacaksa, bunu iyi değerlendirecekti.

Yarım saat sonra onları uyandırdığında, dumanı tüten bir yığın krep onları bekliyordu. Her zamanki gibi Kyle hemen kalktı ama Jackson'ı biraz kandırması gerekti. Onların sabahları nasıl olduklarını ve birbiriyle çelişen kişilikleriyle nasıl başa çıkacağını bilmek hoşuna gidiyordu.

"Krep yaptım."

"Yemek yapmayı biliyor musun?" Jackson şüpheli bir sesle sordu. "Pek sayılmaz ama bir yolunu buldum."

"Güzel kokuyor," dedi Kyle.

"Hey, çocuklar, sonra... Joe bugün buraya geliyor, sizi okuldan alacak ve bu gece sizinle kalacak, tamam mı?"

"Nasıl olur?" Kyle sarışın kaşları çatılmış bir halde sordu.

"Bu gece işe dönmem gerekiyor ve o da Carolina'yı görmek için eve gelecekti, bu yüzden burayı onun devralmasına karar verdik."

"Seni istiyoruz," dedi Jackson.

Üç kelime onun için hiç bundan daha anlamlı olmuş muydu? "Ben de burada olmak istiyorum ama bu gece geç saatlere kadar barda çalışmam gerektiği için burası daha iyi. Joe'yu seviyorsunuz, değil mi?"

Lütfen evet demelerine izin verin.

"Joe iyidir," dedi Kyle. "Feribotları kullanmamıza izin veriyor."

"O zaman Seamus ve Carolina eve gelene kadar bir iki gün daha emin ellerde olacaksın ve sonra ona çok yardımcı olman gerekecek, çünkü bir süre buna ihtiyacı olacak."

"Ziyarete gelecek misin?" Jackson sordu. "Elbette geleceğim. Söz veriyorum."

Kenara çekilmek zorunda kalmanın acısıyla ağlamak istiyordu ama çocukların hayatlarının zaten olduğundan daha kaotik hale gelmemesi için ne gerekiyorsa yapacaktı. Neye mal olursa olsun.

Krepleri afiyetle yediler ve okula gitmelerine birkaç dakika kala uykulu görünen Cindy'nin sabah insanı olmamasıyla dalga geçtiler. "Yatağı soydum ve temiz çarşaflarla yeniden yaptım."

"Teşekkür ederim."

Öğle yemeklerini sırt çantalarına koyar ve ev ödevi klasörlerinin Çocuklar dişlerini fırçalarken Burpy'yi bir kez daha çişini yapmaya göndermeden önce de oradaydı.

"Onlarla çok iyi anlaşıyorsun," dedi Cindy.

"Teşekkürler. İşi kolaylaştırıyorlar."

"Onlara neler olduğunu anlattın mı?"

"Evet."

"Nasıl gitti?"

"Güzel. Onlar anlamıyor ama ben de anlamıyorum. Kalmamı istediklerini söylediler ki bu çok hoştu." Omuz silkti, kalbi kırılmamış gibi davranmaya çalıştı. "Sanırım bu iyi oldu, çünkü çalışmak zorundayım.

bu gece."

"Yine onlarla kalırdım."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Tüm yardımlarınız ve desteğiniz için teşekkür ederim." "Ben neredeyse hiçbir şey yapmadım. Yardıma ihtiyacın yoktu."

"Çok yardımcı oldun."

Kasabaya gitmek için kamyonete doluştular ve Jace okula bırakma sırasına girdiğinde yıkılmıştı. Sadece birkaç gün içinde babalığa aşık olmuştu ve şimdi bundan vazgeçmek zorundaydı. "Joe'ya iyi davranın, tamam mı?"

"Yapacağız," dedi Kyle.

"Yarın seni görmeye geleceğim."

"Tamam," dedi Jackson.

"Hey, çocuklar?"

"Öyle mi?" Kyle sordu.

"Sadece bilmenizi istiyorum... Sizi seviyorum. Gerçekten seviyorum ve ne kadar harika çocuklar olduğunuzla gurur duyuyorum."

"Teşekkürler," dedi Jackson.

"Evet," dedi Kyle. "Teşekkürler."

Sonra kapı açıldı ve onlar gittiler, arkadaşlarıyla birlikte okula koşular, giderken itişip kakıştılar.

Jace onları izleyebildiği kadar uzun süre izledi ve diğerlerinin inmesine izin vermek için ilerlemekten başka çaresi kalmadı.

"İyi iş çıkardın," dedi Cindy.

Eğer bu doğruysa, o zaman neden kendini tamamen bok gibi hissediyordu?

Seamus Carolina'ya, "JACE, çocukları okula bıraktığını ve kamyoneti feribot iskelesinde bıraktığını söylemek için mesaj attı," dedi. "Yatağı yeniden yapmışlar ve havluları yıkamışlar."

"Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Caro. "Zavallı adam. Yıkılmış olmalı."

"Eminim öyledir ama bizim ya da çocukların başına herhangi bir sorun açmaktan sorumlu olmak istemez."

"Hayır, ama hepimizin yanında olmaktan başka bir şey yapmadığı halde ona bu şekilde davranılması adil değil."

Seamus onun hastane yatağının yanına oturdu, son birkaç günden sonra hayatı boyunca hiç olmadığı kadar bitkin düşmüştü. Onu ağır yaralı olarak görmenin travması uzun süre üzerinde kalacaktı. "O iyi bir adam."

"Çocuklara onun kim olduğu hakkındaki gerçeği söyledikten sonra nasıl hissettiğin hakkında pek bir şey söylemedin."

Seamus omuz silkti. "Söyleyecek ne var ki? O onların babası ve bunu bilmeye hakları var."

"Hayır, Seamus. *Sen* onların babasısın ve o da onlara babalık eden adam. Eğer o çocukların senin onlar için yaptığın ve onlara yaptığın her şeyi bir anda unutacaklarını sanıyorsan, bir daha düşün. Onlar kimin yanlarında olduğunu ve kimin olmadığını biliyorlar."

"Olmak istemediği için değildi."

"Bunu biliyorum, onlar da bilecek ama her gün orada olan ve olmaya devam edecek olan sensin. Bunun hiçbir şeyi değiştirmesi gerekmiyor."

"Öyle ama," dedi bıkkınlıkla. "Onun gerçek babaları olduğunu biliyorlar. Ona bazı şeyleri devretmek zorunda kalacağım."

"Joe'nun babası öldükten sonra buraya ilk taşındığımız zamanı ve onun babasız büyümesi konusunda ne kadar endişelendiğimi hatırlıyorum. Bir yanım onu tamamen kendime saklamak istiyordu ama kısa sürede oğlumu seven ne kadar çok insan varsa o kadar şanslı olduğunu fark ettim. Aynı şey Jackson ve Kyle için de geçerli.

Jace onları seven bir kişi daha ama sen onların günlük babası olacaksın."

"Haklısın canım, her zamanki gibi. Çocuklar ona sahip oldukları için çok şanslılar, biz de öyle. İlk geldiğinde ondan nefret etmeye hazırdım. etrafta."

Carolina bir kahkaha atarak, "Hatırlıyorum," dedi.

"Bu pek iyi gitmedi, çünkü iyi bir adam olduğu ortaya çıktı."

"Hayatında bazı zorluklar yaşamış biri."

"Evet." Seamus ona baktı. "Sanırım o da artık ailenin bir parçası."

"Çocuklar için en iyisi de bu." Carolina'nın nefesi kesildiğinde Torunları PJ ve Vivienne kapıda belirdi, onları babaları takip ediyordu. "İçeri girin ve beni görün çocuklar!"

Joe çocukları kucağında taşıyarak içeri girdi ve onları görünce verdiği tepki karşısında kıkırdadı. "Büyükanneye nazik davranman konusunda söylediklerimi unutma. Canını yaktı.

bacağını."

Her iki çocuk da babaları onları yatağının üzerinde tutarken ona tatlı öpücükler verdi ve sarıldı.

"Sizi gördüğüme çok sevindim çocuklar!"

"Büyükanmem bacağını kırdı," dedi PJ

ciddiyetle. Carolina ona, "Büyükanne sakar bir kız," dedi.

"Nasıl hissediyorsun anne?" Joe annesine sarılıp öpebilmesi için çocukları Seamus'a verirken sordu.

"Dayanıyor." "Ağrın

nasıl?" "Eskisinden

daha iyi."

Seamus küçükleri dizlerinin üzerinde zıplatırken, "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi.

"Seni buradan ne zaman çıkaracaklar?"

"Yarın dediler."

"Peki eve dönmek için planın ne?"

"Helikopterin onu adaya geri götürmesini sağlayacağız ve Ambulans onu eve götürecektir," dedi Seamus. "Her şey ayarlandı. Sadece doktorların bize yeşil ışık yakmasını bekliyoruz."

Carolina Joe'ya, "Sizi sömestrinizin ortasında eve sürüklediğim için çok üzgünüm," dedi.

"Sorun değil. Resim dersime girmesi için yüksek lisans öğrencilerinden birini ayarladım, Janey de ders çalışmak için biraz sessiz zaman bulacak. Olmamız gereken yerdeyiz."

DARA WATKINS hamilelik testine endişeyle baktı. Testin pozitif çıkacağından neredeyse emindi, çünkü hamileliğin tanıdık belirtilerini görmezden gelmek zordu - ağrıyan göğüsler, midesi bulandığında bile açlık hissi ve

Lewis'i beklediği zamanki gibi her şeyin değiştiğine dair genel bir his.

Gözleri yaşlarla doldu, bu da son zamanlarda daha sık olan başka bir şeydi - duyguları çılgına dönmüştü ve Lewis ölmüşken başka bir çocuk beklemeye ne hakkı vardı gibi düşünceler?

Başını salladı ve asaya uzandı, öyle ya da böyle kesin olarak öğrenmeye kararlıydı.

Lewis'te olduğu gibi, çiş çubuğa çarptığı anda pozitif olarak patlıyordu.

Ağlarken bir yandan da gülüyordu, birbiriyle yarışan duygular arasında kalmıştı: Sevinç, keder ve bu bebeğin ağabeyini asla tanıyamayacağının sarsıcı farkındalığı. Gözyaşlarını sildikten sonra kutuyu ve evrakları eczaneden aldığı kahverengi kâğıt torbaya attı ama asanın kendisini ecza dolabına yerleştirdi.

Banyodan yatak odasına çıktığında Oliver'ı yatakta otururken buldu, en az kendisi kadar endişeli görünüyordu.

Dara gülümseyerek başını salladı ve adam kollarını ona dolamak için yataktan fırladı.

"*Evet*," diye fısıldadı, onu etrafında döndürerek.

Midesi her zamanki sabah kargaşası içindeyken bunun iyi bir fikir olmayabileceğini ona söyleyecek cesareti yoktu.

"Nasıl hissediyorsun, bebeğim?"

"Çelişkili ama çoğunlukla mutlu. Ve korkmuş. Ve heyecanlı. Ve midem bulandı."

"Başka bir şey var mı?"

"Sanırım hepsi bu kadar."

Oliver onu yere bıraktı, yüzünü saçlarına gömdü ve ona sıkıca sarıldı.

"Çok heyecanlıyım Dar. Senin de öyle olmanı istiyorum."

"Bir yanımda buna hakkım olmadığını hissetse de öyleyim."

"Buna hakkınız var," dedi Oliver sert bir sesle. "Lewis'in başına gelen şey korkunç bir kazaydı. İkimiz de yanlış bir şey yapmadık."

Üç yaşındaki oğullarının, o çalışırken ve Oliver uyurken evden dışarı çıktığı ve bir arabanın çarptığı günden beri kendilerini buna ikna etmeye çalışıyorlardı.

Oliver, "Biz iyi ebeveynlerdik ve yine öyle olacağız," dedi.

"Sadece asla rahatlayamayacağımdan endişeleniyorum."

"Bir yol bulacağız. Bulacağımızı biliyorum."

"Yukarıda neler oluyor?" Monique aşağıdan seslendi. "Hadi gidip mutlu haberi paylaşalım," dedi Oliver.

Dara onun kendisini deniz fenerinin oturma odası ve mutfağına inen döner merdivenlere götürmesine izin verdi. Gansett Adası'na gelip deniz feneri bekçisi olarak bir yıl geçirmek, hayatları boyunca yaptıkları en iyi şey olmuştu.

Lewis'i kaybettiklerinden beri. Bir şekilde, bir şekilde, orada iyileşmeyi başarmışlardı.

Monique koltuktaki yerinden, "Hepiniz gizemli görünüyorsunuz," dedi. "Ne var ne yok?"

"Görünüşe göre hamileyiz," dedi Dara.

Monique o kadar hızlı ayağa fırladı ki neredeyse yudumlamakta olduğu kahve fincanını döküyordu. Kupayı yere bıraktı ve ikisine birden sarılmak için koştu. "Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi haber."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Dara sordu.

Ablası ona bakmak için geri çekildi. "Evet, gerçekten öyle düşünüyorum. Neden yapmayayım ki?"

"Sadece insanların bize başka bir çocuk verilip verilmeyeceğini sorgulayıp sorgulamayacağını merak ediyorum."

"Ne? Bunu kimse yapmaz, Dar. Sizi ebeveyn olarak tanıyan tek bir kişi bile böyle düşünmedi. Siz *harika* ebeveynlerdiniz ve yine öyle olacaksınız."

Dara gözyaşlarını tutamadı ve her şey onun için gerçek olurken kız kardeşine sarıldı. Bir bebekleri daha olacaktı ve ebeveynlik için ikinci bir şansları olacaktı. Bir yıl önce olsa bu ona çok saçma gelirdi. Ama şimdi... O korkunç günden beri hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu ve her şeye rağmen evlilikleri de bu korkunç travmayı atlatmıştı.

Bir daha asla Lewis'i kaybetmeden önceki gibi olamayacaklardı ama onlara verilen ikinci şans için inanılmaz derecede minnettardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

O Sonraki birkaç gün boyunca Jace her şeye devam etti. Günlük toplantılara katıldı, spor salonuna gitti, barda çalıştı ve her öğleden sonra okuldan sonra. Onlar için hiçbir şey değişmemişti ama onun için her şey değişmişti. Eyaletten gelen kadınla yaşadığı olay onu derinden yaralamıştı ve her şeyin her zamankinden daha iyi gittiği bir anda bunun onun için bir gerileme olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

En iyi çabalarına rağmen Cindy ile bile işler değişmişti. İçinde kopan duygusal fırtınayı bir türlü atlatamıyordu.

"Bize neler olduğunu anlatacak mısın?" Mallory, çocukları son kez okula bıraktığı sabahtan üç gün sonra kahve içerken sordu.

Seamus ve Carolina iki gün önce eve dönmüş, Joe ve çocuklarıyla birlikte birkaç gün daha geçirdikten sonra çocukların yanına yerleşmişlerdi. Jace dışında herkes için her şey normale dönmüştü.

Jace'in Mallory'nin kendisiyle konuştuğunu anlaması bir saniye sürdü.

"Ha?" "Son birkaç gündür neyin var senin? Buradasın, ama binlerce kilometrelerce uzakta. Toplantılarda oturup kara kara düşünüyorsun ama tek kelime etmiyorsun. Neler oluyor, Jace? Sakın bir şey yok deme."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Açıkçası, ama yaptığınız şey işe yaramıyor. Gün geçtikçe daha da uzaklaşıyorsun. Yeni işin, Cindy ile olan ilişkilerin ve çocuklarınla birlikte olacağın için çok heyecanlıydın. Ne oldu?"

"Sadece ona söylemek daha kolay," dedi Quinn. "Aksi takdirde, kemiği olan bir köpek gibi, bağırsaklarını dökene kadar kafana vuruyor."

Mallory, "Sen sessiz ol," diye karşılık verdi. "Bana Jace'in nesi olduğunu soran sendin."

"Kendinde değilsin," dedi Mason açıkça. "Eğer bir sorun varsa, bunun üzerine kafa yormanın sadece belaya yol açacağını artık biliyorsun ve hepimiz yeterince sorun yaşadık."

Haklıydılar ve Jace de bunu biliyordu ama olanlardan ve bu konuda neler hissettiğinden bahsetmek üzücüydü. Ama Quinn Mallory'nin bu işin peşini bırakmayacağı konusunda haklı olduğu için onları bilgilendirmeye karar verdi. "Ben o sırada

Eyalet Çocuk ve Aile Hizmetleri Bakanlığı'ndan bir kadın, Seamus ve Carolina'nın yasal vasiliğinin sonuçlandırılması kapsamında eve geldi."

"Tamam..." Mallory söyledi.

"Seamus, Carolina'nın bacağını kırmasıyla ilgili tüm o çılgınlık arasında buluşmayı unuttu. Kadın kim olduğumu sordu, ben de söyledim. Benim hakkımda bilgi aldı ve biyolojik babaları olsa bile çocukları bir şartlı tahliye mahkumuyla bırakma kararlarını sorguladı."

"Kes şunu," dedi Mallory, yüz ifadesinden şok olduğu anlaşılıyordu. "Öyle bir şey söylemedi."

"Evet, söyledi. Seamus'a başka düzenlemeler yapması gerektiğini, yoksa durumu patronlarına bildirmek zorunda kalacağını söyledi. İşte o zaman Joe eve çağrıldı ve onlarla ilgilenmeye başladı."

"Aman Tanrım, Jace." Mallory günler sonra bile en az onun kadar sarsılmış görünüyordu. "Olanlar için çok üzgünüm."

"Bu doğru, değil mi? Çocukları şartlı tahliyeden hüküm giymiş bir suçluyla bırakmaları onlar için iyi görünmüyor."

Mason her zamanki açık sözlülüğüyle, "Çocukları, onları seven ve onlar için en iyisinden başka bir şey istemeyen birine bıraktılar," dedi.

"Aynı zamanda önümüzdeki beş yıl için şartlı tahliye edilmiş eski bir mahkum."

İçindeki acı asit gibi akıyor, Gansett'e geldiğinden beri kaydettiği tüm ilerlemeyi yutmakla tehdit ediyordu. "Onun bakış açısına göre, dünyada onlarla ilgilenmesi gereken son kişi benim. Ama onlarla geçirdiğim zamandan gerçekten keyif alıyordum."

"Özür dilerim." Mallory elini onun elinin üstüne koymak için masanın diğer tarafına uzandı. "Bu tamamen berbat bir şey, ama bunun tüm iyi şeyleri geri almasına izin veremezsin."

"Cindy de aynı şeyi söyledi, ama o zamandan beri bu sarmalın içindeyim."

Seamus beni arayarak bakıcıları olarak kovulduğumu söyledi - tabii ki mümkün olan en nazik şekilde. Bu konuda çok kötü hissetti."

"Neresinden bakarsanız bakın talihsiz bir gelişme," diyor Quinn, "ama oldu, bittiye getirdiniz ve şimdi hayatınızdaki çocuklarla ve diğer tüm iyi şeylerle yolunuza devam ediyorsunuz. Yeni bir iş gibi heyecan duyduğunuz ve sizi mutlu eden bir kız arkadaşınız olsun. Bir aksiliğin her şeyi mahvetmesine izin verebilecek tek kişi sizsiniz."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o haklı," dedi Mallory kocasına şımarık bir sırıtışla. "Bu kötü şey oldu ama bunu geride bırakmalısın. Yeni hayatınızla ilgili gerçekten önemli olan hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Her şeyi nasıl berbat ettiğimi ve bunun hayatımın geri kalanında beni nasıl rahatsız edeceğini gözler önüne serdi."

"Hayır, olmayacak," dedi Quinn ısrarla. "Sen her şeyi doğru yapıyorsun. Bir başkasının yargısının -kadının sadece para aldığı işi yaptığı bir durumda- seni hayal kırıklığına uğratmasına izin veremezsin. Bunun olmasına izin veremezsin. Onun ne düşündüğü kimin umurunda?"

Jace, Quinn'in bu alışılmadık çıkışına bir kahkaha attı.

Mallory daha yumuşak bir ses tonuyla, "Boş ver Jace," diye ekledi. "Olan oldu. Berbattı. Bitti ve sen hâlâ iyisin. Yeni ve harika bir işin var."

Cindy ile harika yeni bir ilişkiniz var ve çocuklarınız hayatınıza geri döndü. Her şey yolunda, bırak gitsin."

"Deniyorum."

Mason, "Daha çok çalış," dedi.

"Zor bir topluluksunuz," dedi Jace, onlarla dertleştikten sonra kendini ölçülemeyecek kadar iyi hissediyordu. Yardım edeceklerini bilmeliydi. Her zaman yardım ederlerdi.

Mallory, "Size doğruyu söylüyoruz ve siz de bunu biliyorsunuz," dedi.

"Biliyorum ve minnettarım. Bence her şeyden çok, geçmişimin Seamus ve Carolina için işleri berbat etme ihtimali utanç vericiydi, özellikle de çocukları bana emanet ettikten sonra."

"Anlaşıldı," dedi Mallory. "Ama hiçbir şeyi berbat etmedi. Bu olaydan önce senin hapiste olduğunu bilmiyorlardı."

"Evet, sanırım."

"Bunu biliyorlardı ve *yine* de senden çocuğa bakmanı istediler. Acil durumları sırasında çocuklar," dedi Quinn. "Söylediklerinize bakılırsa, size sormakta tereddüt etmemişler."

"Yapmadılar ve sigortaya ihtiyaçları olursa bana tekrar soracaklarını söylediler."

Quinn, "Önemli olan da bu olmalı," dedi.

Jace başını salladı. Quinn haklıydı. Hepsi haklıydı ve bu işin peşini bırakması gerekiyordu. "Dinlediğiniz ve sert sevginiz için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

"Bunun için her zaman buradayız." Mallory, onu korkusundan kurtardığı için kendisiyle gurur duyuyormuş gibi gülümsedi. "Burada iyi iş çıkardık, Beyler."

Quinn, "Bütün gün bununla övünecek," dedi. "Merak ediyorsan diye söylüyorum."

Jace, Quinn'in bunu söylerken yaptığı surat ifadesine güldü. Mallory kocasına doğru eğildi. "Beni seviyorsun." Kolunu ona doladı. "Birisi olmalı."

JOHN, kardeşi Jeff'ten kendisini kasabaya bırakmasını istedi. "Seni eve bırakmamı ister misin?" Jeff feribot iskelesinin yanında durduğunda sordu.

"Hayır, beni bırakacak birini bulurum."

"İyi görünüyorsun. Nereye gidiyorsun?"

"Akşam yemeği için bir arkadaşım
buluşmaya."

"Bir arkadaş mı yoksa bir *dost* mu?"

"Birincisi. En azından şimdilik."

"Ama ondan hoşlanıyorsun."

"Evet, biliyorum." John Jeff'e baktı. "Kelsey'le görüşüyor musun?"

"Evet."

"Senin adına sevindim. İyi bir kıza benziyor."

"O milyonda bir bulunur ve onun kaçmasına izin vermeyecek kadar akıllı olduğumu düşünmek istiyorum."

"Umarım sizin için iyi olur."

"Aynı şekilde sen ve arkadaşın için de. Burada kalmanıza sevindim. Josh'ı buraya getirmeliyiz."

"Virginia'da bir kadınla ilişkisi var. Geleceğini sanmıyorum."

"Göreceğiz," dedi Jeff. "Her neyse, eğer bir araca ihtiyacın olursa beni ara." "Aram. Bıraktığın için teşekkürler."

John arabadan indi ve uzaklaşırken kardeşine el salladı. Jeff'in bu kadar iyi olduğunu ve sağlıklı bir ilişki kurduğunu görmekten memnundu. Jeff'in intihar girişimi onları çok korkutmuştu ve onun iyileştiğini görmek çok rahatlatıcıydı. Hayatlarındaki pek çok şey gibi, bu da muhteşem büyükanne ve büyükbabalarının müdahalesi sayesinde olmuştu.

Russ ve Adele'in ona Russ'ın kardeşi hakkında anlattıkları hikâye, son birkaç gündür John'un kalbinde ve zihninde ağır bir yük oluşturmuştu. O kadar

Ailesinin sarsılmaz desteği için inanılmaz derecede müteşekkirdi ve bunun onu ne kadar şanslı kıldığını biliyordu.

Niall'la buluşacağı Stephanie's Bistro'ya girdi ve etrafına bakınarak onu aradı.

Çoktan bir masaya oturmuş olan Niall ona el salladı.

Kalabalık yemek salonunu geçip Niall'ın karşısındaki koltuğa otururken John'un kalbi yavaş bir tempoda atıyordu. Bir kez olsun onları kimin birlikte gördüğünü ya da kimin bundan bir şey çıkarabileceğini umursamadı. Hayatında önemli olan tüm insanlar ona koşulsuz sevgilerini ve desteklerini vermişlerdi ve bu da onu, bundan daha fazlasına dönüşebilecek yeni bir arkadaşla bu akşamın tadını çıkarmak için özgür bırakmıştı.

"Nasıl gidiyor?" Niall, John'un dikkatini ilk kez haftalar önce Beachcomber'da çeken seksi İrlanda aksanıyla sordu.

"Aslında her zamankinden daha iyi gidiyor."

"Bu doğru mu? Nasıl yani?"

"Hayatımdaki herkes gerçeği biliyor. Yazın kışımı yırtarak çalışacağım, yılın geri kalanında ise rahat bir programa sahip olacağım harika bir yeni iş buldum. Ailemin yüzde doksan beşi yakınlarda yaşıyor ve eğlenceli yeni arkadaşlar ediniyorum."

"Vay canına, iyi bir hafta geçiriyorsun."

"Şimdiye kadarki en iyi hafta."

"Yeni iş nerede?"

"Tam burada, Gansett'te." Hayal mi görüyordu, yoksa Niall bunu söylediğinde canlanmış mıydı? "Wayfarer'ın güvenliğini yönetiyorum."

"Oh, bu harika. Çılgın bir sezondan sonra buna ihtiyaçları olduğunu duymuştum." "Bana da öyle söylendi. Ama Bay

McCarthy'ye de söylediğim gibi, sarhoş ve Düzensiz insanlar genellikle silah doğrultmazlar, bu yüzden işimde alışkın olduğumdan daha rahat olacağım."

"Polisken size doğrultulmuş çok silah gördünüz mü?"

"İşe başladığımda beklediğimden çok daha fazlası. Aile içi durumlar özellikle bu şekilde zorluydu."

"Bu işi yaptığınız için size çok teşekkür ediyorum. Benim midem bunu kaldırmazdı."

"Yetenekleriniz sahip olduğunuz iş dışında başka bir işte heba olur."

"Teşekkür ederim. Hâlâ eğlenceli, yani bu da bir şeydir. Gittiğini görmek isterdim

Gansett'teki barlarda çalmanın ve Evan'ın stüdyosunda kayıt yapmanın ötesinde, ama şu ana kadar bu gerçekleşmedi."

"Henüz gerçekleşmedi. Ama olmayacağı anlamına gelmez." "Doğru."

Garson John'un içki siparişini almak ve spesiyaillerden bahsetmek için geldi. Buzlu Maker's Mark burbon istedi.

"Burbon, ha?" Niall gülümseyerek sordu.

"Tennessee'de uzun süre yaşayıp da böyle şeylerin tadına varmamak mümkün değil."

"Bunun için sözüne güveniyorum. Ben daha çok Guinness seven bir adamım."

"Ben de fark ettim."

Garson John'un içkisiyle döndüğünde Niall bardağını kaldırdı. "Yeni arkadaşlara içelim."

John bardağını Niall'inkine dokundurdu. "Yeni arkadaşlara."

CINDY günün son müşterisini uğurladıktan sonra başının ağrımaya başladığını hissetti ve böyle durumlar için her zaman yanında bulundurduğu ilacı aldı. Umarım hızlıca etkisini gösterir ve Baş ağrısını tomurcukta. Bazen işe yarıyor, bazen de yaramıyordu. Son birkaç gündür düşünceli, sessiz, içine kapanık Jace'in etrafında dolaşırken stres seviyesi yüksekti.

Dün gece bardaki vardiyasının ardından kanepede uyuyakalmış ve geceyi orada geçirmişti.

Sadece birkaç gece birlikte uyuduktan sonra, onun vücudunun kendi vücuduna sarılmasını özlemiş ve yaşadığı hayal kırıklığını atlatıp atlatamayacağını merak ettiği için mışıl mışıl uyumuştı. Bu durumda onu çok iyi anlıyordu ve geçmişi yüzünden çocuklarla birlikte konserden atılmasının onun için ne kadar incitici olduğunu anlıyordu. Tüm bunları geride bırakmak için daha ne yapması gerektiğini merak ettiğini anlamak kolaydı.

Ama kendisi için de üzgündü. Olaydan önceki birkaç gün hayatının en güzel günlerinden biriydi ve o zamandan beri kendi ilişkisinin içinde sürüklenip gidiyordu. Onu ilişkisinden koparmayacağına söz vermişti. ama yine de yapmıştı ve aralarında oluşan uçurumu nasıl kapatacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Müşterilerle havadan sudan konuşurken ve işteki hareketlerini sürdürürken içinde bulundukları durumun acısı bütün gün üzerine çökmüştü ve muhtemelen bu yüzden başı ağrıyordu. Stres onun için her zaman en kötü tetikleyicilerden biri olmuştu.

Süpürgeye yaslanırken gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı, kalbini ve zihnini sıfırlamaya kararlıydı, böylece baş ağrısını durdurabilir ve Jace'le ya da onsuz kendini tekrar yoluna koyabilirdi.

Gözlerini açtığı anda, salonun cam kapılarının dışındaki hareket dikkatini çekti. Pencerede kocaman bir buket çiçek belirmişti.

Meraklanan Cindy kapının kilidini açmaya gitti. Çiçekler ona doğru kaldırılmıştı. "Oraya kim gidiyor?" diye sordu, eğlenerek.

Jace çiçekleri bir kenara bırakarak yüzünü gösterdi. "Ben, günlerdir huysuz bir pislik gibi davrandığım için güzel kızdan özür dilemek için bir şans istiyorum."

Bu jest karşısında gülümseyerek ve rahatlayarak, "İçeri gelin," dedi. Jace salona girdikten sonra kapıyı tekrar kapatıp kilitledi.

Renkli çiçek demetini uzattı. "Barış teklifi mi?"

Çiçekleri ondan aldı ve zambak ve gül kokularını içine çekti.

"Muhteşemler. Teşekkür ederim."

"Son birkaç gün için özür dilerim." "Daha iyi görünüyorsun. Sen daha iyi misin?"

"Sanırım öyle. Bektan bir şey oldu. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok, bu yüzden hayatımın geri kalanını etkilemesine izin vermenin bir anlamı yok, ya da benden daha bilge insanlar tarafından bana böyle söylendi."

"Senin için endişelendim."

"Bunun için ben de üzgünüm."

"Ben de bizim için endişeleniyordum. Her şey çok yeni. Uzak, içine kapanık Jace'le nasıl başa çıkacağımdan ya da bunu denememin hoş karşılanıp karşılanmayacağından emin değildim."

Ona yaklaştı, çok özlediği sıcaklık ve şefkatle ona baktı. "Hayatımın her köşesine hoş geldin."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Yüzünü okşayarak, "Seni bu konuda meraklandırıdysam özür dilerim," dedi.

"Anladığım kadarıyla olanlar sizin için büyük bir yıkım oldu."

"Bu sadece, ne kadar uğraşırsanız uğraşın geçmişten tamamen kaçamayacağınızı hatırlattı."

"Hayır, yapamazsın ama geçmişin seni bugün olduğun kişi yaptığını da hatırlamalısın ve ben senin bugün olduğun kişiyi seviyorum."

"Bu beni inanılmaz derecede şanslı hissettiriyor." Çiçekleri ondan aldı, resepsiyon masasının üzerine koydu ve sonra kollarını ona doladı. "Seni bırakıp gittiğim için özür dilerim. Yapmak istediğim son şey buydu."

"İyiymi diyebilirim ama stresliydi ve stres bana iyi gelmez." "Başın mı ağrıyor?" diye sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Birinin başlangıcı."

"Burada işin bitti mi? Eve gidelim, seni şımartayım." "Bu gece çalışmıyor musun?"

"Hayır. Artık bir gündüz işim olduğu için Beachcomber'da sadece Cumartesi geceleri çalışıyorum."

"Nasıl gidiyor? Bu konuda ya da herhangi bir şey hakkında pek bir şey söylemedin."

"Çok iyi oldu. Mac ve kuzenleriyle çalışmayı seviyorum. Kardeşinin de onun için çalıştığını biliyor muydun?"

"Evet, Tampa'ya gitmek yerine bunu yapıyor." "Evet ve inşaat işinde çok iyi."

"Lise ve üniversitede yıllarca bu işi yaptı. Diplomasını aldıktan sonra buna geri döneceğini hiç düşünmemiştim. Kelsey'den gerçekten hoşlanıyor olmalı."

"Onun hakkında söylediklerine bakılırsa, öyle görünüyor."

Jace'le yeniden normal bir ilişki kurmuş olmanın rahatlığıyla Cindy eşyalarını topladı, çiçekleri aldı ve Jace'i kapıdan çıkarken takip ederek kapıyı kilitlemeye yöneldi.

Eve yürürken kolunu ona doladı. "Bir arabaya ihtiyacımız var."

"İhtiyacımız var mı?"

"Shane son birkaç gündür beni almaya geliyor ama kendi arabamı almam lazım. Doğu yakasında satılık bir kamyon gördüm ama gidip bakma fırsatım olmadı."

"İstersen bunu Pazar günü yapabiliriz."

"Tabii."

"İstemiyor musun?"

"Büyük kararlar vermemem gerektiğini hissediyorum." "Nedenmiş o?"

"Bilmiyorum. Sadece buradaki yeni hayatımda fazla rahat olmanın hata olacağını hissediyorum."

Bunu söylediğinde Cindy'nin kalbi sıkıştı. Rahatlamak için güvenli olduğunu görmesine nasıl yardım edebilirdi? Onun daha fazla olmasını istiyordu.

Onun yanında hiç kimseyle olmadığı kadar rahattı ama bu noktaya gelmesine nasıl yardımcı olabilirdi?

Eve vardıklarında bir cevaba yaklaşamamıştı. Lavabonun altında Kevin'in taşınırken bıraktığı bir vazo buldu, su ekledi ve Çiçekleri düzenleyip mutfak masasının üzerine yerleştirdi. Hâlâ adamın söylediklerini düşünerek çiçeklere bakıyordu ki, adam mutfağa geldi ve kollarını arkadan ona dolayarak çenesini omzuna dayadı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Burada rahat olamamakla ilgili söylediğin şey."

"Her şeyin boka sarmasını beklemeye şartlanmış durumdayım. Çocuklarla yaşadığım olay rehavete kapılmamam gerektiğini hatırlattı."

Cindy onu görebilmek için döndü. "Ne olacağını düşünüyorsun?"

Omuz silktili. "Bilmiyorum, ama her zaman bir şeyler oluyor."

"Bu daha önceydi, sen uyuşturucunun etkisindeyken ve daha fazlasını elde etmek için ne gerekiyorsa yaptın. Artık böyle biri değilsin, o zaman neden hala işlerin yürümeyeceğini düşünüyorsun?"

"Çünkü her zaman boka sarar."

"Artık öyle değil. Saygın bir işletme sahibi geçmişini bildiği için sana iş verdi. Sen yıllardır temiz olan çalışkan bir adamsın. Her gün ayık kalmak için çok çalışıyorsun. İşe zamanında geliyorsunuz, her şeyinizi vermeye hazırsınız. Oğullarınızı ve arkadaşlarınızı önemsiyorsunuz. İyi şeylerin kıymetini bilmeyi öğrenmelisin."

"Benim için kötü olan her zaman iyi olandan daha ağır basmıştır."

"Ya artık durum böyle değilse? Yani, bu, bizimle... Oldukça iyi, değil mi?"

"Oldukça iyi olmaktan çok daha iyi."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Aniden uyanıp bunu ya da seni artık istemediğime karar vermeyeceğim."

Onun gözlerinde gördüğü kırılgnalık kalbine dokundu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Seni seviyorum, Jace. Bunlar benim için sadece kelimeler değil."

Gözlerini kapadı ve alnını onunkine yasladı. "Bunlar hayatımda duyduğum en güzel sözler ve ben de seni seviyorum."

"Bana, kendine ve kurduğun bu yeni hayata biraz inanman gerekecek."

"Kıyamet gününü beklemekten vazgeçmem biraz zaman alabilir." "Benim çok zamanım var. Senin var mı?"

"Evet, biliyorum."

"Zamanımın olabildiğince çoğunu seninle geçirmek istiyorum. Sen de bunu mu istiyorsun?"

"Kesinlikle."

"O zaman bu işi yürütmekte sorun yaşamayız ama kendini huzursuz ya da endişeli hissettiğinde benimle konuşmalısın. Benimle paylaşmazsan sana yardımcı olamam."

"Yükü paylaşmak isteyen birine sahip olmaya alışık değilim."

"Artık biliyorsun ve bunun işe yaramasının tek yolu beni içeri alman Jace."

Sonuna kadar. Bunu yapabilir misin?"

Adam geri çekilip ona baktı ve kadın onu günlerdir saran gerginliğin gittiğini görerek rahatladı. "Cehennem gibi deneyebilirim."

OceanofPDF.com

EPILOG

O Sonraki birkaç hafta boyunca, Jace ve Cindy sonbahar beyzbol maçlarında çocuklara tezahürat yaptılar, okuldaki bir kayıt resitaline katıldılar.

kulaklarını kanatmış ve aile üyeleriyle birlikte akşam yemeği yiyerek Niall Fitzgerald'ı kendilerine katılması için davet eden Jace, Jeff ve John için yeni işleri kutlamak.

İkili birlikte çok zaman geçiriyordu ve hallerinden memnun görünüyorlardı.

Jace baktığı her yerde mutluluk görüyordu. Hayatının her anına, daha önce ondan kaçan türden bir huzur ve sükûnet bulaşmıştı Şimdi. Ve bu hiçbir yerde Cindy ile olan ilişkisinden daha doğru değildi.

O, hayatının etrafında döndüğü güneşti.

İlk tanıştıkları andan itibaren olduğu gibi, tatlılığı, pozitifliği, kahkahaları ve ışıyla her günü aydınlattı. Onun saçını kesti. Onu spor salonuna götürdü. Güldüler, sevdiler ve planlar yaptılar.

Yeni işini, birlikte çalıştığı harika insanları ve adanın doğu yakasında satılık olarak gördüğü kamyonu almasını sağlayan maaşını çok seviyordu.

AA'daki arkadaş gruplarına, spor salonuna ve Cumartesi geceleri büyük bir kalabalığı idare ettiği bara bayılırdı.

Oğullarıyla geçirdiği her saniyeyi seviyordu. Dün gece O'Grady'ler için yemek pişirmişlerdi, Carolina iyileşirken onlara yardım etmek istemişlerdi.

Yaralanmasından sonra. Umduğu gibi, Seamus ve Carolina yakın arkadaş gibi hissetmeye başlamışlardı. Önceki hafta sonu Jace, Shannon'ın yaklaşan düğünü için Seamus'a bahçeyi temizlemesinde yardım etmişti.

Bunların hepsi harikaydı.

Ama Cindy... O güne kadar tattığı en güzel pastanın üzerindeki krema gibiydi.

Owen'ın ailesiyle birlikte Sand & Surf'te yedikleri akşam yemeğinden eve dönerlerken Jace kolunu Owen'a doladı, iş yerinde geçirdiğı uzun saatler boyunca onu özlediğı için ona olabildiğince yakın olmak istiyordu.

"Çocukların çığlıklarından kulaklarım çınlıyor," dedi Cindy gülerek. "Üç küçük çocuğu nasıl idare ettiklerini ve bunu nasıl bu kadar kolay gösterdiklerini bilmiyorum."

"Aralarında iyi bir bağ var ve bence çok gülüyorlar." "Sanırım gülmek zorundasınız. Aksi takdirde sürekli ağlıyor olurdunuz."

"Kaç tane bilek ısıran istiyorsun?" diye sordu rahat bir tavırla.
ton.

"Cidden bana bunu mu soruyorsun?"

"Sanırım öyleyim. Babalık için bir şansım daha olmasını ve bu sefer en başından doğru şekilde yapmayı çok isterim."

"Ah, şey... Bunu hiç düşünmemiştim." "Yani, *hiç* mi?"

"Geçmiş ilişkilerimde bu konu hiç gündeme gelmedi, çünkü genellikle bu konuya yaklaşmadan önce ilişkiyi kesip kaçtım."

"Beni kesip kaçman konusunda endişelenmeme gerek var mı?"

"Hayır," dedi gülerek. "Olmadığını biliyorsun."

"O zaman belki çocuk olasılığı hakkında konuşabiliriz, çünkü sana ve bize inanmam için beni ikna ettin ve her şeyin boka sarmayacağına söz verdin."

"Seni ikna edebildim mi?"

"Oraya doğru gidiyorum, bu yüzden çocuklar hakkındaki sorum. Jackson ve Kyle ile ne kadar çok vakit geçirirsem, o kadar çok yeniden yapmak istiyorum, ama sadece bu

sen de istiyorsun."

"Çocuk istemediğimi söylesem sorun olur mu?"

"Daha fazla çocuk sahibi olamadığım için üzülürdüm ama sen olmasaydın daha çok üzülürdüm."

Cindy merdivenlerden yukarı çıktı ve anahtarını ön kapılarında kullandı.

Jace onu takip ederek içeri girdi, bu küçük evde kendini başka hiçbir yerde olmadığı kadar evinde hissediyordu ve bu da onun sayesinde.

Ona döndü, yüz ifadesi okunamıyordu. "Bu gerçekten iyi bir cevaptı."

"Neydi?"

"Bensiz daha üzgün olursun."

Kollarını ona doladı ve ruhuna işleyen kokuyu içine çekti. "Sensiz yaşayamam."

"Aynen. Bu nasıl oldu ki?"

"Emin değilim, ama hayatımın geri kalanında öyle olduğu için minnettar olacağım." "Sana daha önce kimseye söylemediğim bir şey söyleyebilir miyim?"

Geri çekildi ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Keşke yapsan."

"Dokuz yaşındayken asla çocuk sahibi olmayacağıma dair kendime söz vermişim.

Çünkü babamla büyüdüğüm her gün hissettiklerimi onların da hissetmesini istemezdim. Sizi çocuklarınızla görene kadar bu yemine sadık kalmaya niyetliydim. Bu benim için oyunu değiştirdi. Sen harika bir babasın. Benim babam gibi olmayacaksın ve çocuklarımız hayatlarında onlara rehberlik edip öğreteceğin için çok şanslı olacaklar. Yani, evet, Jace. Eğer istersen daha fazla çocuğum olursa, ben buna varım."

Daha önce kimsenin söylediği hiçbir şey onun için bu kadar anlamlı olmamıştı. "Seni ve beni sevme şeklini hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama bu, aniden muhteşem hediyelerle dolu bir hayattaki en büyük hediye."

"Sen benim de başıma gelen en iyi şeysin. Umarım bunu biliyorsundur."

Lisa'yı ne kadar sevmiş olursa olsun, Cindy ile yaşadıklarının bambaşka bir seviyede olduğunu fark ettiği için kendini suçlu hissetmişti. Her gün daha önce hiç bu kadar yoğun yaşamadığı duygularla boğuluyordu ve şimdi de bir istisna değildi. "Bu benim için her şey demek, tatlım. Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

İlk kez böyle bir söz verirken kendini rahat hissediyordu. Ya tutacağını ya da denerken öleceğini kesinlikle biliyordu.

"Ne zaman bebek yapmaya başlayabiliriz?" diye sordu.

Cindy ondan uzaklaşırken güldü ve gözlerinde kalbiyle ona baktı. "Şu anda ne yapıyorsun?"

Onu omzuna almak için dizlerinden eğildi ve yatağa taşırken attığı şaşkın kahkaha çığlıklarına kıkırdadı.

Resilience After Dark'ı okuduğunuz için çok TEŞEKKÜR EDERİZ, YİRMİ-Beşinci Gansett Adası kitabı! Bu nasıl oldu?!?! Her zaman olduğu gibi, en sevdiğim insanlardan bazılarıyla adada vakit geçirmek büyük bir keyif. Umarım adadaki ziyaretinizden ve Jace ile Cindy'nin duygu yüklü hikâyesinden keyif almışsınızdır. Hayatını toparlamaya çalışan ve kendi mücadelelerini bilen Cindy'de mükemmel ruh eşini bulan Jace'i yazmayı kesinlikle çok sevdim.

İnsanlar bana Gansett'ten daha fazlası olup olmayacağını soruyor ve cevabım EVET. Hâlâ bu kadar eğlenirken neden şimdi bırakalım? Gansett Adası Okur Grubu'na henüz üye değilseniz, gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler ve bilgiler için [buraya katılın](#). Jace ve Cindy'nin hikâyesini spoiler vermeden tartışmak için [Karanlıktan Sonra Dayanıklılık Okur Grubuna](#) katılın.

Yazar arkadaşım Carly Phillips'e migrenle ilgili deneyimlerini paylaştığı için özel olarak teşekkür ederim. Bu konuda çok bilgili olduğu için üzgünüm.

önemli. Perde arkasındaki tüm yardımları için muhteşem ekibime her zamanki gibi teşekkür ederim: Julie Cupp, Lisa Cafferty, Jean Mello, Nikki Haley, Ashley

Lopez ve Gansett Adası kapak tasarımcısı Diane Lugar. Beta okuyucularım Anne Woodall, Kara Conrad ve Tracey Suppo'nun yanı sıra editörlerim Linda Ingmanson ve Joyce Lamb'e de çok teşekkür ederim. Her geçen gün daha da zorlaşan çeşitli serilerimdeki ayrıntıları düzgün tutmama yardımcı olan Gwen Neff'e özel bir teşekkür. Yardımları için ona minnettarım.

Gansett Adası beta okuyucularına teşekkürler: Judy, Amy, Katy, Mona, Kelly, Jaime, Jennifer, Juliane, Doreen, Andi, Michelle ve Jennifer.

Ve son olarak, 2011'den bu yana Gansett Adası yolculuğunda benimle birlikte olan ve yirmi beşten fazla kitap okuyan tüm okuyuculara ÇOK teşekkür ederim. McCarthy ailesi ve Gansett Adası hayatımı sonsuza dek değiştirdi ve bunun gerçekleşmesini sağlayan herkese daha fazla minnettar olamazdım. Çok daha fazlası gelecek!

xoxo

Marie

Beni takip

edin: Bülten

listesi

BookBub

Facebook

Instagram

TikTok

Verve Romance

Web Sitesi

Marie Force Yazarının Diğer Kitapları

Marie Force'tan Çağdaş Romantik Romanlar

Gansett Adası Serisi

Kitap 1: Aşk Hizmetçisi

(Maddie & Mac)

Kitap 2: Aşk Aptalı

(Joe & Janey)

Kitap 3: Aşka Hazır

(Luke & Sydney)

Kitap 4: Aşka Düşmek

(Grant & Stephanie)

Kitap 5: Aşk Ummak

(Evan & Grace)

Kitap 6: Aşk Mevsimi

(Owen & Laura)

Kitap 7: Aşka Özlem

(Blaine & Tiffany)

Kitap 8: Aşk Beklerken

(Adam & Abby)

Kitap 9: Aşk Zamanı

(David & Daisy)

Kitap 10: Meant for Love

(Jenny & Alex)

Kitap 10.5: Aşk Şansı, Bir Gansett Adası Novellası *(Jared & Lizzie)*

Kitap 11: Karanlıktan Sonra Gansett

(Owen & Laura)

Kitap 12: Karanlıktan Sonra Öpücükler

(Shane & Katie)

Kitap 13: Karanlıktan Sonra Aşk

(Paul & Hope)

Kitap 14: Karanlıktan Sonra Kutlama

(Big Mac & Linda)

Kitap 15: Karanlıktan Sonra Arzu

(Slim & Erin)

Kitap 16: Karanlıktan Sonra Işık

(Mallory & Quinn)

Kitap 17: Victoria & Shannon (Bölüm 1)

Kitap 18: Kevin & Chelsea (Bölüm 2)

Bir Gansett Adası Noel Novellası

Kitap 19: Karanlıktan Sonra Benim

(Riley & Nikki)

Kitap 20: Karanlıktan Sonra Senin

(Finn & Chloe)

Kitap 21: Karanlıktan Sonra Bela

(Deacon & Julia)

Kitap 22: Karanlıktan Sonra Kurtarma

(Mason & Jordan)

Kitap 23: Karanlıktan Sonra Karartma

(Tam Kadro)

Kitap 24: Karanlıktan Sonra Baştan Çıkarma

(Gigi & Cooper)

Kitap 25: Karanlıktan Sonra Direnç

(Jace & Cindy)

Gansett Adası Kutulu Set, 1-3.

Kitaplar Gansett Adası Kutulu Set, 4-

6. Kitaplar Gansett Adası Kutulu Set,

7-9. Kitaplar Gansett Adası Kutulu

Set, 10-12. Kitaplar Gansett Adası

Kutulu Set, 13-16. Kitaplar

Gansett Adası Serisi Kutulu Set, 17-20.

Kitaplar Gansett Adası Serisi Kutulu Set, 21-

23. Kitaplar

Vahşi Dullar Serisi - Ölümcül Bir Dizi Spin-Off

Kitap 1: Senin Gibi Biri

Kitap 2: Tutunacak Biri

Miami Geceleri Serisi 1.

Kitap: Ne Kadar Hissediyorum (Carmen & Jason)

Kitap 2: Ne Kadar Önemsiyorum (Maria & Austin)

Kitap 3: Ne Kadar Seviyorum (Dee & Wyatt)

Nochebuena, Bir Miami Geceleri

Romanı Kitap 4: Ne Kadar İstiyorum (Nico & Sofia)

Kitap 5: Ne Kadar İhtiyacım Var (Milo ve Gianna)

Miami Geceleri Serisi Kutulu Set, 1-3. Kitaplar

Yeşil Dağ Serisi 1. Kitap: Tek İhtiyacın Aşk (Will & Cameron)

Kitap 2: Elini Tutmak İstiyorum (Nolan & Hannah)

Kitap 3: Onu Orada Dururken Gördüm (Colton & Lucy)

Kitap 4: Ve Onu Seviyorum (Hunter & Megan)

Novella: Benim Olacaksın (Will & Cam'in

Düğünü) Kitap 5: Bu

Sadece Aşk (Gavin & Ella)

Kitap 6: Ain't She Sweet
(Tyler & Charlotte)

Butler, Vermont Serisi (Yeşil
Dağ'ın Devamı) Kitap 1: Her Küçük
Şey (Grayson & Emma)

Kitap 2: Bana Aşk Satın Alamazsın
(Mary & Patrick)

Kitap 3: İşte Güneş Geliyor
(Wade & Mia)

Kitap 4: Sen Var Olana Kadar
(Lucas & Dani)

Kitap 5: All My Loving
(Landon & Amanda)

Kitap 6: Let It Be
(Lincoln & Molly)

Kitap 7: Bir Araya Gelin
(Noah & Brianna)

Kitap 8: Burada, Orada ve Her Yerde
(Izzy & Cabot)

Kitap 9: Uzun ve Dolambaçlı Yol
(Max & Lexi)

Butler, Vermont Serisi Kutulu Set: 1-4
Kitaplar Butler, Vermont Serisi Kutulu Set:
Kitaplar 5-7

Kuantum Serisi 1.
Kitap: Erdemli (Flynn
& Natalie)

Kitap 2: Yiğit

(Flynn & Natalie)

Kitap 3: Muzaffer

(Flynn & Natalie)

Kitap 4: Hırçın

(Addie & Hayden)

Kitap 5: Yırtıcı

(Jasper & Ellie)

Kitap 6: Çılgın

(Kristian & Aileen)

Kitap 7: Çirkin

(Emmett & Leah)

Kitap 8: Ünlüler

(Marlowe & Sebastian)

Kuantum Kutulu Set: Komple Seri

Suya Basma Serisi

Kitap 1: Suya Basmak

Kitap 2: Zamanı İşaretlemek

Kitap 3: Yeniden Başlamak

Kitap 4: Eve Dönüş

Kitap 5: Sonsuzluğu Bulmak

Treading Water Kutulu Set: Tüm Seri

Tek Başlıklar

Beş Yıl Gitti Bir

Yıl Evde

[Seks Makinesi](#)

[Seks Tanrısı](#)

[Georgia Aklımda](#)

[True North](#)

[Düşüş](#)

[Enkaz](#)

[İlk Uçuşta Aşk](#)

[Herkes Bir Kahraman](#)

[Hücum Hattını Sever](#)

[Beş Yıl Gitti & Bir Yıl Evde Kutulu Set](#)

Marie Force'tan Romantik Gerilim Romanları

Ölümcül Seri

[Seninle Bir Gece](#), *Ölümcül Serinin Ön Romanı*

Kitap 1: [Ölümcül İlişki](#)

Kitap 2: [Ölümcül Adalet](#)

Kitap 3: [Ölümcül Sonuçlar](#)

Kitap 3.5: [Ölümcül Kader](#), *Düğün Novellası*

Kitap 4: [Ölümcül Kusur](#)

Kitap 5: [Ölümcül Aldatma](#)

Kitap 6: [Ölümcül Hata](#)

Kitap 7: [Ölümcül Tehlike](#)

Kitap 8: [Ölümcül Skandal](#)

Kitap 9: [Ölümcül Çılgınlık](#)

Kitap 10: [Ölümcül Kimlik](#)

Kitap 11: [Ölümcül Tehdit](#)

Kitap 12: [Ölümcül Kaos](#)

Kitap 13: [Ölümcül İstila](#)

Kitap 14: [Ölümcül Hesaplaşma](#)
Kitap 15: [Ölümcül Suçlama](#)
Kitap 16: [Ölümcül Dolandırıcılık](#)

[Ölümcül Seri Kutulu Set, 1-3.5.](#)
[Kitaplar Ölümcül Seri Kutulu Set,](#)
[4-6. Kitaplar Ölümcül Seri Kutulu](#)
[Set, 7-9. Kitaplar Ölümcül Seri](#)
[Kutulu Set, 10-12. Kitaplar Ölümcül](#)
[Seri Kutulu Set, 13-16. Kitaplar](#)

Sam ve Nick'in Hikayesi Devam Ediyor....

Kitap 1: [İşlerin Durumu](#)
Kitap 2: [Zarafet Devleti](#)
Kitap 3: [Birliğin Durumu](#)

Marie Force'tan Tarihsel Romantizm

Yaldızlı Seri

Kitap 1: [Aldatmacayla Düşes](#)
Kitap 2: [Arzu](#) Tarafından [Aldatılmak](#)

[OceanofPDF.com](#)

YAZAR HAKKINDA

Marie Force, *New York Times* çoksatan çağdaş romantizm, romantik gerilim ve erotik romantizm yazarıdır. Serileri arasında Fatal, First Family, Gansett Island, Butler Vermont, Quantum, Treading Water, Miami Nights ve Wild Widows bulunmaktadır.

Kitapları dünya çapında 10 milyondan fazla satmış, bir düzineden fazla dile çevrilmiş ve *New York Times*'in en çok satanlar listesinde 30'dan fazla kez yer almıştır. Ayrıca *USA Today* ve *Wall Street Journal*'in en çok satanlar listesinde 1 numarada yer almış ve Almanya'da Spiegel'in en çok satanlar listesinde yer almıştır.

Hayattaki hedefleri basit: iki mutlu çocuk yetiştirmeyi bitirmek, Sağlıklı, üretken genç yetişkinler, yazabildiği kadar uzun süre kitap yazmaya devam etmek ve asla haberlere konu olan bir uçuşta bulunmamak.

Yeni kitaplar ve bölgenizdeki yaklaşan etkinlikler hakkında haberler için [Marie'nin posta listesine](#) katılın. Onu [Facebook](#), [Instagram](#) ve [TikTok](#)'ta takip edin. Marie'nin birçok [okur grubundan](#) birine katılın. Marie@marieforce.com adresinden Marie ile iletişime geçin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.